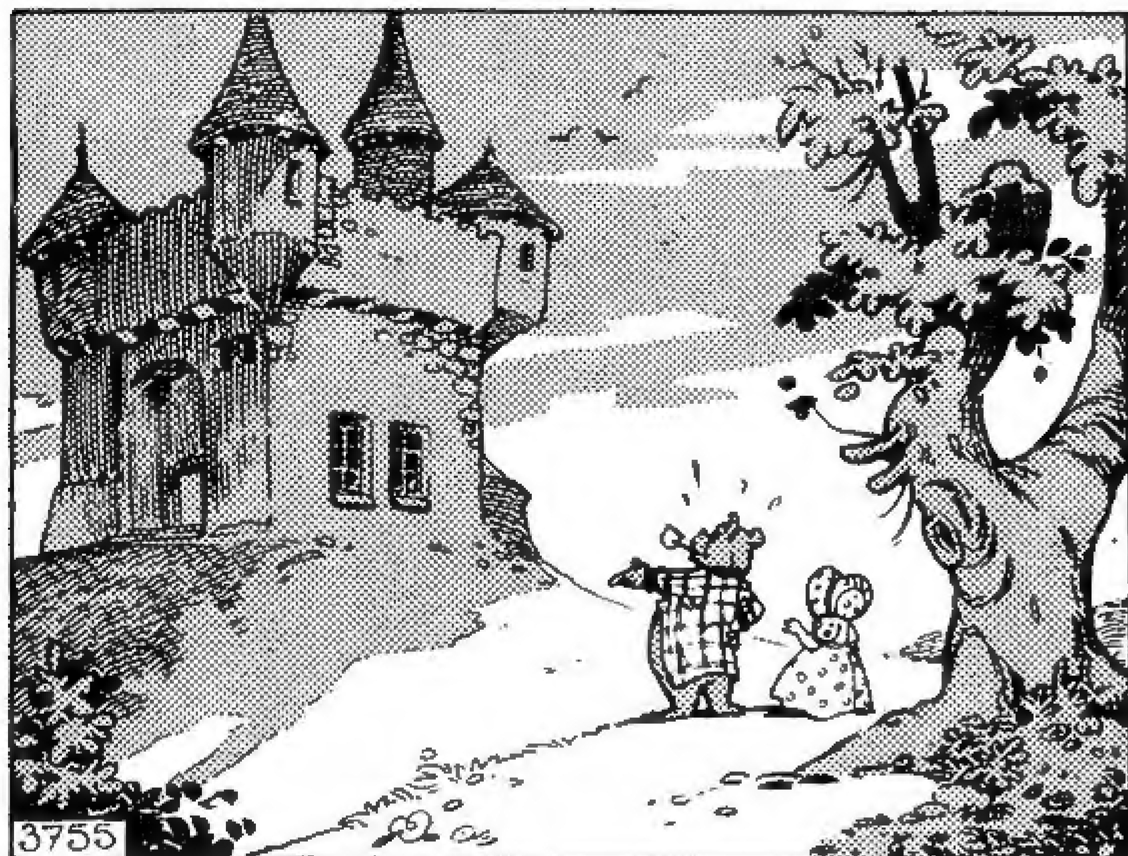
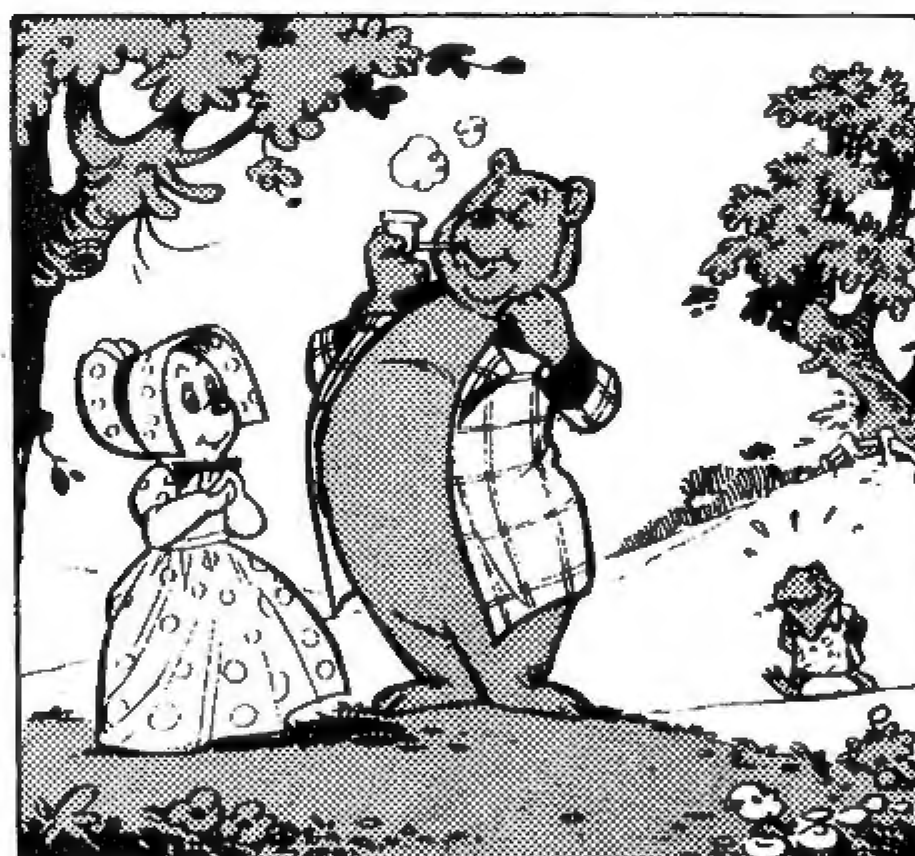
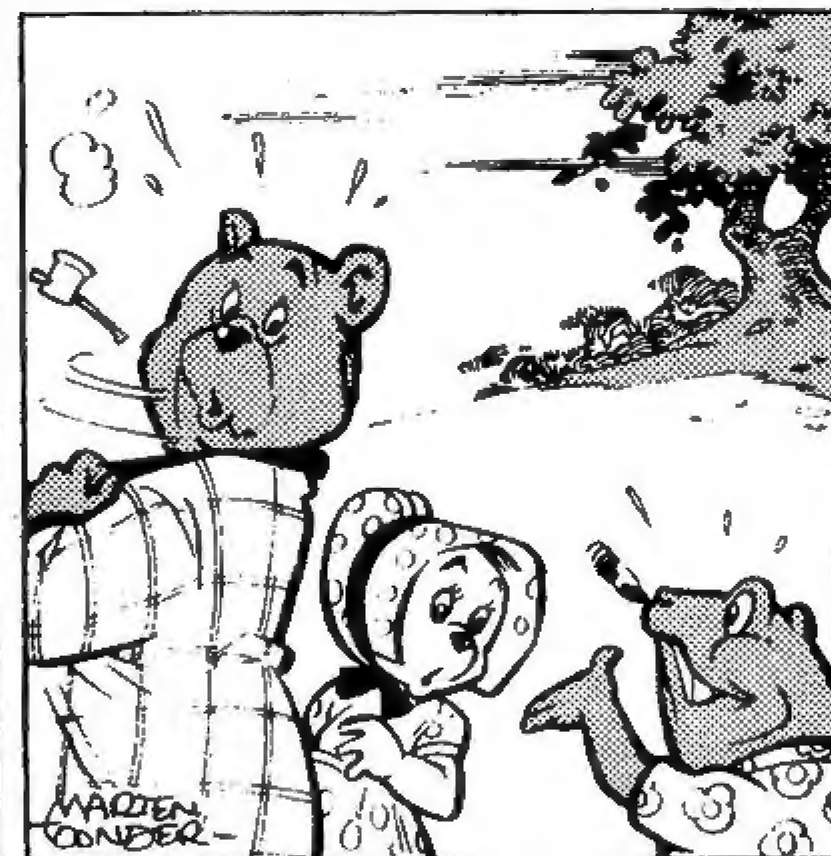
85. Heer Bommel en de windhandel

Marten Toonder
Heer Bommel en Tom Poes
Dagbladstrips

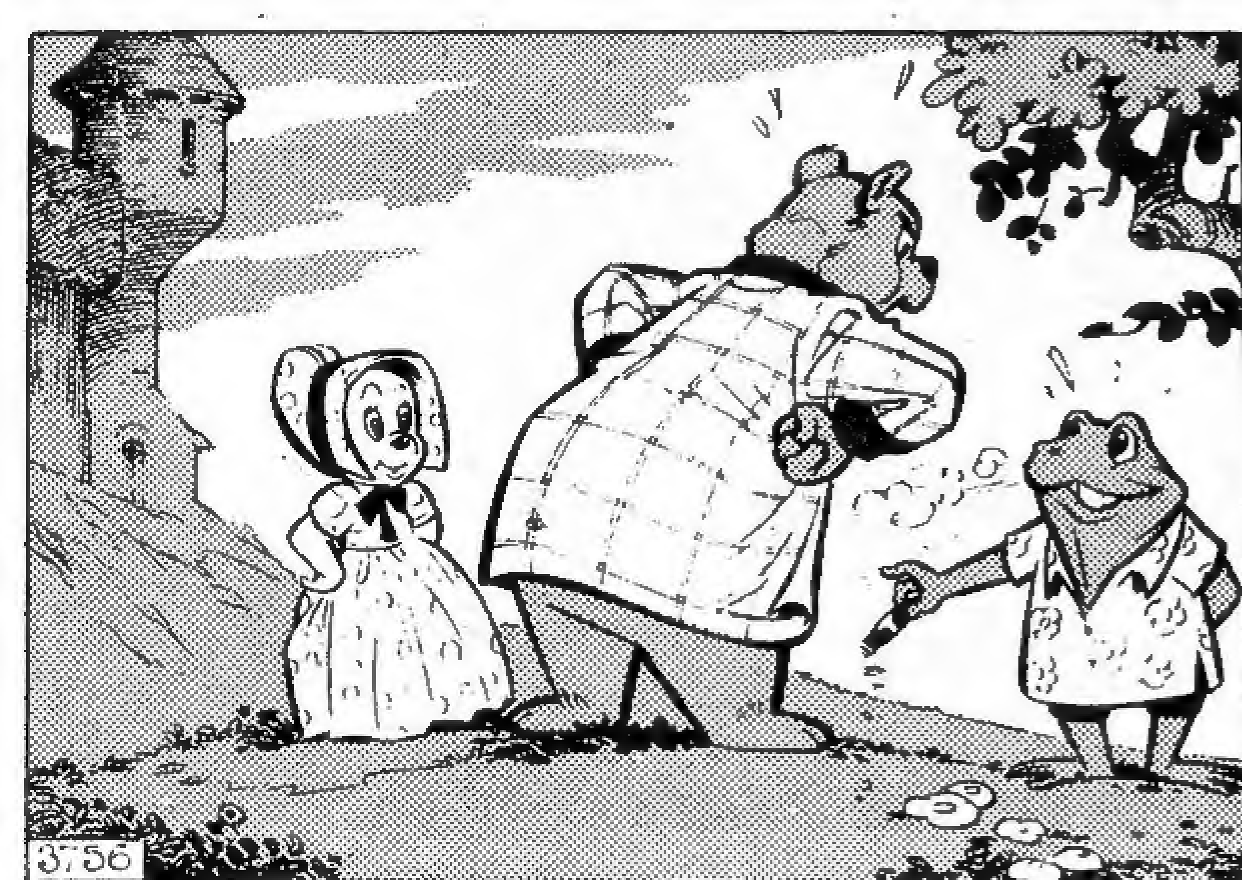

3755 Toen slot Bommelstein eenmaal weer goed en wel hersteld was liet heer Ollie het vol trots aan zijn buurvrouw zien.
„Het is weer als nieuw!" sprak hij. „En het aardige is, dat het toch helemaal oud is." „Wat ben je toch knap!" zei juffrouw Doddel. „Hoe krijg je het voor elkaar?"
„Dat vraag ik me soms ook af", gaf heer Bommel glimlachend toe. „Maar het is een gave, denk ik. Soms ligt alles een beetje in puin en dan denk ik wel eens: hoe krijg ik het weer voor elkaar? En kijk, dan komt er een wagen met kostelijke sloop langs — en voor ik het weet is de opbouw alweer begonnen."
„Het is een mirakel!" zei de buurvrouw bewonderend. „En alles is zo keurig netjes en stevig!"

„Ja hè?" beaamde heer Ollie, „het is nu echt weer een slot voor een heer van stand."
Dit prettige gesprek werd gestoord door de nadering van een vreemdeling. Het was een opzichtig gekleed iemand, die onder het genot van een sigaartje de weg afkwam en achter hen bleef staan. Heer Bommel's glundering zakte wat af.

„Zoekt u iets?" vroeg hij, niet zonder wrevel. „Ja", gaf de ander toe. Ik zoek een zomerhuisje. Iets voor de vakantie, voel je wel? Kan ik deze oude steenklomp van je kopen? Net wat ik zoek: een ruimte zonder dikdoenerij, waar je in je oude spullen rond kan lopen. Noem de prijs, oude reus! Poene Beurskraker is goed voor de centen."

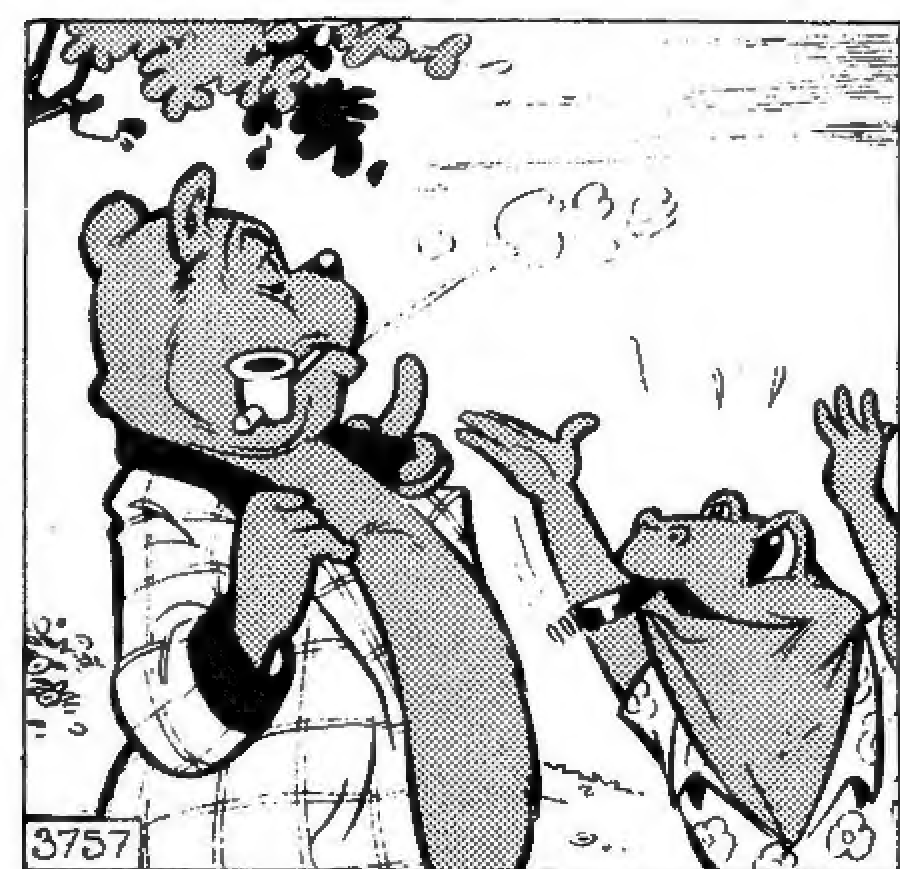

3756 Heer Bommel zette grote ogen op.
„Wilt u slot Bommelstein als zomerhuisje gebruiken?" vroeg hij ongelovig.
„Ja", zei de vreemdeling. Hij rolde zijn sigaar naar de andere mondhoek en vervolgde: „Noem je prijs, ouwe reus. Wij zullen het wel eens worden."
„Wij worden het nooit eens!" riep heer Ollie, rood aanlopend. „Dat aanbod is een belediging voor een heer van mijn stand."
„Voor een wàt?" vroeg de heer Beurskraker.
„Een heer!" herhaalde heer Bommel met verheffing van stem. „En een heer is iemand, die meer beschaving in zijn pink heeft dan u in uw hele lijf."
De vreemdeling hief verrast een hand op en staarde naar zijn vingers.
„Beschaving in de pink?" prevelde hij. „Lastig lijkt me dat..."
Hij dacht enige tijd na en toen trok er een brede glimlach om zijn mond.
„Aha", riep hij uit, „meneer bedoelt bij wijze van spreken! Ja, ja, ik heb het door, nou, maar laat ik je dan zeggen, jongen, dat ik wat anders in mijn handen heb. Maar dat zit in al m'n vingers!"

Heer Ollie had zich reeds afgewend, doch nu won de nieuwsgierigheid het van zijn toorn.
„Wat is dat dan?" vroeg hij korzelig.
„Ik kan geld maken", legde de ander uit. „Als er zaken zijn, dan jeuken mijn vingertoppen. Ik verdien altijd geld, of ik wil of niet."

3757 „Zo, zo", zei heer Ollie. „Verdient u altijd geld?" „Altijd!" bevestigde de ander. „Of ik wil of niet. Overal komt geld uit. Da's een gave, jongen. Het zit in m'n vingertoppen."

„Hoe walgelijk", hernam heer Bommel. „Wat een vreselijk leven moet dat zijn. Voor een heer speelt geld geen rol, zoals iedereen weet."

Nu werd P. Beurskraker boos.

„Dan is een heer zeker te stom!" riep hij op onaangename toon uit. „Dat woont hier maar en voert geen klap uit. Dat luiert maar wat op dit braak liggend terrein. Het is een schande, dat de bodem hier niet ontgonnen wordt!"

„Oho!" zei heer Ollie uit de hoogte. „Ik heb zojuist opdracht gegeven om hier een fraaie rozentuin aan te leggen."

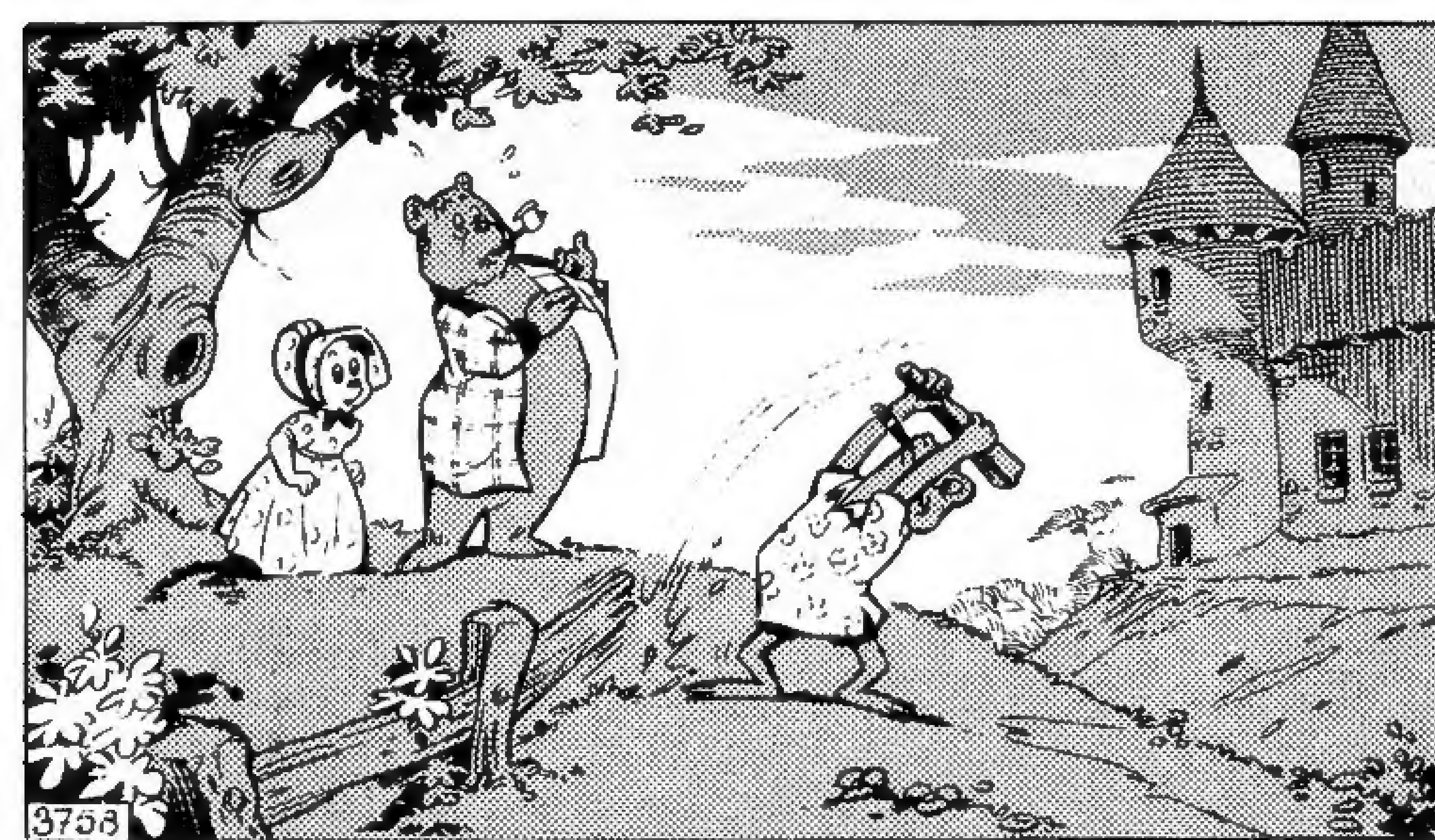
„Nou en dat zal prachtig worden", voegde juffrouw Doddel er aan toe. „Ollie is reuze knap, hoor!"

„Een rozentuin", riep de vreemdeling, in een kwakende lach uitbarstend. „Hou me vast! Nee, ouwe reus, ik bedoel wat anders. Verkoop me, om nou eens een voorbeeld te noemen, dit lapje grond, waarop we staan. Dan zal ik je eens laten zien wat je ermee doen kunt!"

Heer Bommel dacht enige tijd na. Wanneer hij alleen was geweest, zou hij de onaangename bezoeker in drift hebben weggejaagd. Maar nu Doddeltje er bij was, wilde hij niet de minste zijn en daarom stemde hij tenslotte grommend toe.

„Goed", zei hij. „Laat maar eens zien. Voor een kwartje is dit stukje grond voor u."

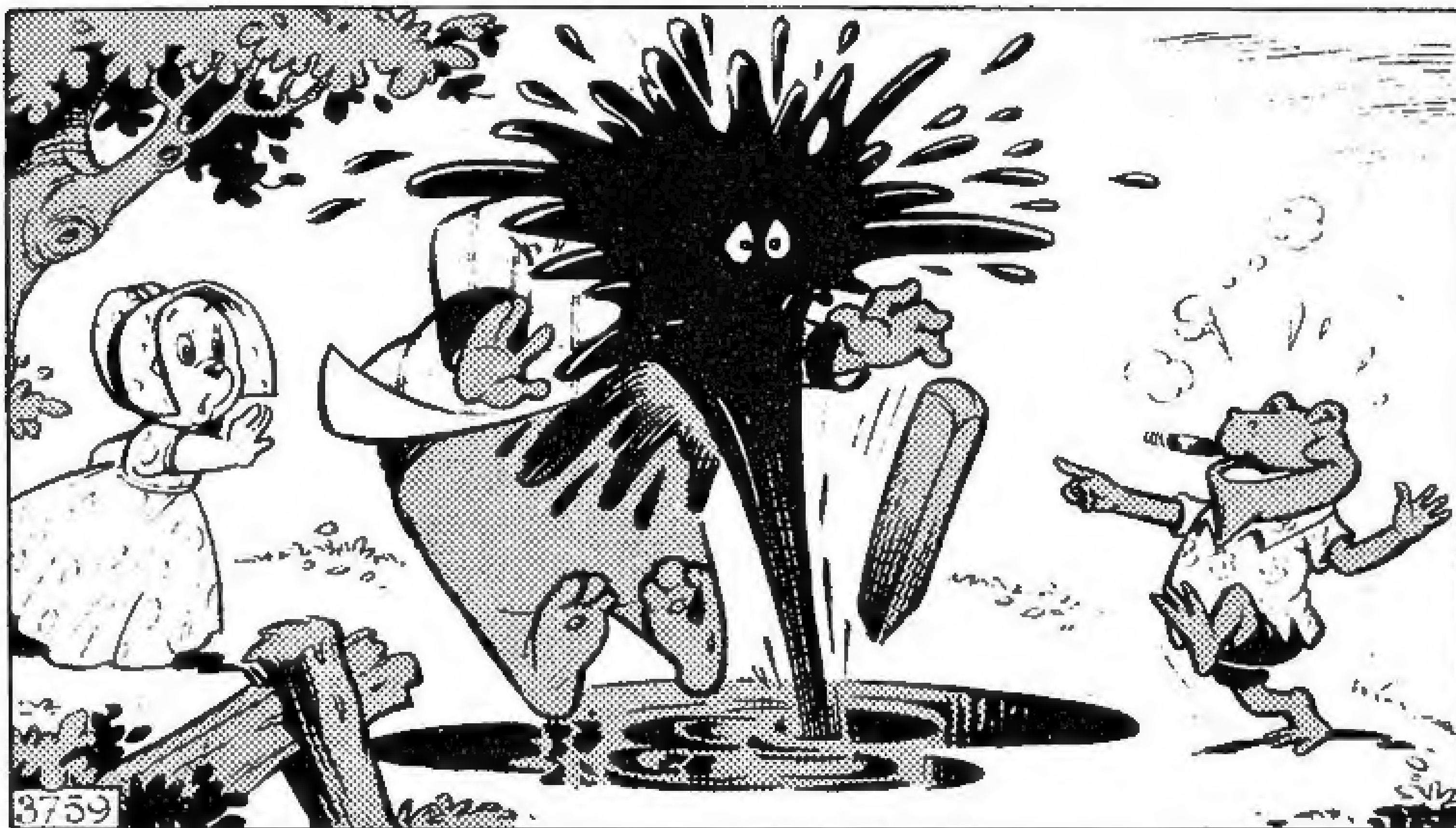
„Ik maak er een tientje van", riep de ander. „Je mag later niet kunnen zeggen, dat Poene Beurskraker je niet goed behandeld heeft."

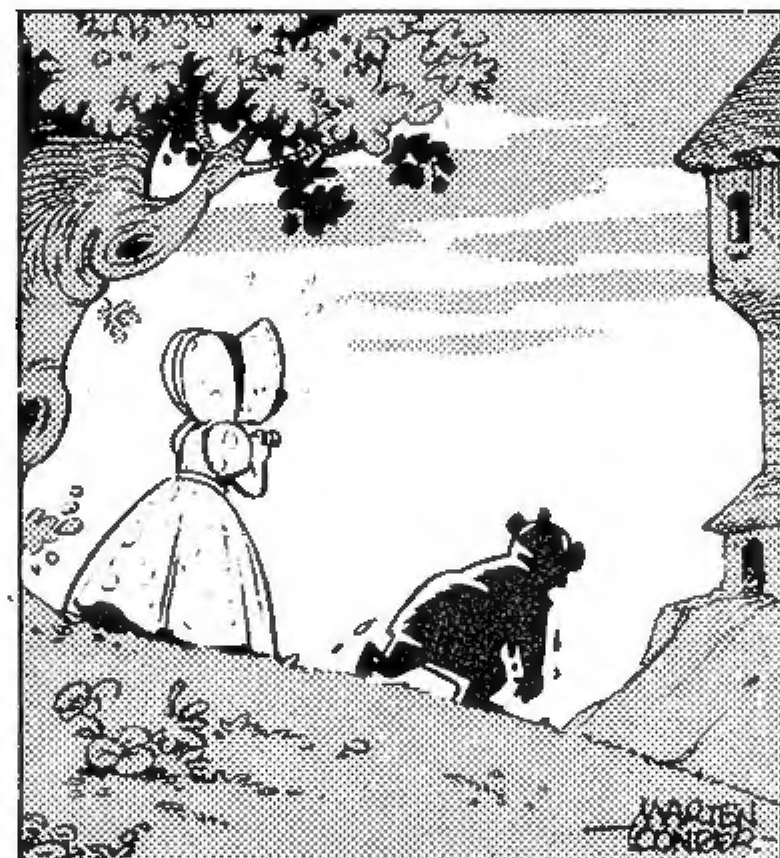

3758 Heer Bommel stak het geld met weerzin in zijn binnenzak.
„Wat nu?" vroeg hij. „Dit lapje grond is nu dus van u, heer Beurskraker. Niet dat u er iets mee doen kunt natuurlijk, maar...."
„Oho!" riep de ander uit. „Dat zal je eens meemaken! Let op, ouwe reus, mijn handen jeuken — en dat betekent geld."
Zo sprekende rukte hij een paaltje uit de grond en begon er mee op een daar staand hekje te timmeren. Hij deed dat met zo'n kracht, dat het behandelde steunbalkje steeds dieper in de grond verdween.
„Wat moet dat?" mompelde heer Ollie onthutst. „Dat noem ik brutaal! Men verkoopt een stukje grond en de ander neemt de hele hand, als men begrijpt wat ik bedoel. Dat hek was niet in de koop begrepen, hoor. Ik zal..."
„Je krijgt een nieuw hek", riep de vreemdeling, al hamerend. „Een stalen! Ik heb beet, ik voel het!"
Met deze woorden dreef hij de laatste rest van het paaltje de bodem in en nu gebeurde er iets vreemds. Het houtwerk werd met grote kracht omhooggespoten op een dikke straal zwart vocht, die uit de grond omhoog klaterde.

„Olie", verklaarde de heer Beurskraker, het paaltje onverschillig wegwerpend. „Zo zie je; hier is geld te verdienen, als er maar wordt aangepakt!"

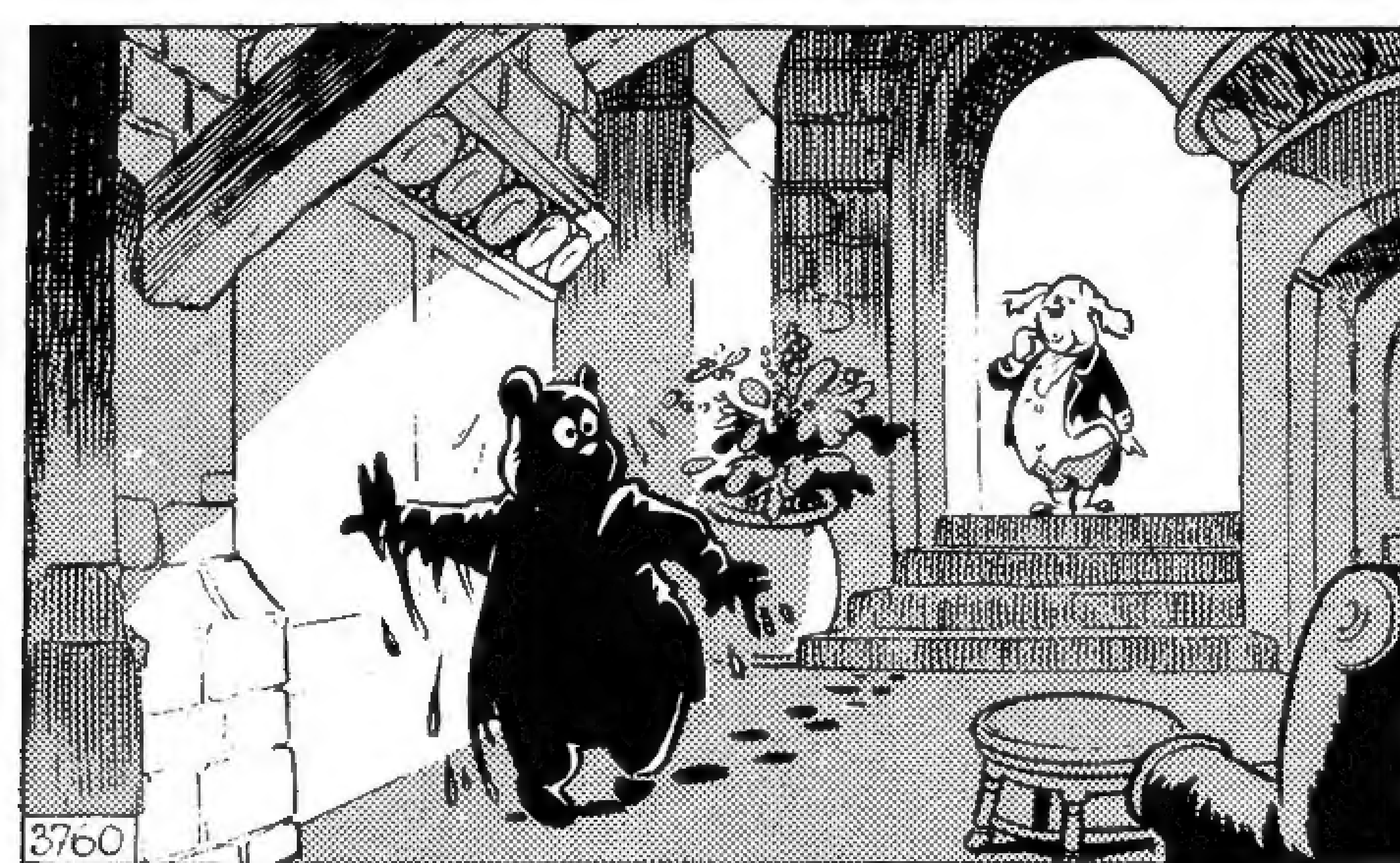

3759 Heer Ollie staarde als door de donder getroffen naar de straal olie die uit de grond omhoog spoot.
„Stop dat!" riep hij op schrille toon. „Ik wil die rommel niet op mijn erf hebben! Doe de kurk er op!"
Met deze woorden sprong hij op de zwarte vloeistof af om die tegen te houden met het paaltje. Maar de fontein veranderde plotseling van richting, zodat hij geheel doordrenkt werd.

Dit jammerlijke toneel wekte de lachlust op van P. Beurskraker.
„Nou, ik kan wel zien, dat je links in het leven staat!" riep die kwakend uit. „Heb je ooit zo'n onhandige sukkel gezien, dame?"
Juffrouw Doddel antwoordde niet. Ze trachtte heer Bommel te sussen, doch deze was door het dolle heen.

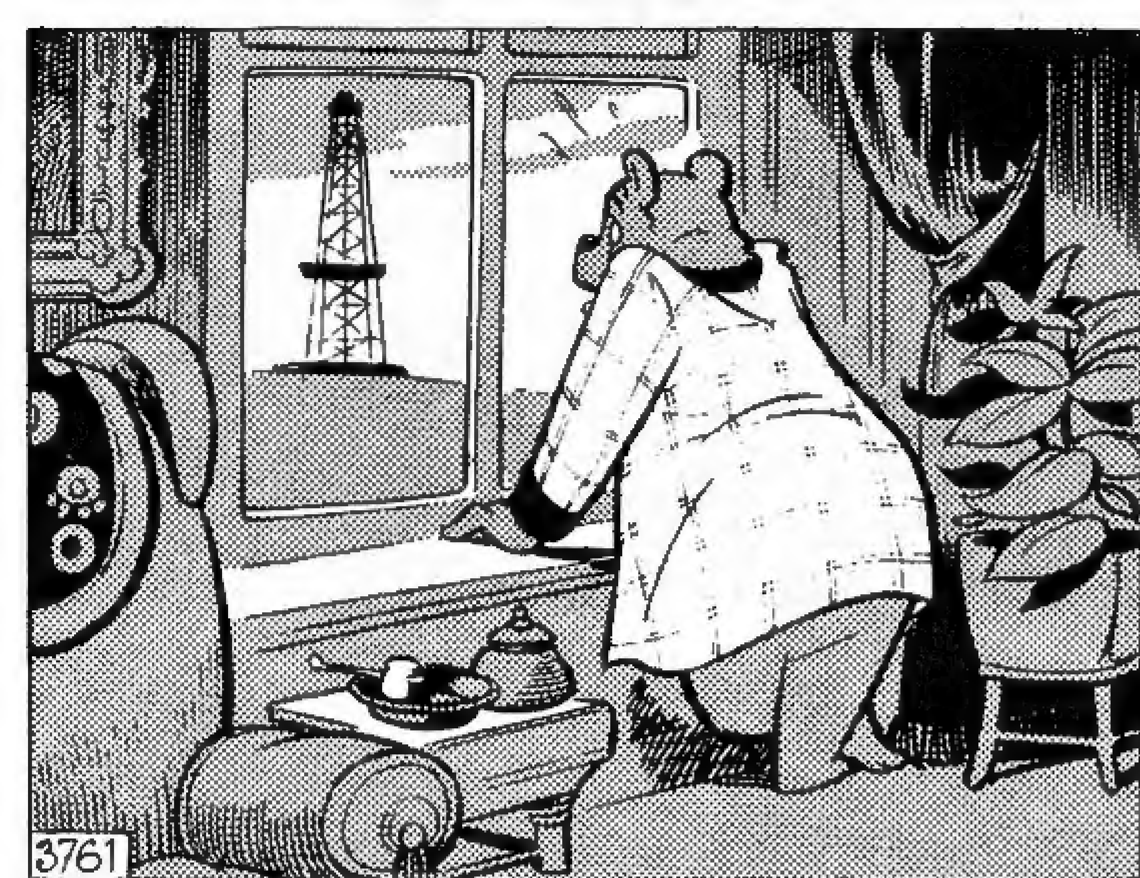
Verblind door olie en woede stampte hij door de vette modder rond onder het uitstoten van borrelende kreten.
„Goed, goed, ik voel wanneer ik niet welkom ben", hernam de vreemdeling.
„Ik ga even een doelmatige boortoren bestellen om de zaak hier onder controle te krijgen. Tot ziens, ouwe jongen."
„Trek het je maar niet aan, Ollie", zei juffrouw Doddel, terwijl ze met haar zakdoekje heer Bommel's gelaat bette. „Je staat ver boven die lelijke praatjesmaker, hoor. Kom maar mee, dan zal ik..."
Maar heer Bommel keerde zich om en wankelde verslagen naar Bommelstein om zich te verschonen. Het idee, dat zijn buurvrouw getuige was geweest van zijn vernedering kon hij niet verdragen, als heer zijnde.

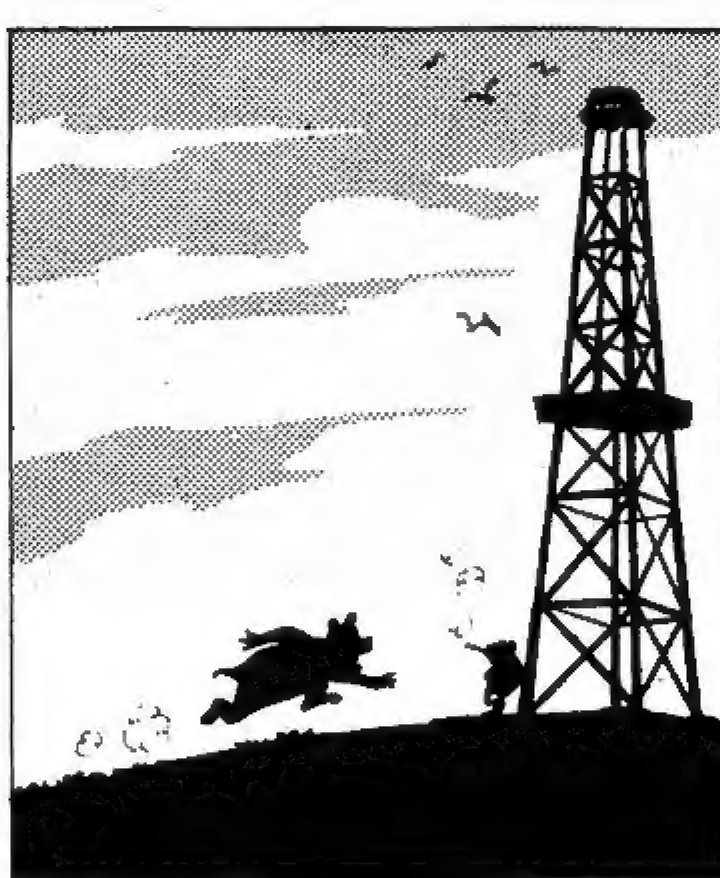
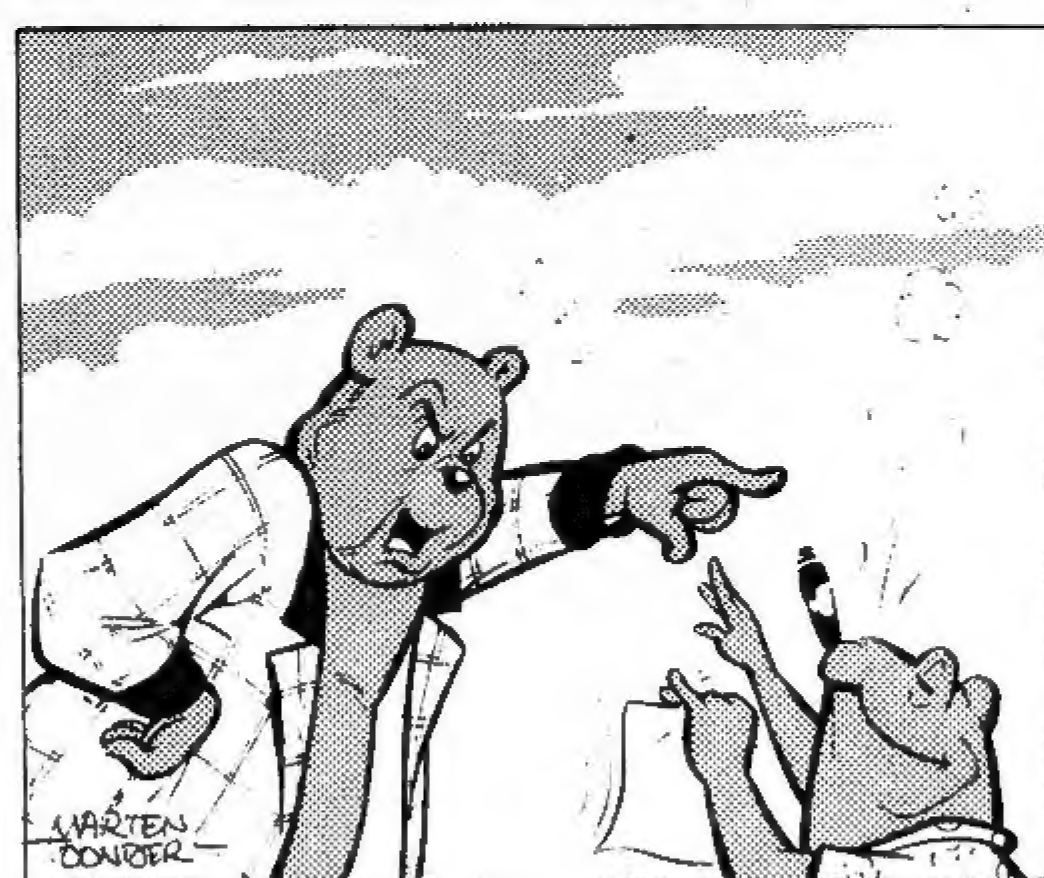

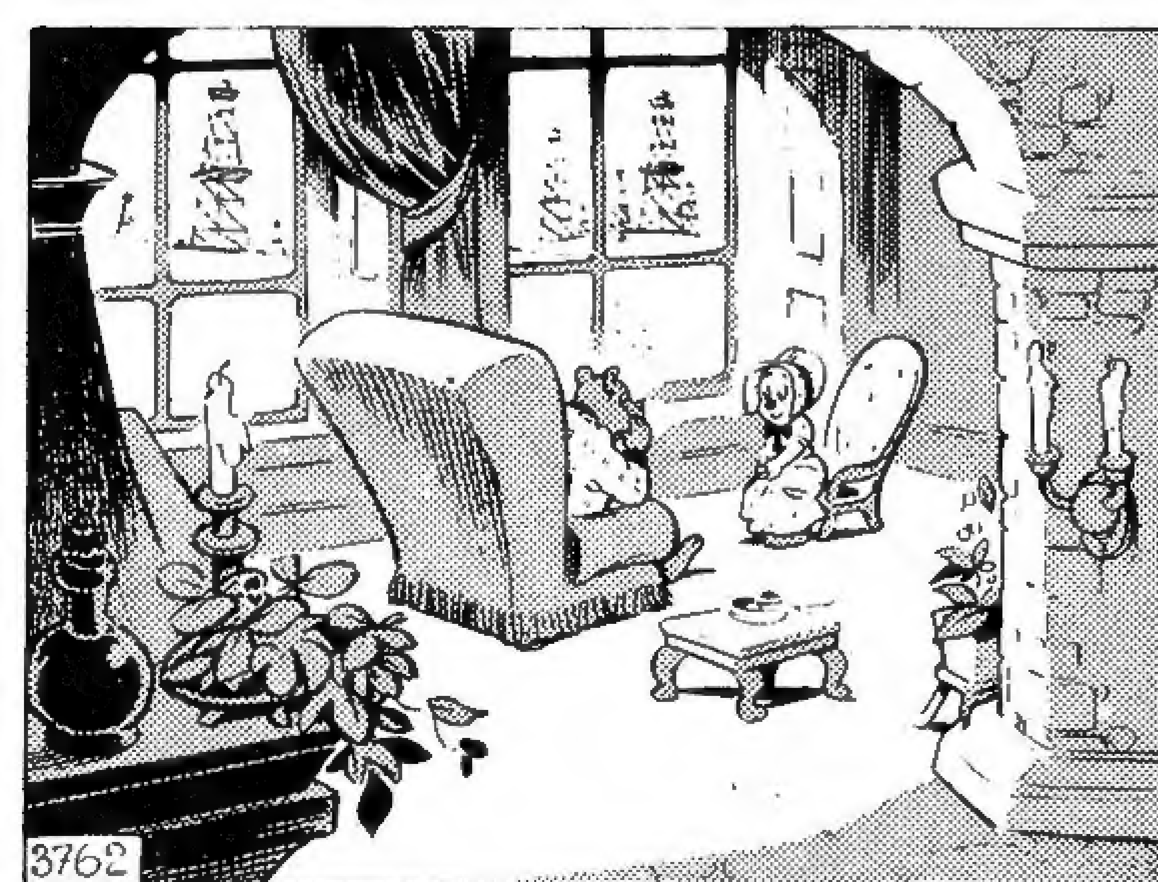

3760 De bediende Joost staarde ontdaan naar de zwarte, druipende gedaante van zijn meester.
„Zeer betreurenswaardig, als u mij toestaat!" riep de trouwe knecht uit.
„Wat schort er aan, heer Olivier? Hebt u een ongeluk gehad, met uw welnemen?"
„Glp...blub!" zei heer Bommel. Hij slikte moeilijk en wiste zich de olie uit de ogen.
„Ik...ik blen velnedeld..." stamelde hij. „Ik ben in het bijzijn van een dlame...uche...uche...van een dame vernederd door een olieslager — als je begrijpt wat ik bedoel!"
„Nee maar!" zei Joost deelnemend. „Hoe onverkwikkelijk. Hoe kwam dat zo, als u mij toestaat?"
„Die olieslager", vervolgde heer Ollie met toenemende helderheid, „beweerde, dat het een schande was, dat ik mijn grond niet ontgon. Hij wou Bommelstein kopen, stel je voor! Hij noemde mij een luie nietsnut!"
„Een wat?" vroeg de bediende getroffen.
„Een luie nietsnut", herhaalde heer Bommel. „En om dat te bewijzen sloeg hij ter plaatse olie uit de grond. In het bijzijn van juffrouw Doddel. Ik ben een gebroken heer, Joost! Wat moet ik doen?"
„U moet bewijzen, dat u dat niet bent, wanneer ik zo vrij mag zijn", sprak de knecht na enig nadenken.
„Dat ik wat niet ben?" vroeg heer Ollie.
„Een luie nietsnut", zei de bediende verklarend. „Maar ik zal nu eerst het bad voor u aanzetten, heer Olivier. En ik zal de jas gereedleggen, die zojuist uit de stomerij is gekomen."

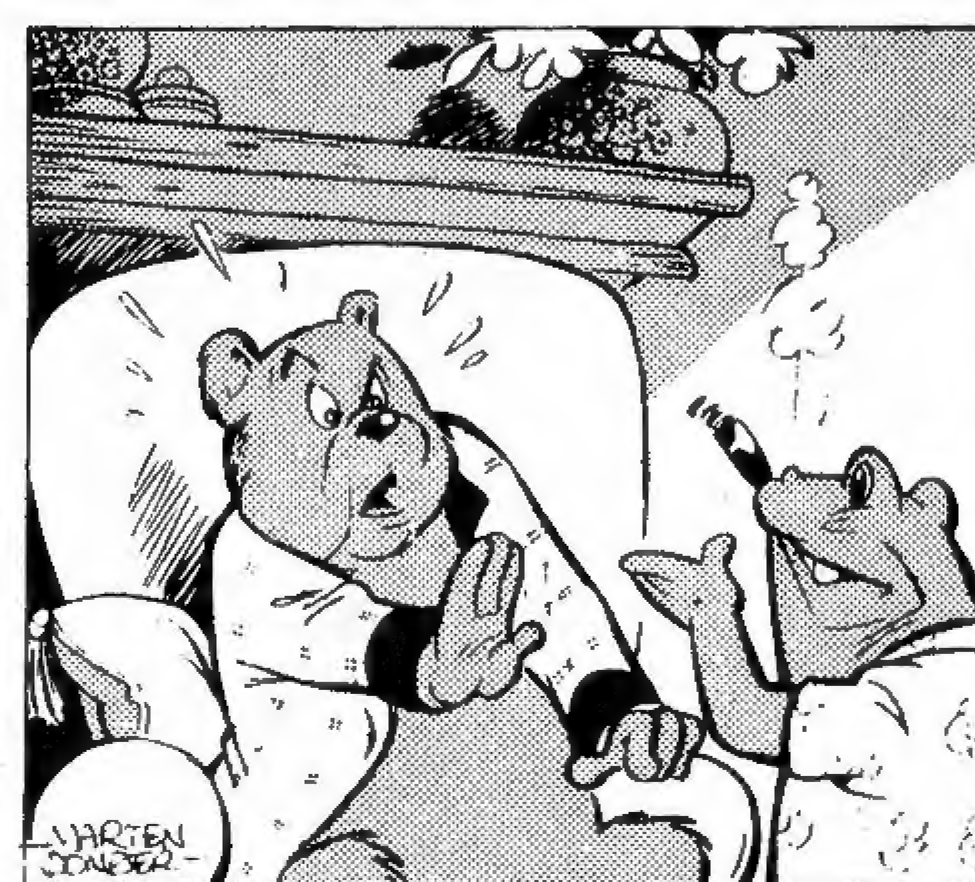

3761 De volgende morgen stond heer Bommel na een doorwaakte nacht reeds vroeg aan het venster. In de ochtendscherming tekenden zich de zwarte omtrekken van een stalen bouwwerk dreigend af.
„Een boortoren", prevelde heer Ollie met droge lippen. „Deze beurskraker heeft zich niet ontzien een helse machine voor mijn uitzicht te plaatsen! Maar dit gaat te ver!"
Met deze gedachte bezield snelde hij het huis uit om zich naar het staketsel te haasten waarvoor P. Beurskraker had postgevat.
Met welbehagen snoof die geharde figuur de oliegeuren op die zijn bouwsel omringden en toen hij heer Bommel ontwaarde glimlachte hij breed.
„Goeie morgen!" riep hij uit. „Dit is aanpakken, wat? Ja, werken is werken, jongen. En waarom zou je 's nachts slapen als er geld verdiend kan worden?"
„Bah!" riep heer Ollie rood. „dit gaat niet! Dit gaat te ver, bedoel ik! Ik zal de schoonheidscommissie waarschuwen, als je begrijpt wat ik bedoel. Ik zal . . "
„Niks, ouwe jongen", sprak de ander met een kwakend lachje. Hij trok enige papieren uit zijn kleurig hemd en zwaaide daarmee voor heer Bommels verhitte gelaatstrekken.
„Ik heb flink aangepakt", hernam hij. „Voor dag en dauw in de weer, dat is mijn motto. Toen jij nog lag te suffen heb ik de papieren in orde gemaakt. Hier zijn de concessies en bovendien heb ik nog meer terrein aangekocht. Hier achter, voel je wel? Want daar zit nog meer olie in de grond".

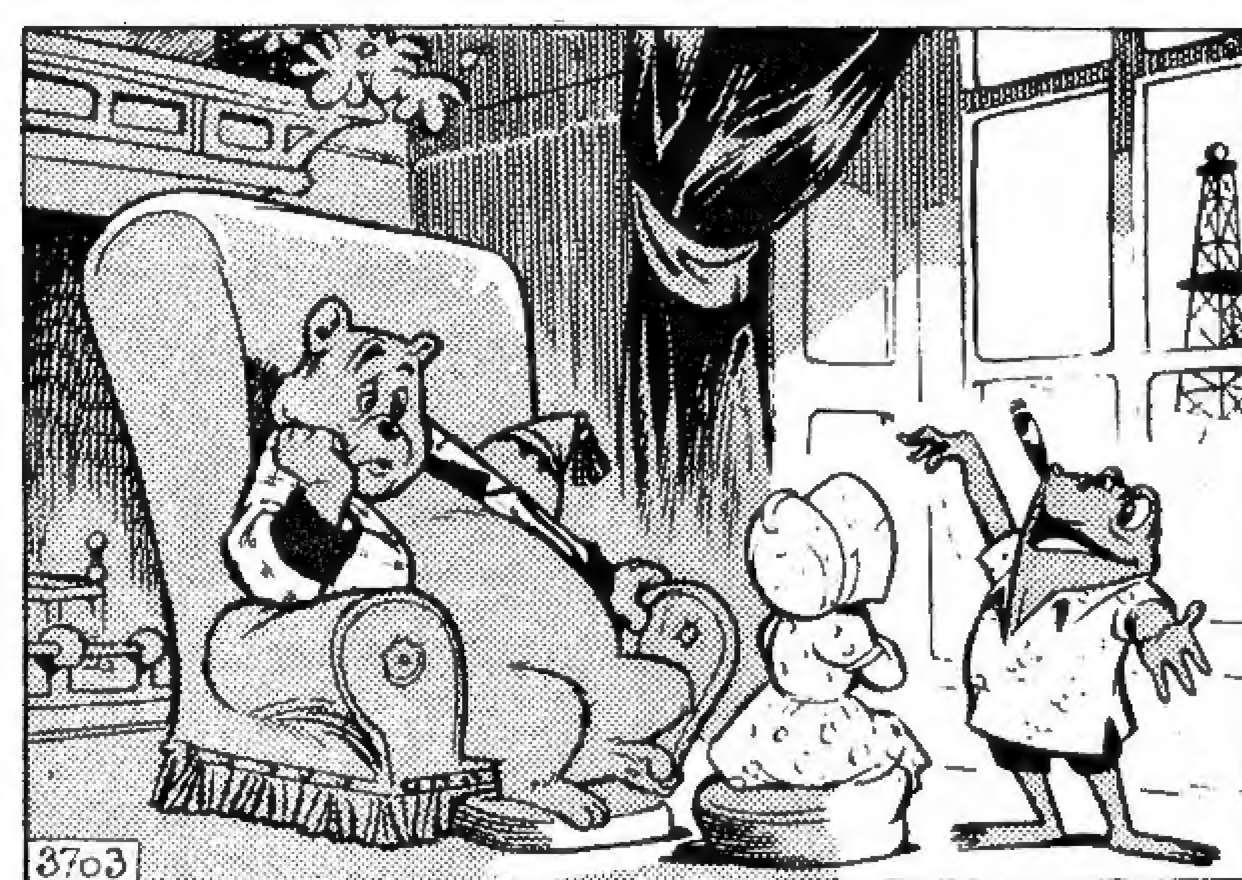

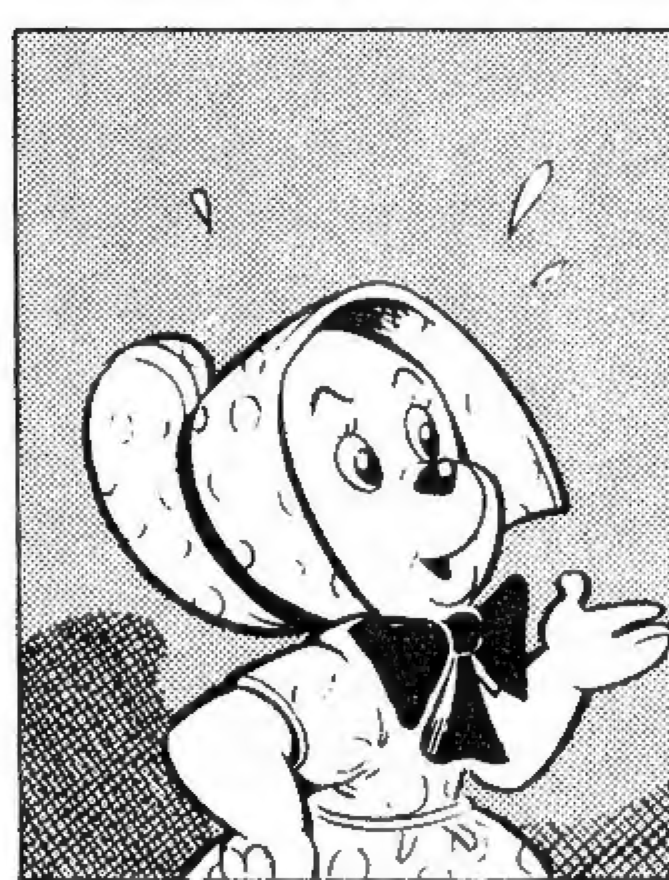

3762 Toen juffrouw Doddel enkele dagen later op visite kwam zat heer Bommel bekommerd in zijn stoel naar zijn bedorven uitzicht te staren.
„Boortorens!” sprak hij droevig. „Steeds meer boortorens. Waar eens de beukenlaan was staan nu die ijzeren pompen. Het is walgelijk”.

„Mooi is het niet”, gaf zijn buurvrouw toe. „Maar je moet het je maar niet aantrekken, Ollie. Die arme meneer Beurskraker heeft die dingen nodig om gelukkig te zijn. En dat is toch eigenlijk zielig, hè?”
Heer Ollie wilde uitvallen, doch op dat moment trad de bediende Joost binnen om het bezoek van P. Beurskraker aan te kondigen.
„Ik kom zaken doen”, riep die uit. „als ik je niet stoor in je werk, tenminste”.
„Je stoort me wel”, zei heer Bommel. „Ik herinner me niet, dat we een afspraak hebben. Daar is de deur”.
„Mooi, dank je, ouwe reus”, hernam de ander. „De zaak is, dat ik je grond wil kopen. Je tuintje en dit ouwe gebouw en de hele bups. Er zit hier geld in de bodem, ik voel het”.
„Uw gevoel, meneer, laat me koud”, zei heer Ollie, zich met moeite beheersend. „Laat me alleen met mijn smart”.
„Oho!” vervolgde de bezoeker. „Versta me niet verkeerd. Ik betaal een dikke prijs, jongen. Alles wat je vraagt. Dit is je kans om eens in je leven ook een zaak te doen — en om geld draait het toch maar, wat u dame?”
„Nu is het genoeg!” riep heer Bommel opzwellend. „Ik kan niet toelaten dat in mijn bijzijn een dame beledigd wordt”.

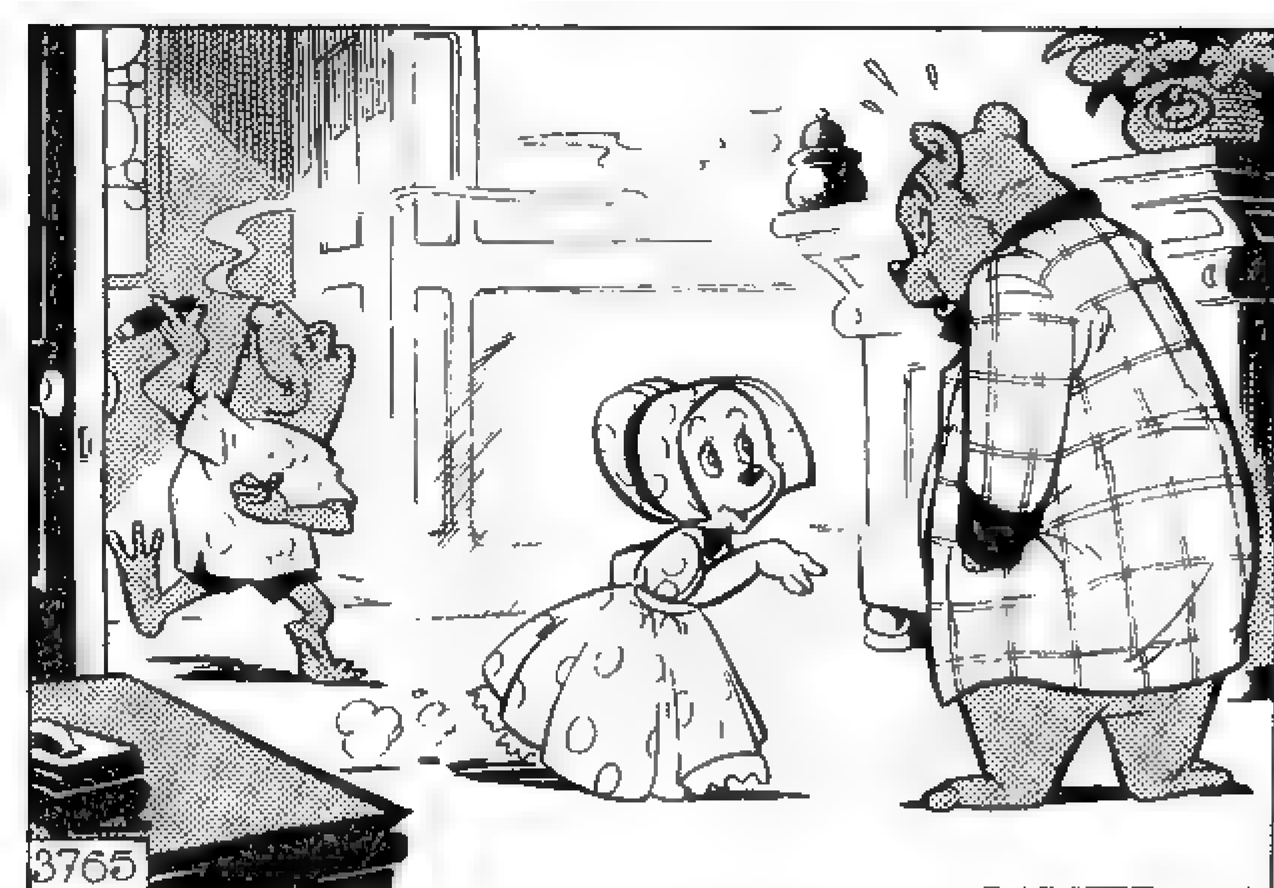

3763 „Nog praatjes ook", zei de heer Beurskraker met een kwakend lachje. „Maar dat doet me niks, hoor. Mij praat je zo maar niet onderste boven, dan moet je vroeger opstaan".
„Ik ben reeds zéér vroeg opgestaan", zei heer Ollie klagend. „De boortorens in mijn uitzicht maken mij geheel slapeloos. Het is droevig".
„Weet je wàt droevig is?" riep de ander met uitschietende stem. „Het is droevig dat er nog zulke lui als jij bestaan! Het is droevig, dat de regering niet ingrijpt. Kerels van jouw soort zitten maar te zitten en ze zitten de bloei van de gemeente in de weg!"
„Nu is het genoeg", zei heer Bommel op zwakke toon. „Mijn goede vader zou niet hebben toegestaan dat ik in zijn eigen huis zó werd beledigd."
„Een vaderszoontje!" hernam de zakenman honend. „Bah! Wat een misselijk soort. Leeft van een erfenis en heeft zelf nog nooit iets gedaan. Kan ook niks, wed ik".
„Ollie kan alles!" riep juffrouw Doddel verontwaardigd uit. „Hij is reuze knap, nietwaar Ollie?"
„J-ja! Zeker!" gaf heer Ollie slapjes toe.
P. Beurskraker barstte in een onaangenaam gelach uit. Hij nam de sigaar uit de mond en boog zich voorover om zijn gastheer recht in de doffe ogen te kunnen blikken.
„Bewijs dat dan eens!" riep hij tartend. „Ik wil wedden, dat je helemaal alleen geen cent kunt verdienen, ouwe jongen. Geen cent!"
Heer Bommel voelde, dat hij in de aanwezigheid van zijn buurvrouw nu niet aarzelen mocht.
„Top", prevelde hij. „Die weddenschap neem ik aan".

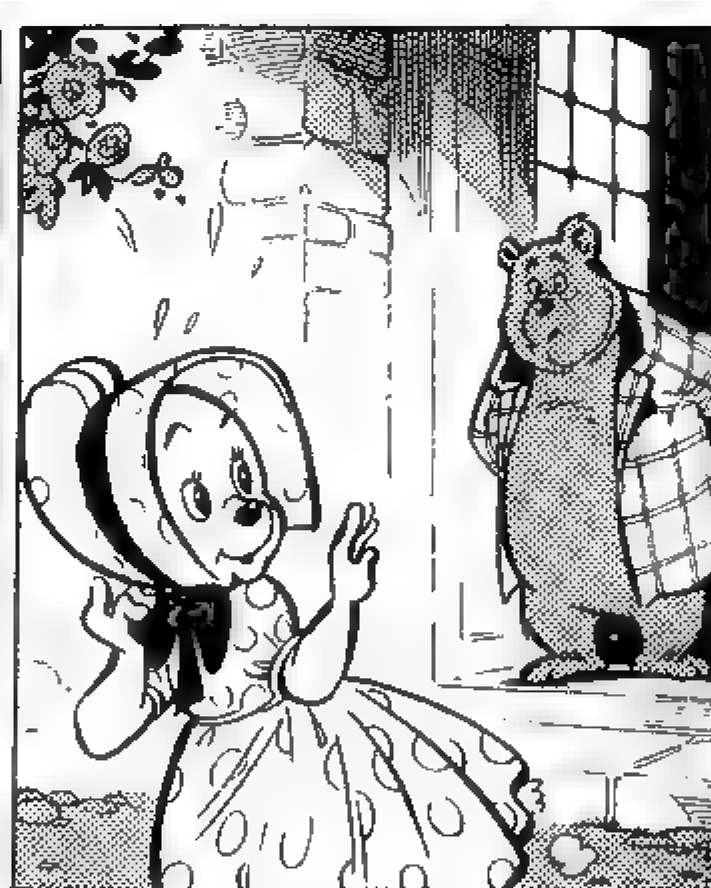

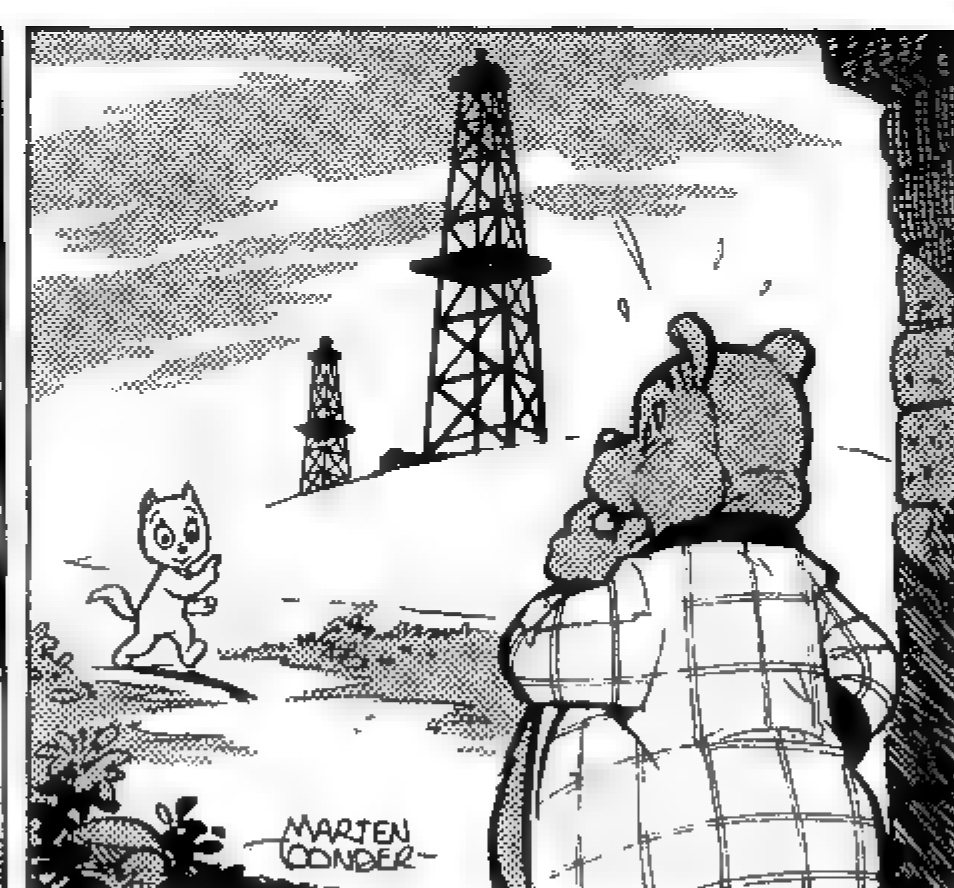

3764 Heer Bommel vermande zich. Hij stond op en nam een fiere houding aan.
„U stuit me tegen de borst, heer Beurskraker", verklaarde hij. „De weddenschap is me te min om er over te praten, want voor een heer speelt geld geen rol, als u begrijpt, wat ik bedoel. Maar u hebt me in aanwezigheid van een dame uitgedaagd — en dat kan ik niet laten passeren. Ik verklaar met grote nadruk, dat ik alles kan wat u kunt — en nog meer."
„Daar wil ik je hebben", zei de ander. „Dat moet je dan eens bewijzen, jongen! Ik heb een voorstel! Wanneer jij binnen een maand net zulke goeie zaken doet als ik met de olie, dan krijg jij het hele terrein, dat ik gekocht heb, met alle boortorens erbij. Cadeau, ouwe reus! Zo maar, voor niks".

Er trok een brede glimlach om heer Bommel's gelaat.
„Dat is prettig", zei hij. „Dan is dat tenminste ook weer geregeld. Want die ijzeren dingen voor mijn uitzicht zijn mij een doorn in het oog, als u begrijpt wat ik bedoel. Ik zal ze meteen laten verwijderen . . ."
„Een ogenblikje", onderbrak de zakenman. „Aan een goeie weddenschap zitten twee kanten, hahaha! Als je binnen een maand gèen zaken hebt gedaan, die beter zijn dan de mijne, dan krijg ik Bommelstein en alle grond, die er bij hoort. Dat is redelijk, niet waar?"
Heer Ollie zakte geheel in.
„Bom . . . Bommelstein?" herhaalde hij. „Bin . . . binnen een m-maand? Als ik geen z-zaken heb gedaan? Ach, als mijn goede vader dit eens mee had moeten maken . . ."

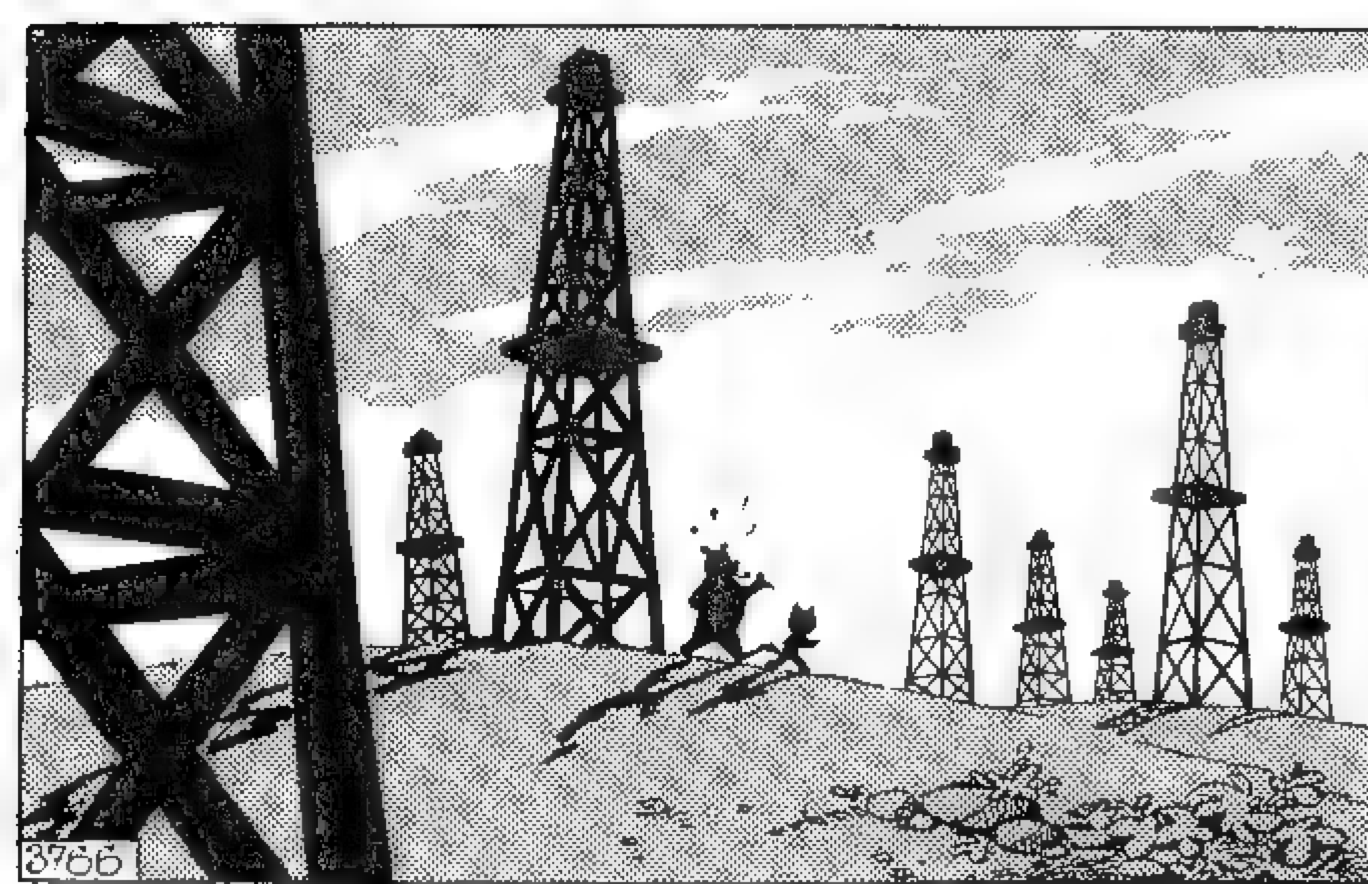

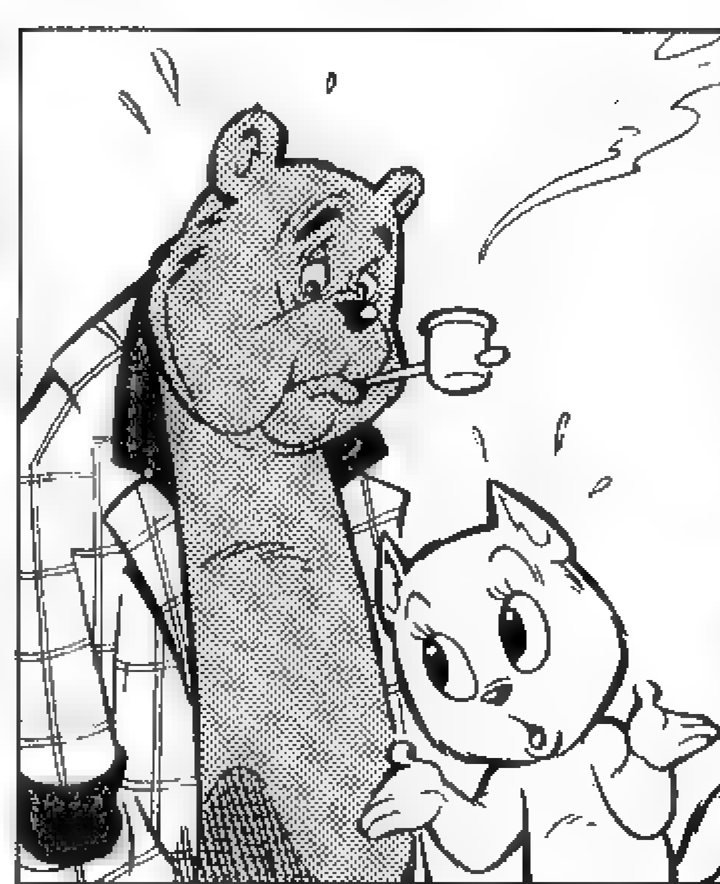
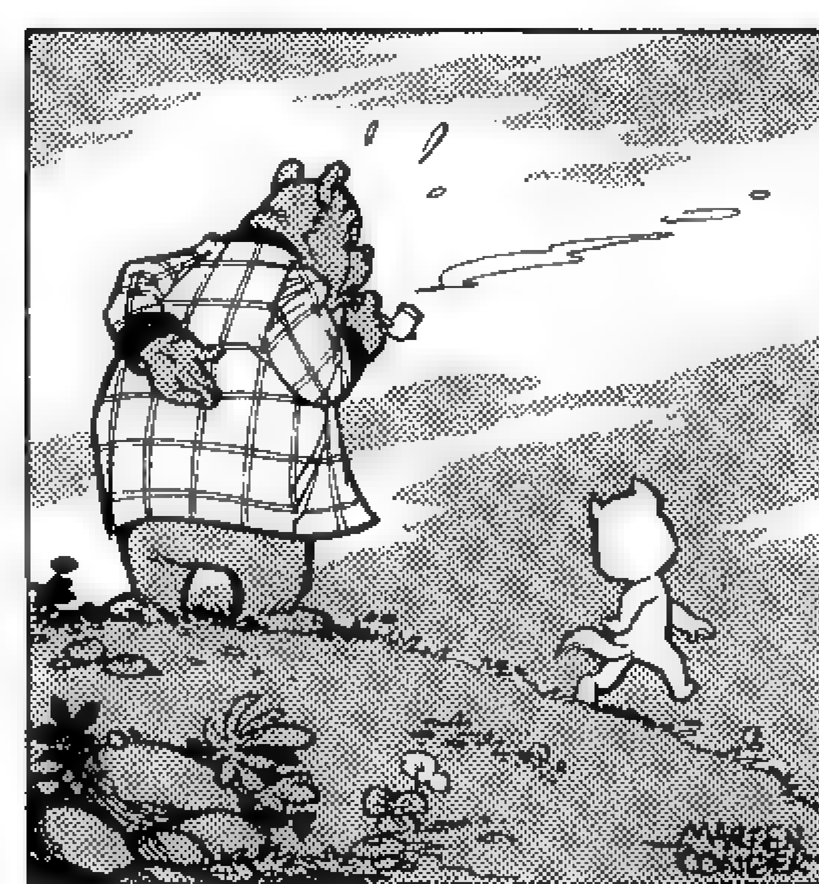

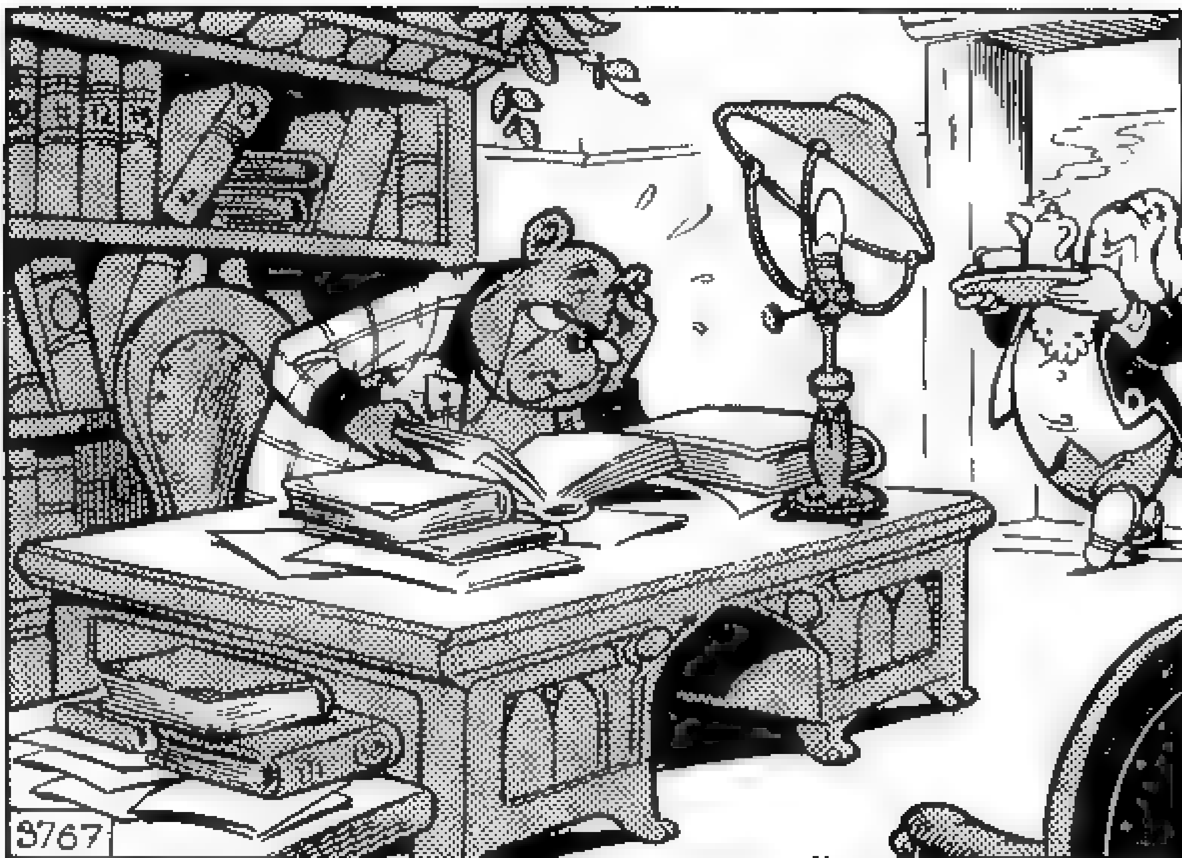
3765 „Goed, dat is dan afgesproken", zei P. Beurskraker. „Jij gaat een maand zaken doen, ouwe reus. En als je in die tijd meer kunt verdienen dan ik, dan krijg je alle boortorens van mij cadeau. Maar wanneer je dat niet kunt, dan is Bommelstein voor mij. Succes hoor!"
Hij stampte de kamer uit, een dikke rookwolk nalatend.
„Nou, dat is prettig geregeld, hè Ollie?" zei juffrouw Doddel opgewekt. „Even wat zaken doen en je bent van hem af!"

„J-ja", zei heer Bommel beklemd, „d-dan ben ik van hem af, ja. Even wat zaken . . ."
„Ik moet nu weer naar huis", vervolgde de buurvrouw. „Ik moet de was nog doen. Maar ik ben echt blij, dat die boortorens de volgende maand weg zullen zijn, hoor. Ik ben als de dood, dat er roet op mijn schone lakens zal vallen."
„Maar die zaken", hernam heer Ollie op gesmoorde toon. „Hoe moet dat nu? Ik bedoel, ik . . . hm!"
„Je hebt al een plan, dat hoor ik", zei juffrouw Doddel, het bordes afdalend. „Wat ben je toch knap, Ollie!"
Heer Bommel bleef sprakeloos in de deuropening staan. Hij staarde haar enige tijd na en liet toen zijn doffe blikken over de boortorens dwalen. Het was hem zwaar te moede wanneer hij dacht aan al het geld, dat er met olie verdiend wordt en hij begreep, dat hij voor een taak stond, die zelfs hem boven de krachten ging.
Toen Tom Poes dan ook even later op bezoek kwam trof hij zijn vriend in een zeere gedrukte stemming aan.

3766 Heer Bommel legde in sobere woorden zijn zorgen uit.
„Wanneer ik in een maand niet meer verdien, dan deze olieslager met zijn boortorens", zo sprak hij, „dan ben ik een verloren heer, jonge vriend. Dan ben ik Bommelstein en aanpalende landerijen kwijt. Dan ben ik een zwerver".
„Nu, dan moet u meer verdienen dan hij", zei Tom Poes eenvoudig.
„Dat begrijp ik!" riep heer Ollie op smartelijke toon uit. „Maar dat is het nu juist! Hoe kan men meer verdienen dan zo'n Beurskraker? Ik bedoel . . . eh . . . hoe kan men toch eigenlijk geld verdienen? Hoe doet men zaken, als je begrijpt wat ik bedoel?"
„Zaken doen", legde Tom Poes uit, „is dingen voor weinig geld kopen en voor veel geld verkopen. Moeilijk is het dus niet".
„Jij hebt gemakkelijk praten!" mompelde heer Bommel. „Maar veel hulp heb ik niet aan je. Ach, men staat ook overal alleen voor, als heer zijnde".
„Dan had u die gekke weddenschap maar niet moeten afsluiten", zei Tom Poes, die voelde, dat heer Ollie weer een van zijn moeilijke buien had. „Ik kom nog wel eens langs om te kijken — en misschien krijg ik wel een idee."
Met deze woorden wendde hij zich om en liep de heuvel af.
Heer Ollie keek hem afkeurend na.
„Die jeugd", prevelde hij, „wat een oppervlakkig geklets. Wat kan men nu voor weinig geld kopen en voor veel geld verkopen, als het geen olie is? Grassprietjes soms? Of lucht? Bah!"

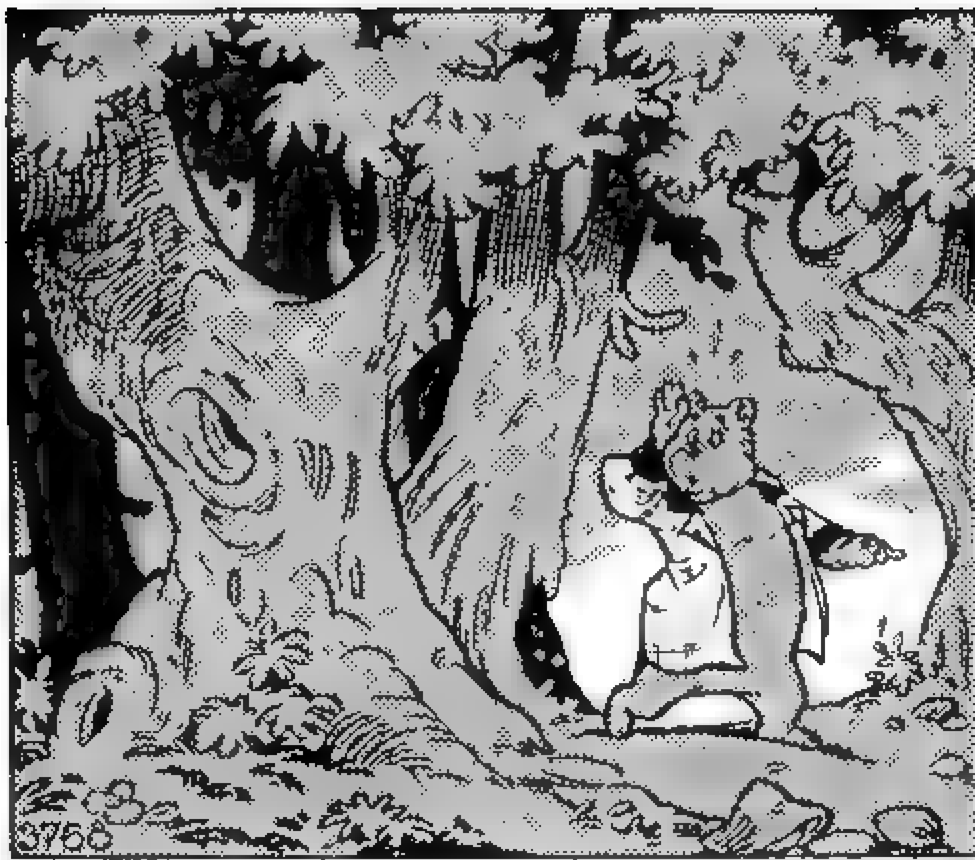

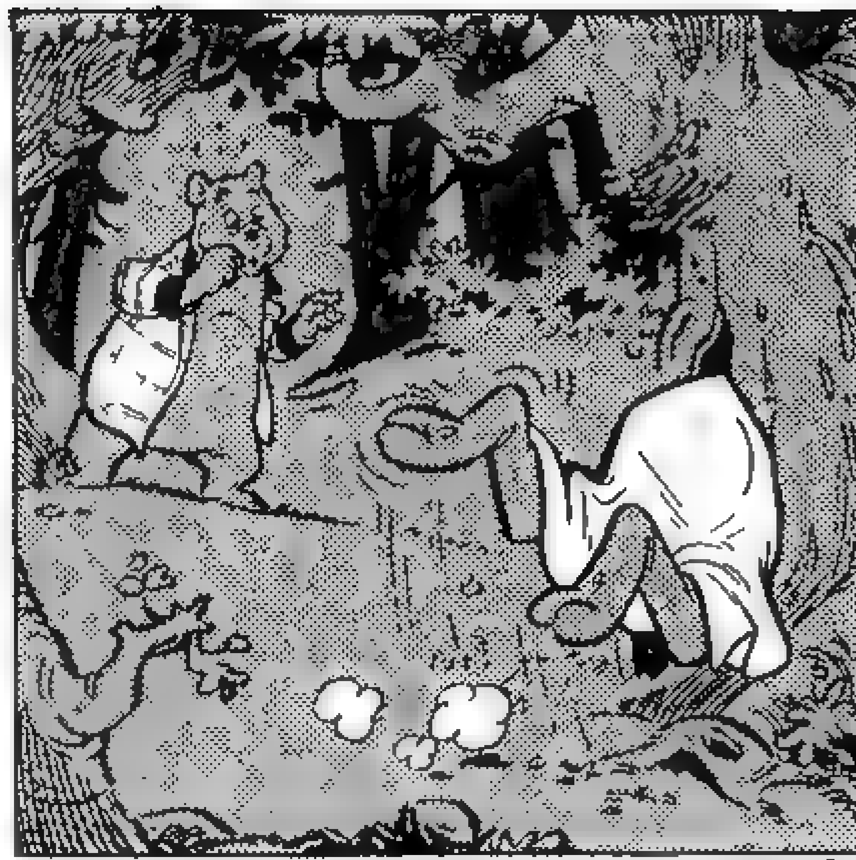

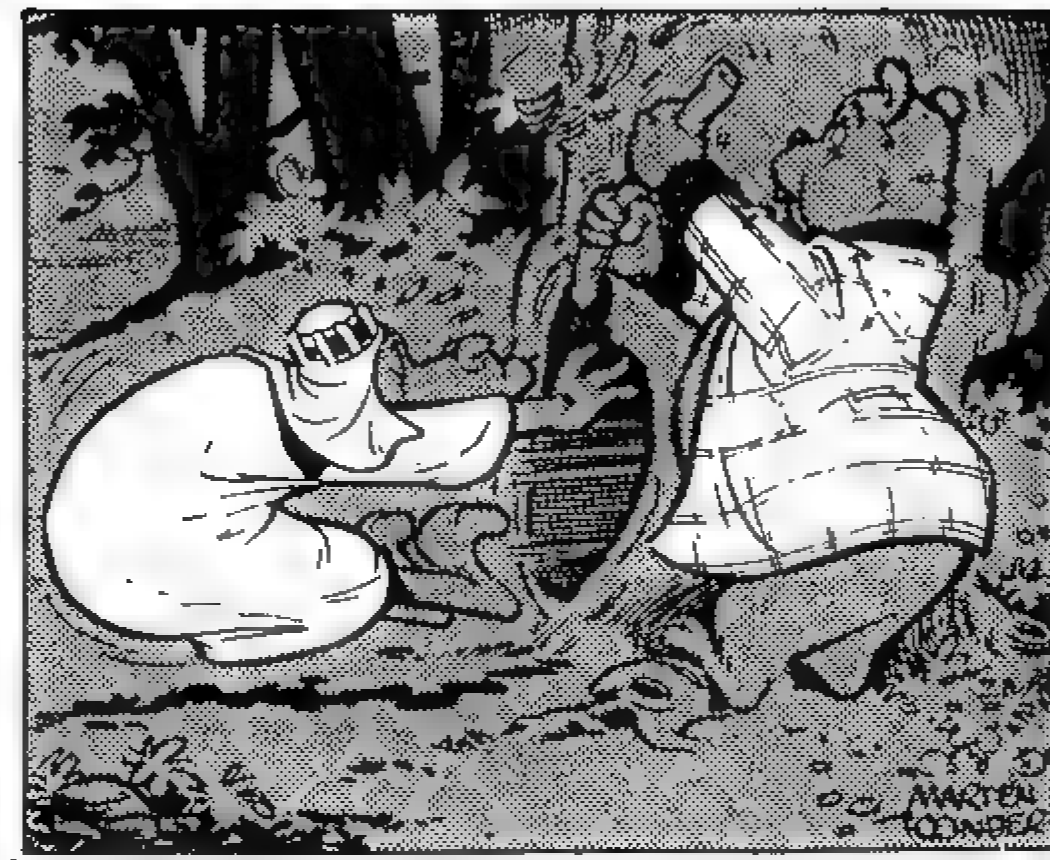

3767 Heer Bommel trok zich bekommerd terug in zijn bibliotheek om een studie van het zakendoen te maken.
„Hoe kan men in een maand véél geld verdienen?" zo vroeg hij zich af, terwijl hij een encyclopedie ter hand nam. Dit werk bestond uit vierentwintig delen en hij had het eens aangeschaft omdat het zo gekleed stond in zijn boekenkast. Maar kijk, zelfs op zo'n eenvoudige vraag gaf hét werk geen antwoord.

„Waardeloze boeken", sprak hij tot de bediende Joost, die binnentrad met de middagthee. „Men geeft die dingen maar uit om geld te maken. Het is gewoon zakendoen."
„Zeker, heer Olivier", gaf Joost beleefd toe. „Anders nog iets van uw dienst?"
„Ja", hernam heer Ollie. „Hoe kan men in een maand méér verdienen dan die Beurskraker met zijn olie?"
„Dat is moeilijk", zei de knecht nadenkend. „De heer Beurskraker moet geld betalen voor zijn boortorens, dat is duidelijk. Maar dat haalt hij er dik uit door de olie, die hij oppompt, als ik me zo mag uitdrukken. Men gooit een klein visje uit om een kabeljauw te vangen; dat is zakendoen, met uw permissie."
Heer Bommel zuchtte diep en verliet ongetroost zijn huis om in de stilte van de natuur tot een idee te komen.
Maar hoe verder hij liep, hoe duidelijker hij begreep, dat hij voor een onmogelijke taak stond.
„Men gooit een klein visje uit om een kabeljauw te vangen", prevelde hij stil voor zich heen. „Maar ik ben toch geen visser? En bovendien brengt kabeljauw minder op dan olie, als men mij volgen kan."

Al lopend was heer Bommel tegen het vallen van de avond in het woud terecht gekomen. Het was het Donkere Bomen Bos, dat zich tot aan de horizon uitstrekte en waar men zo licht in verdwalen kan.

De bekommerde heer dacht daar echter niet aan; zozeer werd hij in beslag genomen door zijn zorgen. Zonder te luisteren naar het suizelen van de wind in het gebladerte of het klagend geroep van een kokaboeroe in het kreupelhout sukkelde hij voort over het weke mos.

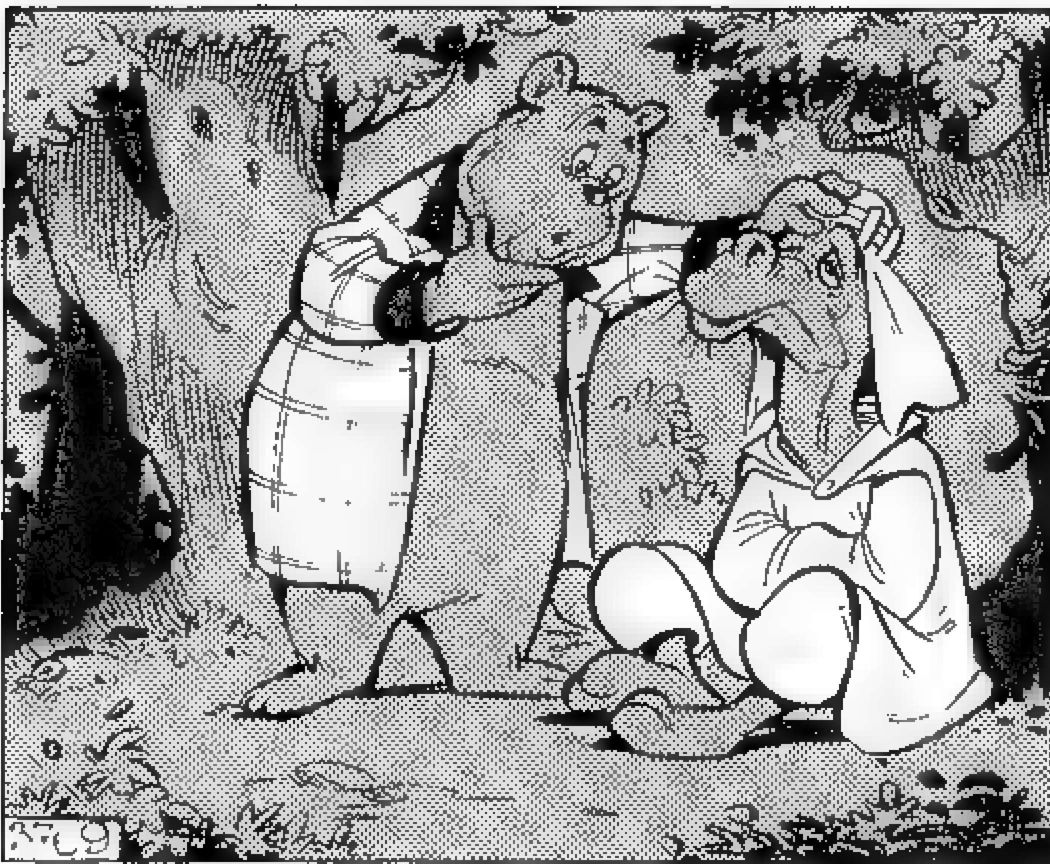
Pas toen hij vlak bij zich een stem hoorde, die luid om hulp riep, stond hij stil. Zoekend en enigszins onthutst keek hij rond totdat hij de achterkant van een vreemdeling ontwaarde, die trappelend uit een boomspleet stak.

Heer Ollie stapte behoedzaam nader, zijn eigen beslommeringen vergetend.

„Zoekt u iets?" vroeg hij. „Schort er iets aan, bedoel ik? Kan ik iets voor u doen?"

„Ja!" riep de stem gesmoord. „Help mij uit deze duisternis; dan zal ik u uit de uwe helpen."

„Hm", zei heer Bommel. De betekenis van deze woorden ontging hem. Maar het werd hem duidelijk, dat zich hier iemand in nood bevond en dat er geen tijd voor navraag was. Hij greep dus een stevige tak, die hij in de spleet stak om hem als hefboom te gebruiken. Met moeite gelukte het hem om de opening wat uit elkaar te buigen en nu schoot de onbekende plotseling naar buiten...

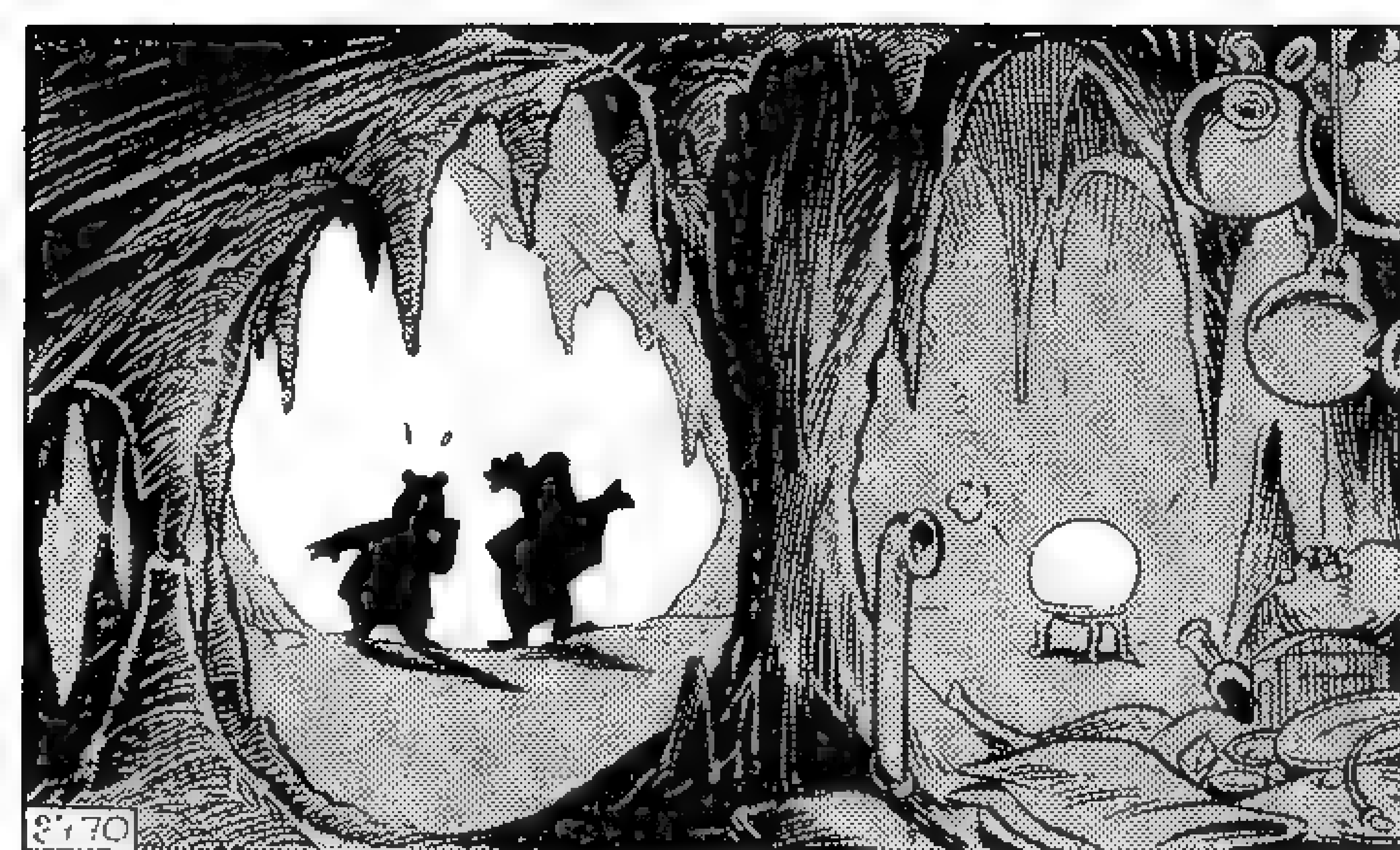
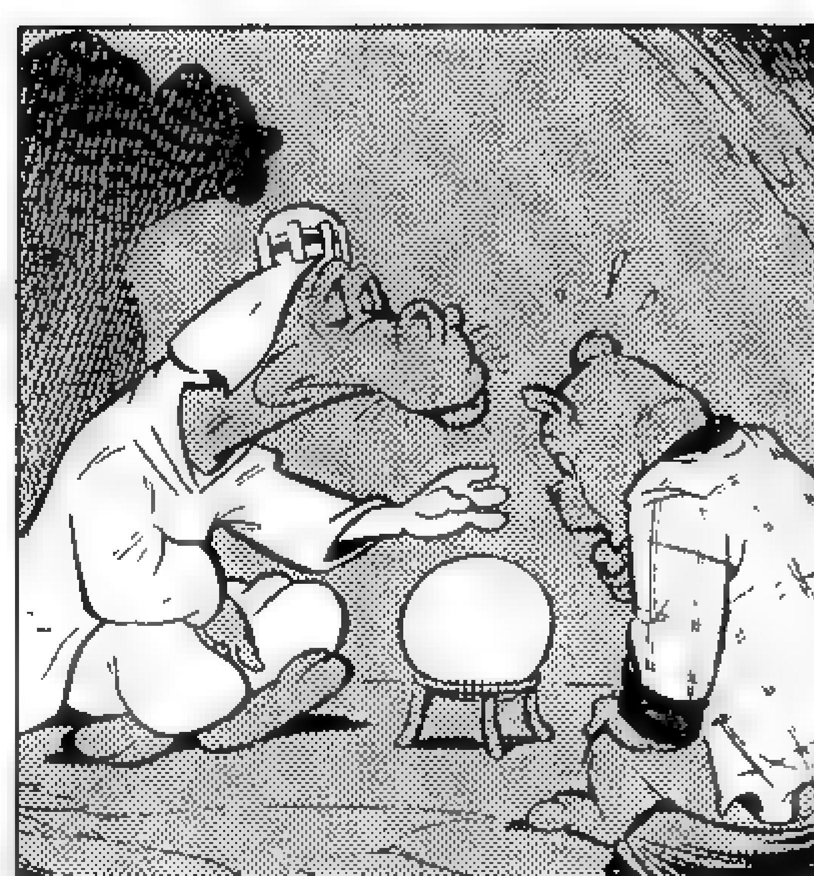

3769 De vreemdeling kwam met een dreun op het zachte mos terecht en richtte zich met enige moeite op.
„Het zware valt en het lichte stijgt", sprak hij met dreunende stem. „Het is wijs beschikt".
„Ja, ja, dat wel", zei heer Ollie, op hem toetredend. „Hebt u zich pijn gedaan?"
„Wat is pijn?" hernam de ander peinzend. „Ik zocht de honing van wilde bijen in deze spleet en geraakte zodoende beklemd. Een beklemming is pijn; doch meer voor de ziel dan voor het voze vlees. Mijn dank voor uw hulp is groot, o vreemde".
„Mijn naam is Bommel", zei heer Ollie. „U weet wel."
„En mijn naam is IJl, bijgenaamd de maanloper", zei de vreemdeling met een lichte buiging. „Wat kan ik, onwaardige, voor u doen?"

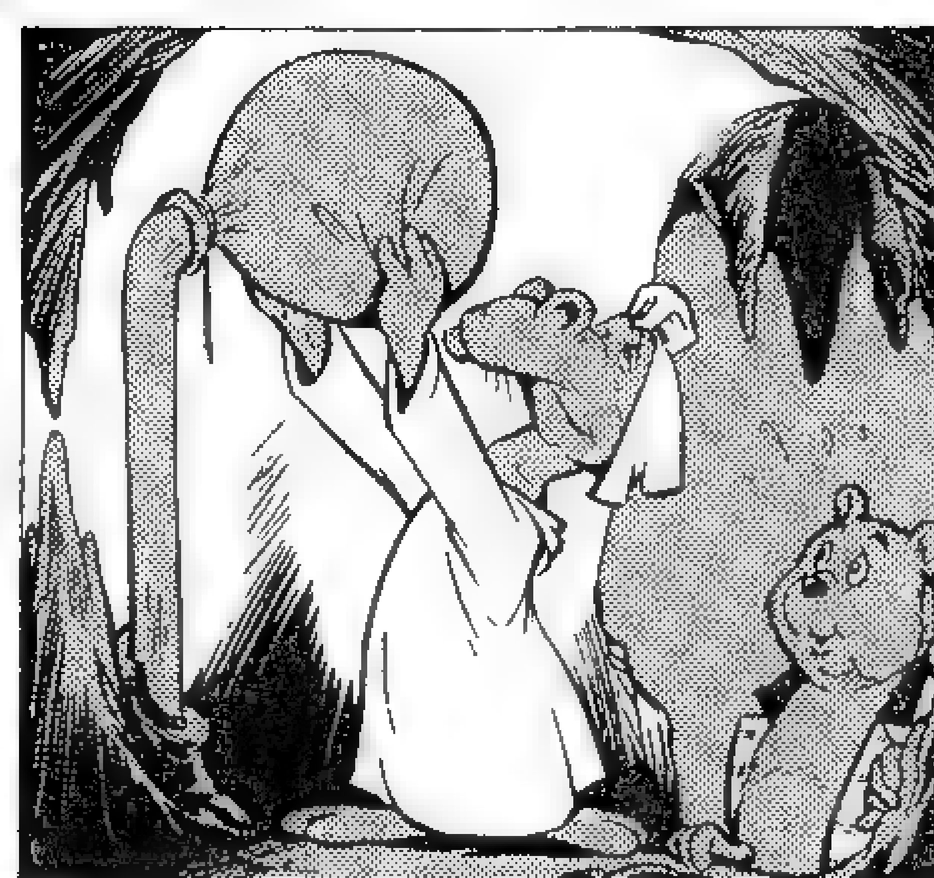
Deze woorden herinnerden heer Bommel plotseling weer aan zijn zorgen.
„Ach", sprak hij zuchtend, „dat is haast te veel om op te noemen. Maar ik kan het kort samenvatten: Hoe kan men zaken doen?"
„Zaken doen?" herhaalde IJl verrast. „Men heeft mij veel gevraagd en ik heb veel raad kunnen schaffen. Maar dit is de vreemdste vraag, die ik ooit heb gehoord. Bij het ronde oog; wat zijn zaken?"

„Kijk, dat wil ik nu juist weten", antwoordde heer Ollie. „Ik ben een heer, voor wie geld geen rol speelt. Maar door het gedoe van een olieslager ben ik gedwongen om te gaan verdienen. Hoe doet men dat?"
„Een interessante opgave", prevelde de ander. „Volg me naar mijn nederige grot, o dwaler in de nacht. Misschien kan mijn kristal uitkomst brengen".

3770 De vreemdeling ging heer Ollie voor naar een grot, die in het diepst van het woud gelegen was. Het gewelf werd vaal verlicht door een ronde bol, die vreemde schaduwen langs de wanden wierp.
„Dit kristal", sprak hij, „geeft licht in duistere zaken. Maar nog nooit is een zaak zo duister geweest als deze. Ik moet u verzoeken geen beweging te maken en niet meer adem te halen dan nodig is voor uw levensbehoefte. Ik moet mij concentreren op uw vraag: Hoe doet men zaken?"
Zo sprekende nam hij met gekruiste benen plaats voor het glas en verviel in een diep gepeins.
Heer Bommel ging tegenover hem zitten en wijdde zich aan het inhouden van zijn adem. Het duurde lang — doch eindelijk bewoog de vreemde gedaante zich.
„Juist", prevelde hij. „Het antwoord is eenvoudig. Dat was te verwachten, want het is wijs beschikt."
„W-wat is het antwoord?" vroeg heer Ollie, naar lucht snakkend.
„Zaken doen", verklaarde de ander, „is iets goedkoops inkopen en het duur verkopen. Zoiets als olie bijvoorbeeld".
„Ja", zei heer Bommel teleurgesteld. „Dat wist ik al. Dat heeft Joost ook al gezegd. Maar wat heb ik daaraan? Ik moet een antwoord hebben, dat beter is."
„Als u dus betere zaken wilt doen", hernam IJl, de Maanloper, „dan moet u niets duur verkopen".
„Niets verkopen?" riep heer Ollie ontdaan.
„Juist", bevestigde de wijze. „Niets; want niets kost niets. Alle geld dat u krijgt is dus winst".
„Maar voor niets krijg ik niets, als u begrijpt wat ik bedoel", klaagde heer Bommel.
„U zou, om een voorbeeld te nemen, lucht kunnen verkopen", besloot de ander, terwijl er een dun glimlachje om zijn gelaat gleed.

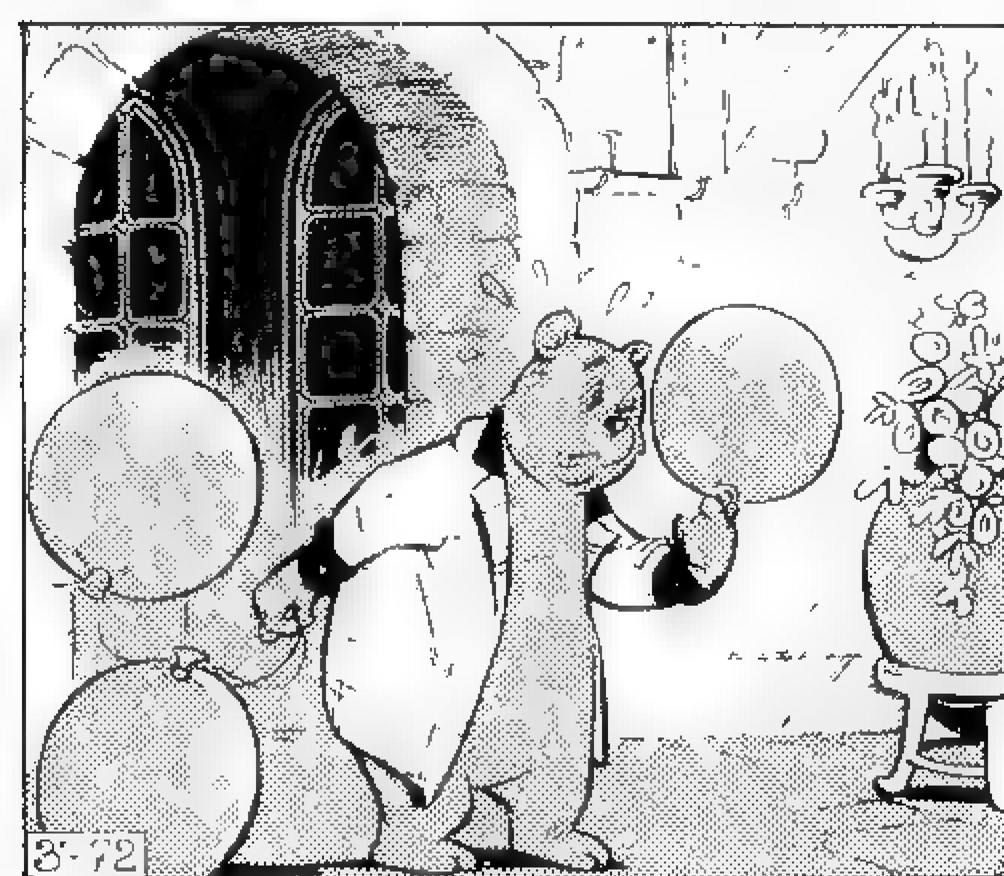

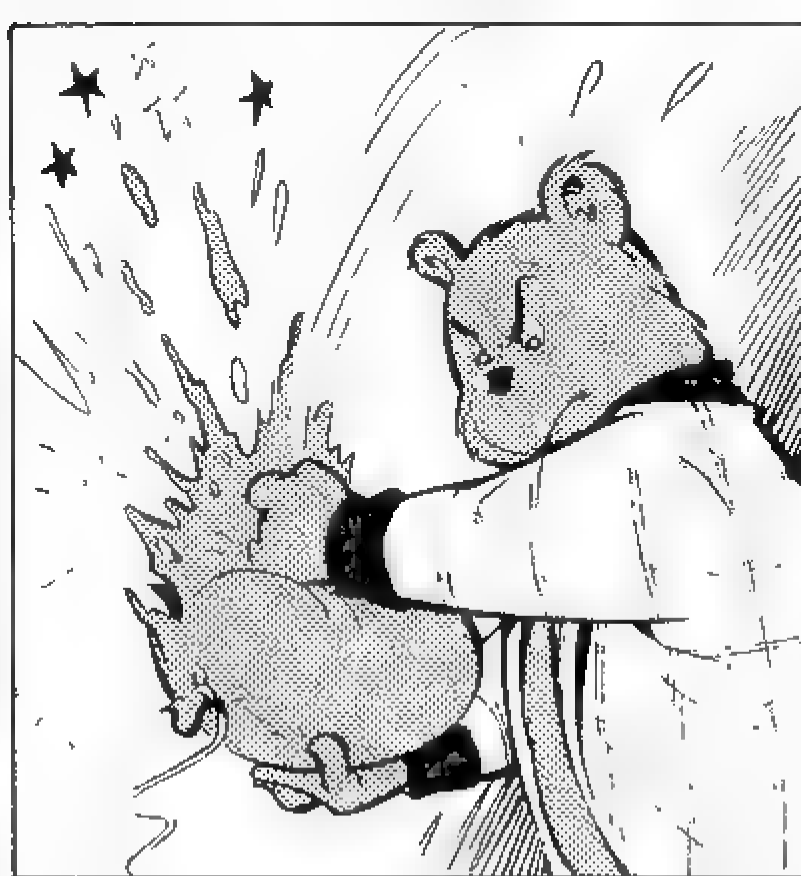

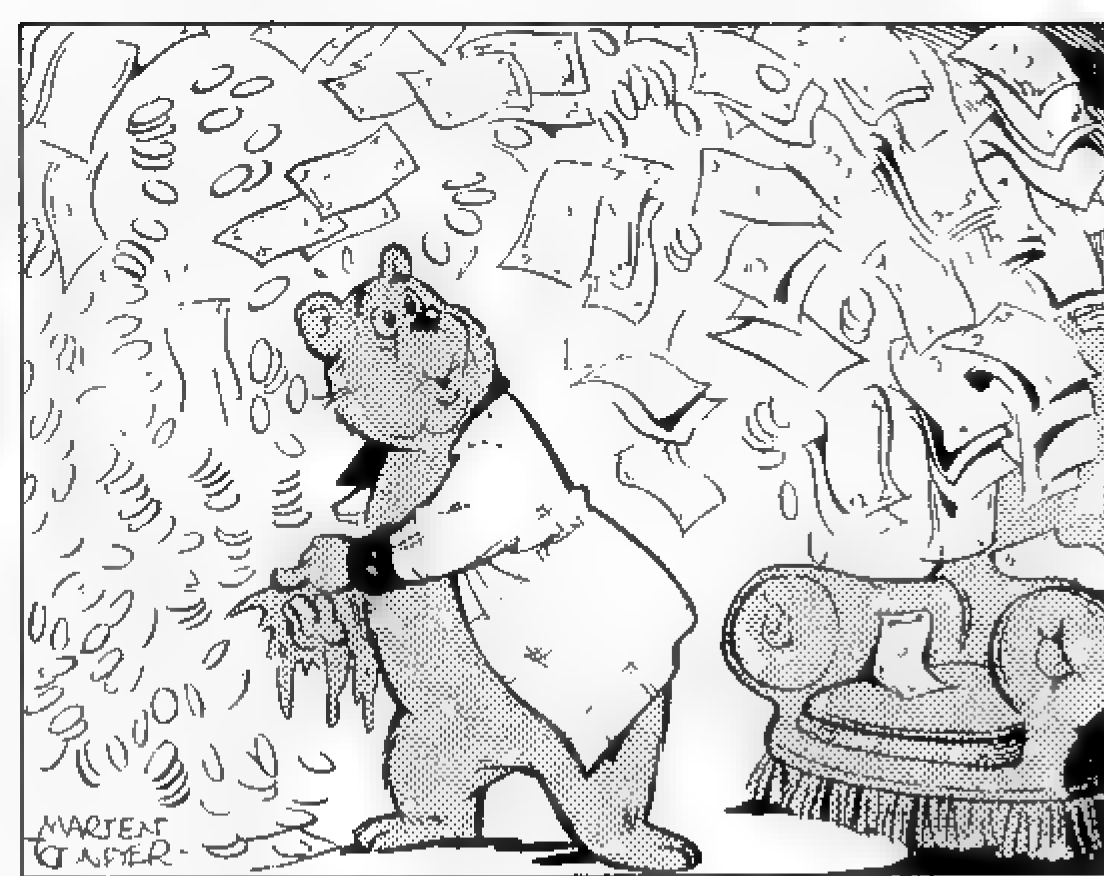

3771 „Lucht verkopen?" herhaalde hij. „Is dat alle raad die u mij geven kunt? Ik heb nooit zo'n onzin gehoord. Wie koopt er nu lucht? Lucht is niets, dat weet iedereen."
„Niets", hernam de wijze, „is weinig". Hij verviel in gepeins en voegde er tenslotte aan toe: „Maar alles is veel".

Heer Ollie dacht enige tijd na om de diepte van deze woorden te peilen. Toen werd hij echter boos.
„U houdt mij voor de gek!" riep hij uit. „Wat heeft dat nu met lucht te maken? Of met zaken doen?"
„Alles", verklaarde de ander. „Diepe meditatie heeft mij tot het inzicht gebracht dat iedereen behoefte heeft aan lucht. Maar komaan, ik zal u een monster geven, dan kunt u de markt onderzoeken. Geloof me, het resultaat zal u meevallen!"
Zo sprekende stond de denker op om zich naar een rommelhoek te begeven. Hij nam enige lederen zakken ter hand en stulpte die de een na de ander over een soort luchtkoker, die zijn grot tot ventilatie diende. Al spoedig waren ze gevuld — en nadat hij er met zorg een touwtje omheen had gedaan stelde hij de ballons aan heer Bommel ter hand.
„Ga getroost, o zoeker in de duisternis", sprak hij met diepe stem. „U bezit thans koopwaar van zeer hoge waarde. Wees er behoedzaam mee".
Heer Ollie mompelde een dankwoord en verliet de grot vol verwarde gedachten, de luchtzakken met zich voerend.

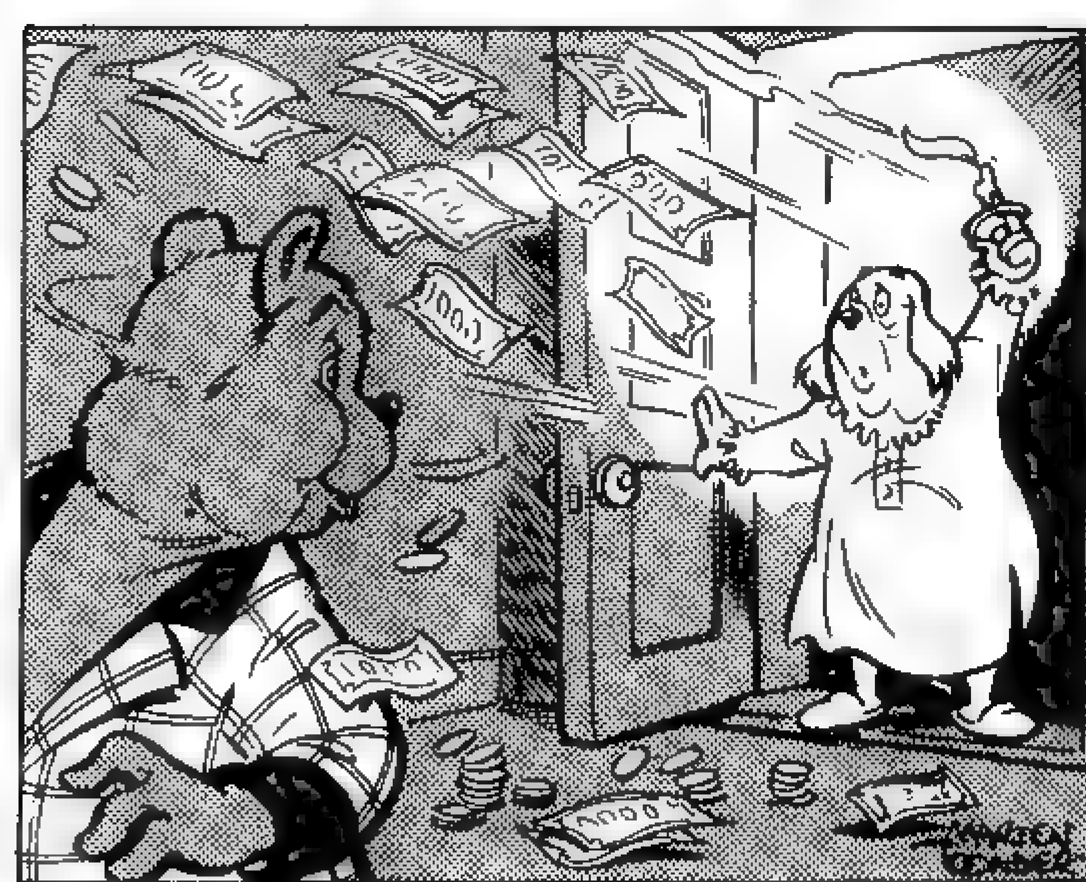

3772 Heer Bommel dacht diep na op de wandeling naar huis. Toen hij dan ook zijn studeervertrek betrad had hij een helder inzicht in de toestand.
„Bah, ik loop voor gek", sprak hij, een blik vol walging op de luchtzakken werpend. „Het is maar goed, dat niemand mij heeft zien passeren met die ballonnetjes aan een touwtje. Men zou hebben kunnen menen, dat ik terugkeerde van een feestje. Hoe kon ik denken, dat de lucht in deze zakken werkelijk koopwaar is? IJl, de maanloper heeft mij er in laten lopen, dat is duidelijk. Het is wel droevig!"
Verbitterd liet hij de touwtjes los en staarde naar de ballen, die loom op de grond zakten en een paar sprongetjes maakten. Het zien daarvan vervulde hem met grote drift. Tandenknarsend vatte hij de laatste ballon, die hij nog in de hand hield beet en sloeg er met de gebalde vuist op. Het ding ontplofte met een knal, die luid door het nachtstille vertrek daverde.
„Dat lucht op", sprak heer Ollie. „Een geprikkeld heer kent zijn eigen kracht niet . . ."
Hij zweeg plotseling, want tot zijn verrassing begon de lucht die uit de kapot geslagen zak ontsnapte te verdichten. En voordat hij precies begreep wat er gebeurde dwarrelde er een dichte regen van geldstukken en bankbiljetten door het vertrek.
„Nee maar . . ." prevelde heer Bommel onthutst, „die kluizenaar had gelijk, net als ik al dacht! Lucht is geld!"

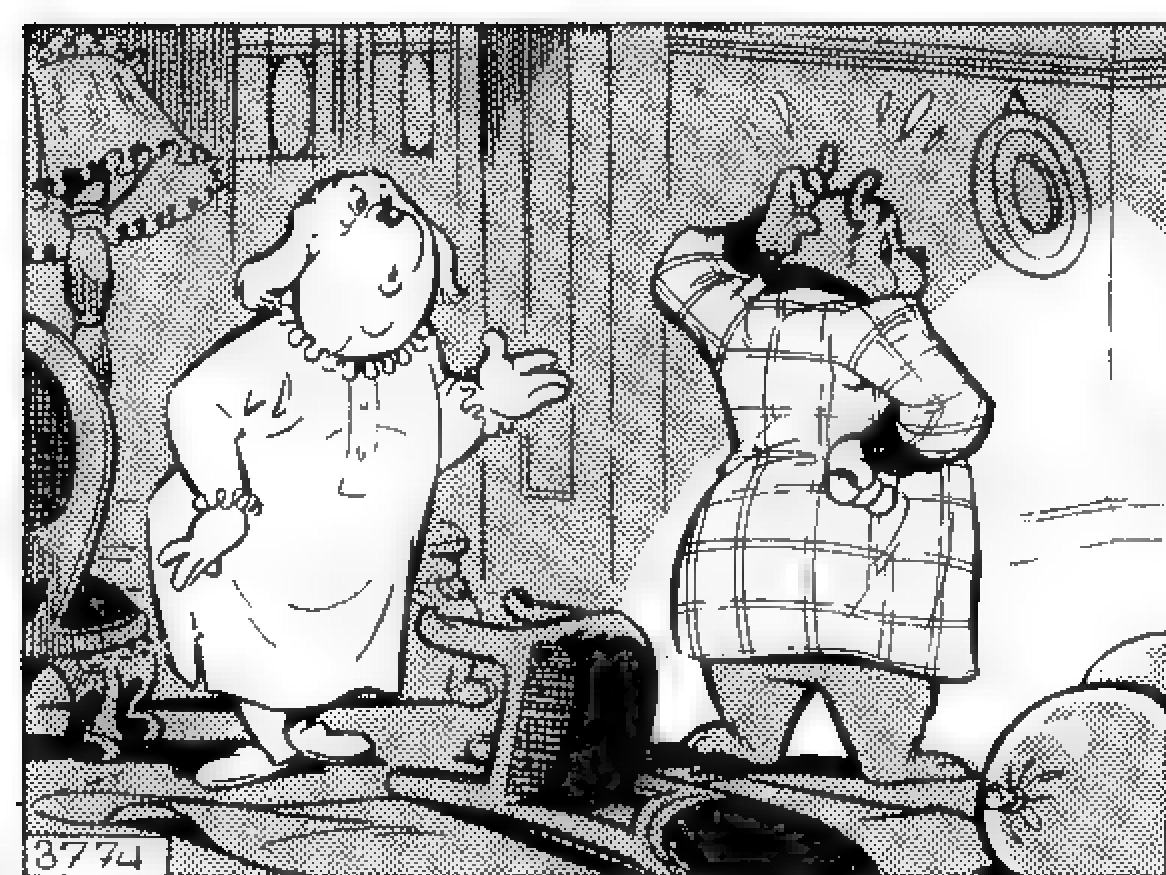

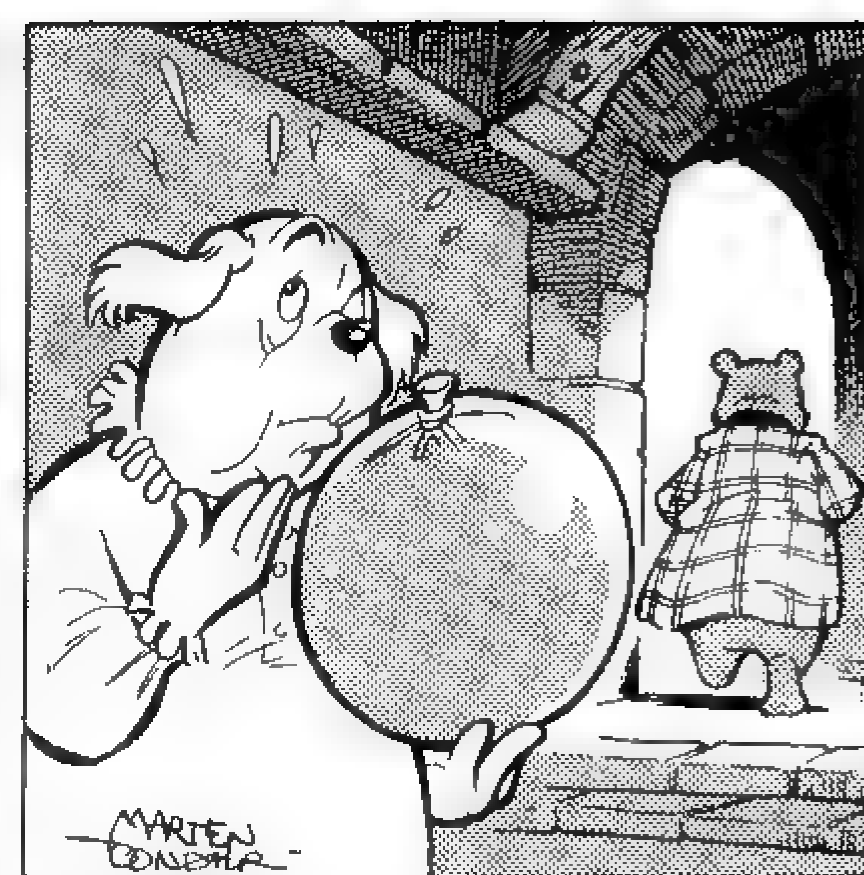

3773 Het duurde even, voordat heer Ollie aan de geldregen, die zo onverwacht uit de kapotgeslagen ballon ontsnapte, gewend was. Doch toen vervulde een diepe vreugde zijn gemoed. Het was niet zozeer om de onverwachte rijkdom, want die speelt voor een heer geen rol, zoals iedereen weet. Nee, het was het besef, dat hij er in geslaagd was om nog gemakkelijker dan de heer Beurskraker geld te verdienen.
„Die tobber moet zich afbeulen met boortorens", zo riep hij uit terwijl hij zich dansend door de banknoten bewoog.„Wat een zorgen en wat een kosten! En ik behoef slechts een ballon stuk te slaan om mij in weelde te kunnen baden! Ach, het is toch mooi om een heer te zijn!"
Nu is het begrijpelijk, dat het gebeurde niet onopgemerkt was gebleven.
De knal van de ontploffende windzak had de bediende Joost uit zijn eerste slaap gewekt — en het daarop volgende gespring door de goudstukken lokte de trouwe knecht uit zijn bed naar de studeerkamer.
„Er moet iets met heer Olivier aan de hand zijn", mompelde hij, terwijl hij zich door de gang repte. „De zorgen zijn te groot voor hem nu hij moet bewijzen dat hij geen luie nietsnut is! Wie weet waartoe hij gekomen is!"
Met deze gedachte opende hij de kamerdeur om zijn meester in diens nood bij te staan.
Doch het toneel, dat zich voor zijn ogen afspeelde, sloeg hem met stomheid.

Heer Ollie sprong, zwaaiend met de armen, door het vertrek, terwijl het de knecht voorkwam alsof de lucht gevuld was met stukken papier en ronde schijfjes. Maar dit laatste moest gezichtsbedrog zijn, want in de tocht, die van de gang kwam, loste alles snel op . . .

3774 Heer Bommel staakte zijn gespring en keek verwezen naar de munten. Het geld, dat zoëven het vertrek geheel gevuld had, loste zich snel op in de tocht die van de gang kwam — en voordat hij tot tien had kunnen tellen was alles weg.,,Schort er iets aan, heer Olivier?" vroeg Joost bezorgd. Hij trad de kamer binnen en snoof eens. ,,Er hangt hier een zware lucht, als u mij toestaat", hernam hij. ,,Zal ik een raam openen?"

,,Een zware lucht", prevelde heer Ollie. ,,Dat is dus alles wat men overhoudt. Al die rijkdom was dus maar inbeelding!"

De knecht keek hem vragend aan — en omdat heer Bommel behoefte had aan een opbeurend woord of enig begrip vertelde hij alles over de zakken van IJl, de maanloper.

,,Lucht verkopen!" besloot hij bitter. ,,Daar ben ik lelijk ingelopen. Ik meende toch werkelijk, dat er geld uit die ballon kwam in plaats van wind".

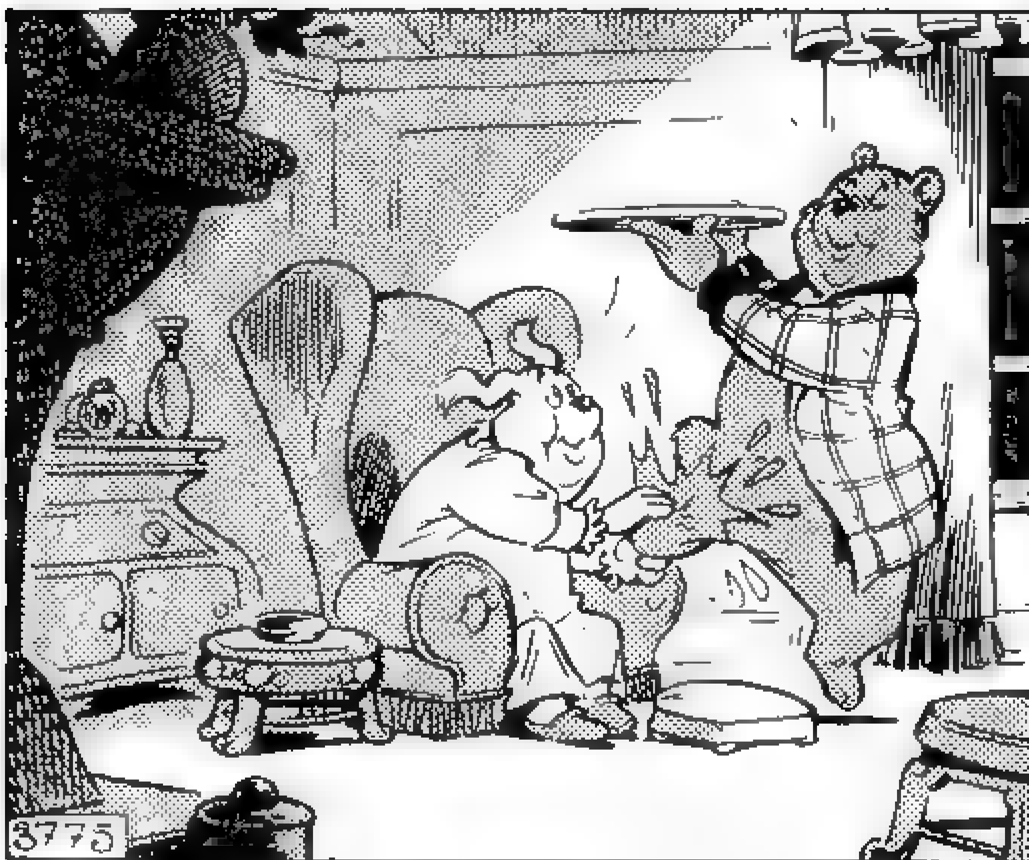
,,Het moet een bijzonder soort lucht geweest zijn", meende de bediende, die oplettend geluisterd had. ,,Lucht met een luchtspiegeling", als ik mij zo mag uitdrukken".

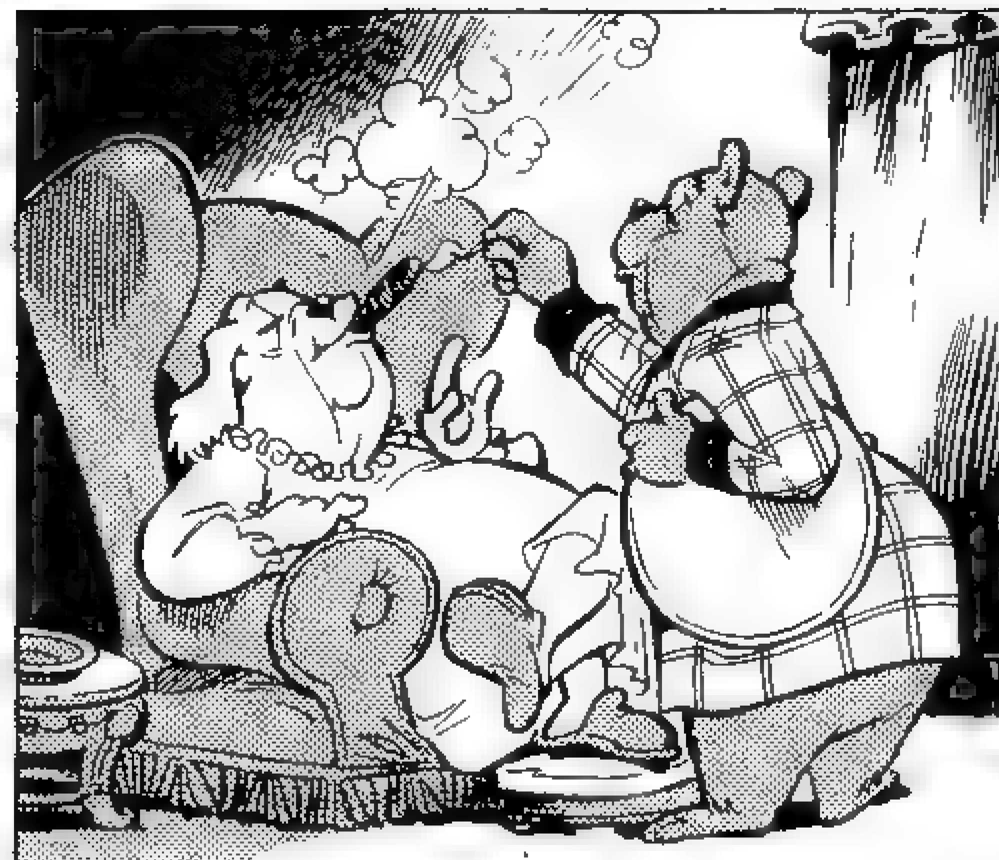
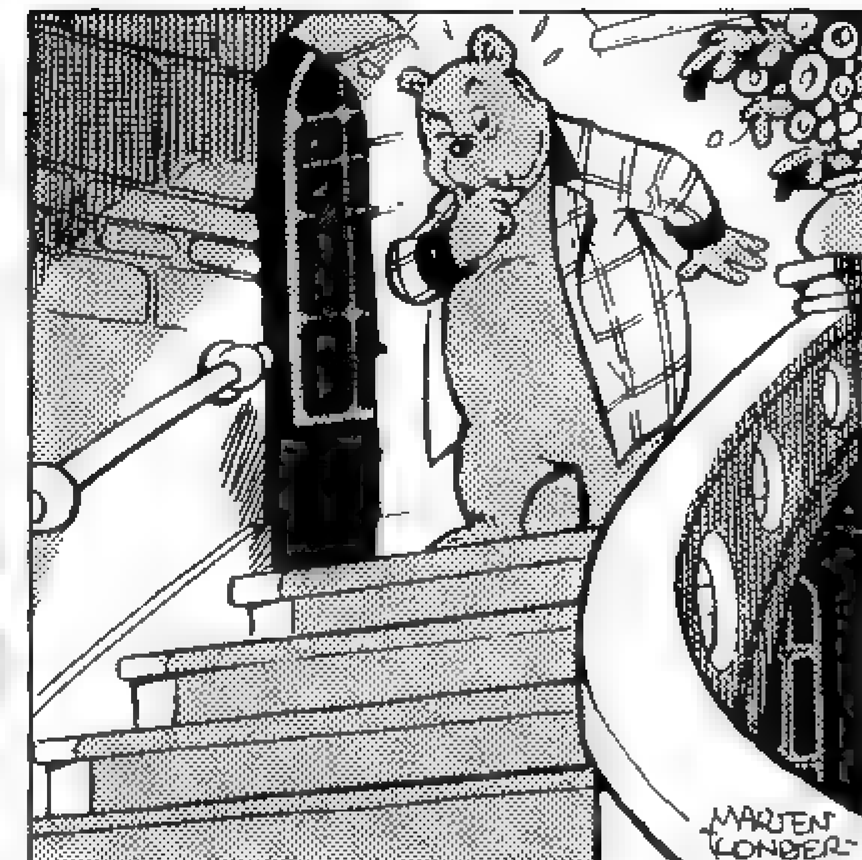
,,Ja, ja", zei heer Bommel. ,,Het was bedrog! Leuk zo lang het duurde; maar nu het over is, is alles nog erger dan te voren, als je begrijpt wat ik bedoel".

Met deze woorden verliet hij gebogen het vertrek om naar bed te gaan.

Joost raapte een van de overgebleven windzakken op en keek er peinzend naar.

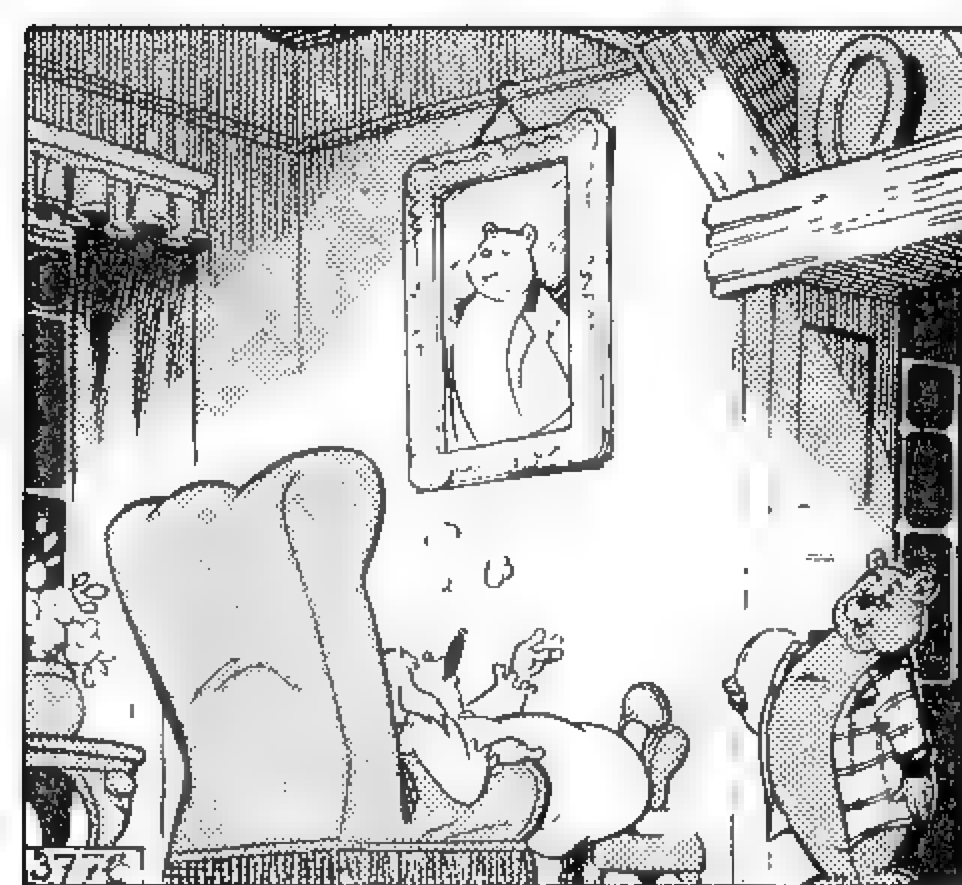
,,Toch moet het een bijzonder soort lucht wezen", sprak hij tot zichzelf. ,,Het kan geen kwaad om het eens te onderzoeken, zelfs al is het bedrog. Zoiets is toch leuk zolang het duurt."

3775 Joost wachtte tot het geluid van een krakende plank boven zijn hoofd hem vertelde, dat heer Ollie zich teruggetrokken had in zijn slaapvertrek.
Toen zette hij zich in de leunstoel voor de haard en greep de ballen stevig vast.
,,Het kan geen kwaad om een kleine proef te nemen', prevelde hij: ,,dat zal niemand mij euvel kunnen duiden".
Met deze woorden sloeg hij op de opgeblazen zak, zodat het ding met een knal ontplofte. Hij had half en half verwacht, dat hij nu een lawine van geld zou zien, net als zijn meester. Maar nee hoor. In plaats daarvan ontsteeg de gedaante van heer Bommel aan de kapotgeslagen ballen. Hij droeg een dienblad onder de arm en boog licht.
,,Is er iets van uw dienst, heer Joost?" vroeg hij beleefd. ,,Kan ik iets voor u doen, als u mij toestaat?"
,,Kijk, kijk", zei de bediende verrast. ,,
Dit is nog wel zo aardig als geld! Ja, graag een sigaar, Ollie!"
Heer Bommel haastte zich een bolknakje te presenteren en vervolgens streek hij een lucifer af.
,,Ja, ja, dank je", mompelde Joost, al trekkend. ,,Maar je moet onthouden, dat men een sigaar altijd zèlf aansteekt. Voor een sigaret mag men vuur geven, maar voor een sigaar niet, onthoud dat goed".
,,Tot uw dienst, heer Joost", zei de ander. ,,Is er anders nog iets van uw orders?"

Op dat moment werd er boven een deur geopend. Het was duidelijk, dat de knal van de ballon ook in heer Bommel's slaapvertrek was doorgedrongen, maar de brave knecht merkte dat niet. Hij was te zeer vervuld van de aardige situatie waarin hij zich bevond.

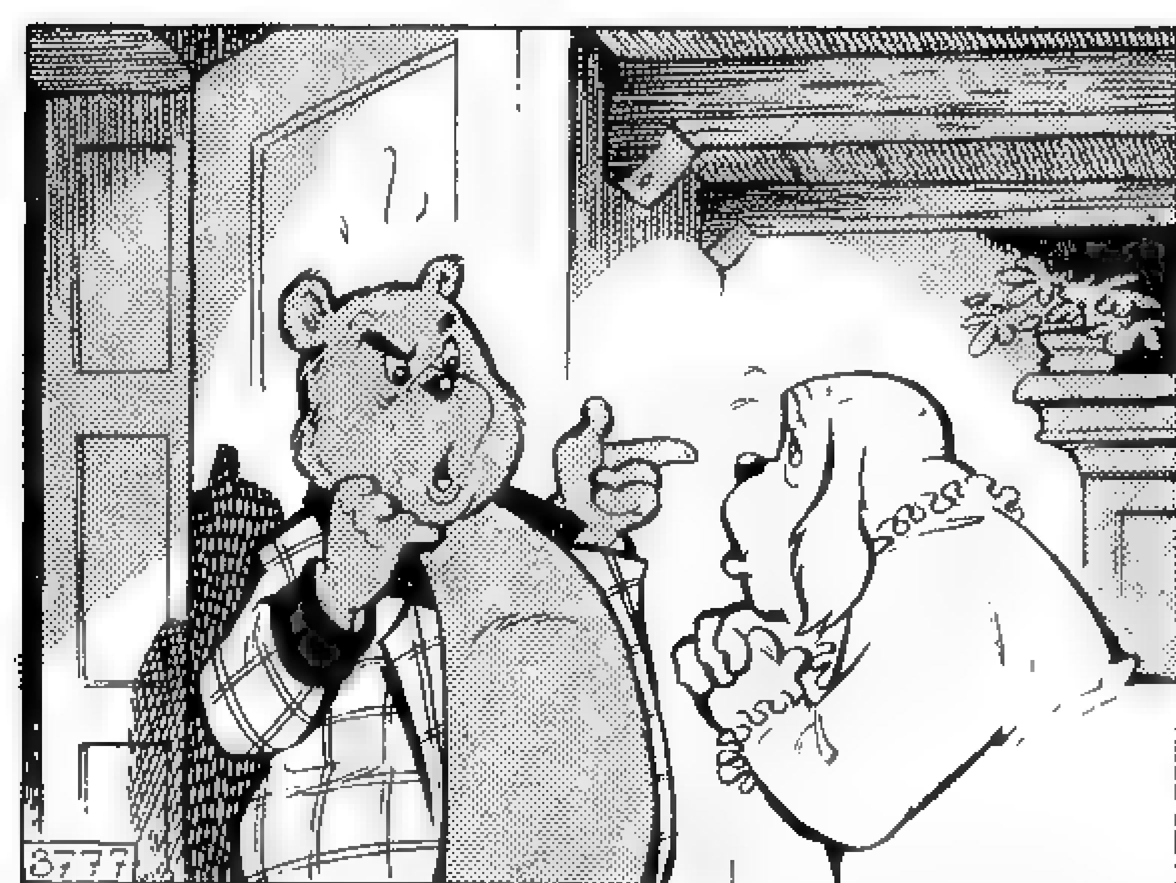

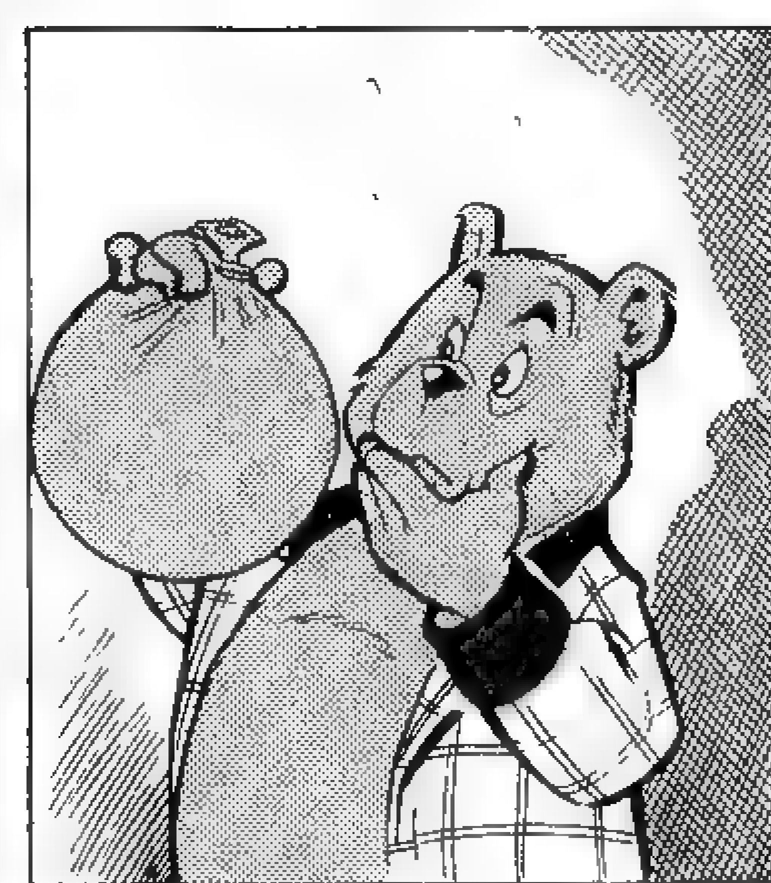

3776 Joost ging wat gemakkelijker in de leunstoel liggen en onttrok een grote rookwolk aan zijn sigaartje.
,,Ik heb wel trek in een licht souper", sprak hij tot zijn bediende. ,,Een kipje bijvoorbeeld; even aangeroosterd tot goudbruin, Ollie!"
,,Tot uw dienst, heer Joost", zei de knecht beleefd.
,,Vergeet vooral de rosemarijn niet", vervolgde de ander. ,,En een snippertje knoflook, daar houd ik van. Maar maak een beetje voort, ik heb een hekel aan wachten".

Na deze woorden strekte hij de benen op een voetenbankje en sloot glimlachend de ogen. Het was duidelijk, dat de omstandigheden hem goed bevielen en dat hij zichzelf geheel vergat.
Lang wachten hoefde hij overigens niet, want toen hij de blik weer opsloeg werd de dampende schotel reeds binnengebracht.
,,Waar mag ik het zetten?" vroeg de bediende. ,,Zal ik een tafeltje bijschuiven, met uw welnemen?"
,,Goed, goed", zei Joost. Hij monsterde het gebraad met opgetrokken wenkbrauwen en vervolgde: ,,Waar is de compôte? Je kunt toch niet verwachten, dat ik dit een souper noem? Wanneer zal je eens leren hoe het hoort? Moet ik dan àlles zelf doen?"
De knecht verbleekte zichtbaar. Zelfs scheen het alsof hij geheel doorzichtig werd - en dat was ook geen wonder. Want de deur was met een zwaai opengeworpen en liet een kille luchtstroom binnen.
,,Wat betekent dit?" vroeg heer Ollie, die op de drempel stond. ,,Wat doe jij in mijn stoel, Joost? En wat zit je daar in jezelf te praten?"

3777 Heer Ollie trad het vertrek binnen en snoof achterdochtig. „Hier hangt een zware lucht", sprak hij. „Wat heb je uitgevoerd, Joost? Wat doe je in mijn stoel — en waar haal je de brutaliteit vandaan om mijn sigaren te roken?"

„Excuseer, heer Olivier", stamelde de knecht, die ijlings was opgestaan. Hij stelde met knipperende ogen vast, dat het kipje samen met de bediende Ollie verdwenen was en nu had hij moeite zichzelf terug te vinden.

„Het was een kleine proefneming", vervolgde hij onzeker. „Met uw ballons; die luchtzakken van IJl, de maanloper, als ik mij zo mag uitdrukken. Het was heel interessant — maar misschien ben ik te ver gegaan".

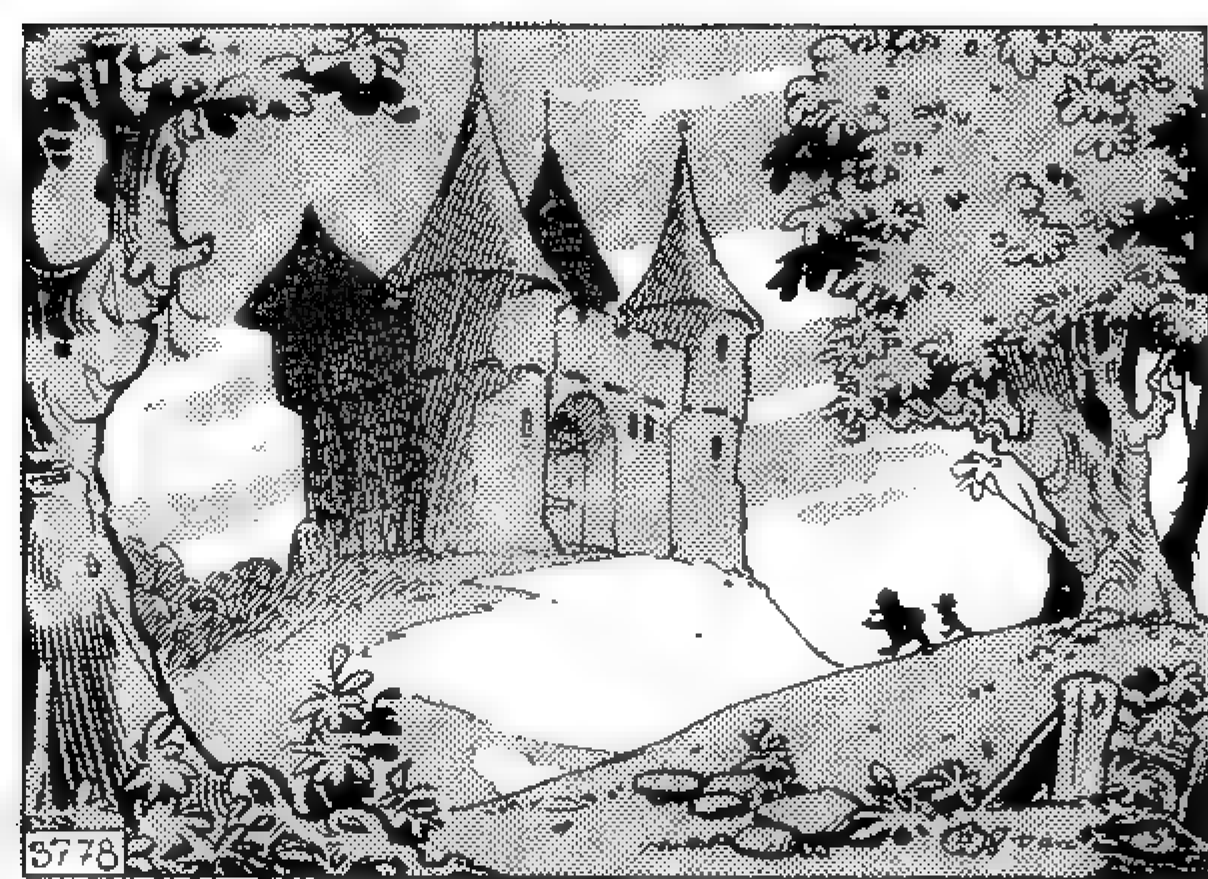
„Hm", hernam heer Bommel, „het is ongepast, ja! Je moet van mijn luchtzakken afblijven, want al bevatten ze dan ook bedrog, ze zijn tenslotte mijn eigendom. Laat het niet weer gebeuren, Joost!"

De knecht boog zwijgend en verliet in gebogen houding het vertrek.

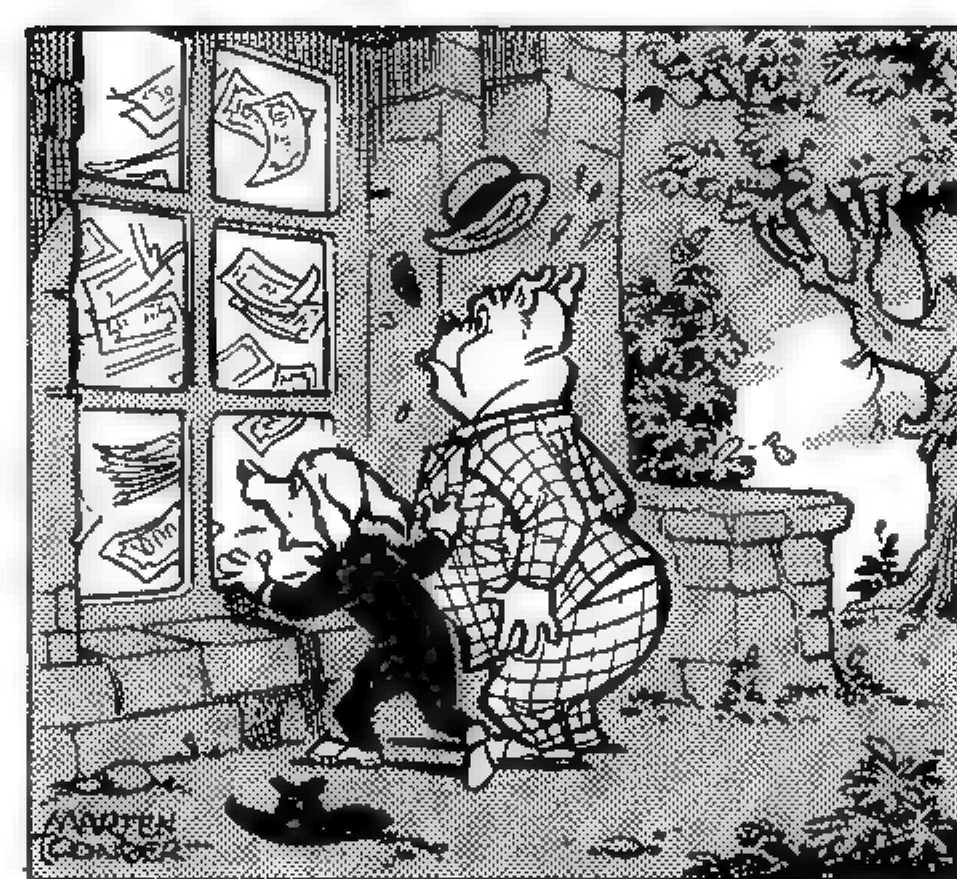
„Heer Olivier had gelijk", prevelde hij tot zichzelf. „Het is leuk zolang het duurt, maar daarna is alles nog moeilijker dan het al was. En toch was het een interessante proefneming".

Intussen had heer Ollie een van de twee laatste ballons opgeraapt om hem peinzend te bekijken.

„Het is toch wel vreemd", dacht hij. „Ik heb er toch werkelijk geld uit zien komen en als Joost de deur niet had opengedaan zou het er nu nog zijn. Zal ik het nog eens proberen? Tenslotte kan het geen kwaad, al is het dan ook maar een luchtspiegeling..."

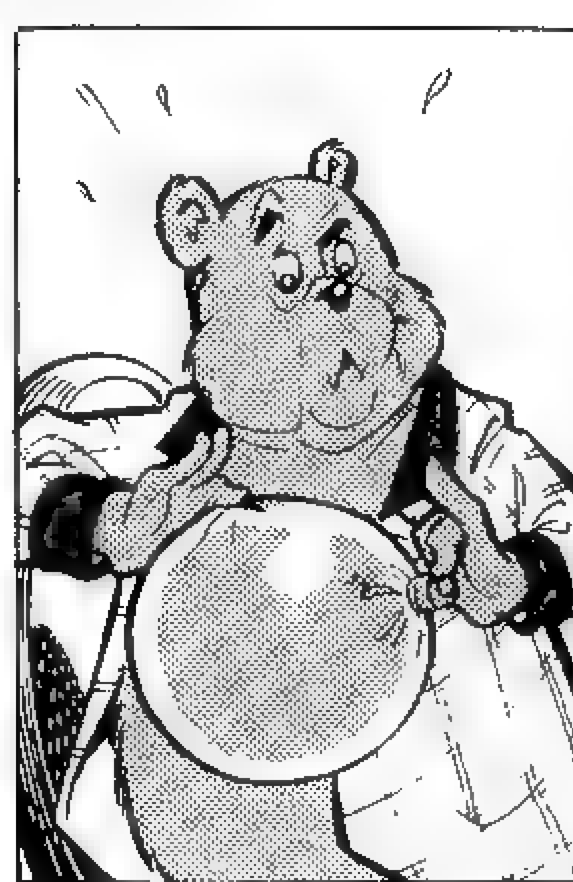
3778 In het licht van de kriekende morgenstond liepen twee gedaanten over de weg die langs Bommelstein voerde.
Het waren Bul Super en Hiep Hieper, twee zakenlieden die door de belastingen en de nood der tijden geheel aan lager wal geraakt waren.
„Dit is geen leven", sprak de eerste. „Wanneer ik aan vroeger denk, springen mij soms de tranen in de ogen, wil je dat geloven? Dat was een tijd! Sigaren en drank en representatie en alles wat een zakenman zich maar wensen kan. En nu..."
Hij zweeg, overmand door zijn aandoening.
„Kom baas", zei de tweede. „We mogen nog niet mopperen; onze voddenhandel gaat niet slecht en we..."
„Vodden!", riep de ander bitter uit. „Jij zult altijd een scharrelaartje blijven. Maar ik verlang naar superzaken en niet naar lorren en benen".
Hij wierp een broedende blik op slot Bommelstein, dat zwaar in de prille morgen stond en hernam:
„Zo'n Bommel heeft het maar makkelijk. Zit daar maar niks te doen tussen zijn centen. Zo'n jongen zou ons toch best eens in het zadel kunnen helpen. Een eerlijke lening of een aandeel in een mooie handel is alles wat we nodig hebben."
„Een goed idee, baas", zei Hieper. „Laten we het hem gaan vragen. Hij is al op, want er brandt licht in zijn kamer".
Met deze gedachte bezield betraden de kooplieden het gazon en liepen op het verlichte venster toe. Daar bleven ze staan alsof ze door de donder getroffen waren — en geen wonder! Het vertrek waar ze in keken was geheel gevuld met dwarrelende bankbiljetten en glinsterende muntstukken en daar tussen bewoog heer Bommel zich dansend voort.

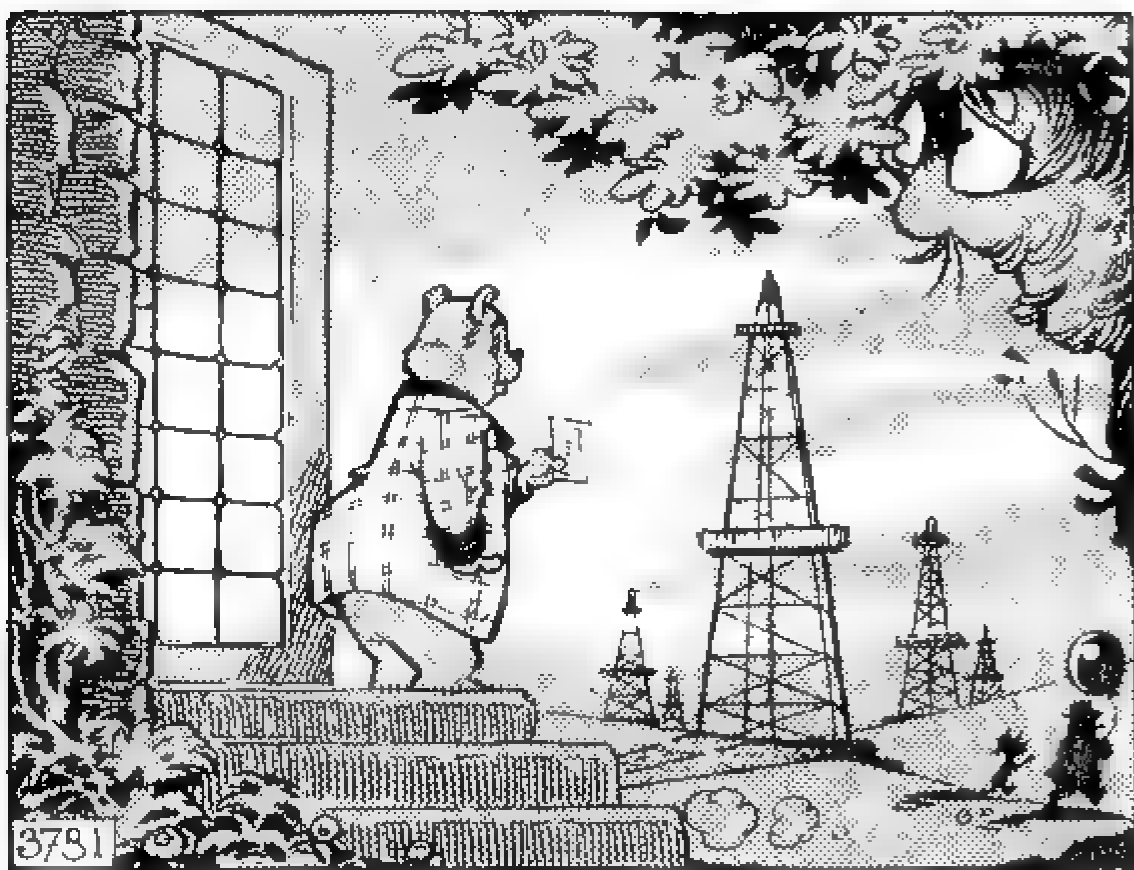

3779 Bul Super staarde enige tijd diep onder de indruk naar de banknoten die langs het raam dwarrelden.
„Hiep, jongen", stamelde hij ontroerd. „We komen op een mooi moment. Hier zijn zaken te doen, let op!"
Met deze woorden zette hij z'n hoed recht en klopte op de ruit.
Heer Bommel staakte zijn gehuppel en trad met een dromerige glimlach aan het venster.
„Zaken doen is lucht verkopen!" sprak hij.
„Gelijk heb je!", riep Super. „Superzaken! Doe open, ouwe reus!"
Heer Ollie opende het raam, zodat de frisse ochtendwind het vertrek binnenwoei. Doch o, wee; daar konden dit soort geldmiddelen in het geheel niet tegen. Ze verbleekten zienderogen, en waren al spoedig in de lucht opgelost.
Heer Ollie scheen uit te doven.
„Ik had het kunnen weten", prevelde hij, op een stoel zakkend. „Lucht is lucht, ook al lijkt het op geld. Die windzakken bevatten bedrog. Hoe kan men er ooit zaken mee doen?"
„Windzakken?", herhaalde Super bevreemd. Hij klom naar binnen en keek zoekend rond. „Wil je beweren, dat die centen niet echt waren?"
„Bedrog!", bevestigde heer Bommel met een droeve zucht. „Namaak! En dan te bedenken, dat ik met die lucht zaken moet doen. Hoe krijg ik dat ooit binnen een maand voor elkaar?"
„Hm", mompelde Super peinzend, „ik weet niet precies wat je bedoelt. Maar hier zijn zaken te doen, ouwe jongen! Superzaken! Laat dat nu maar eens fijn aan mij over, wat jij, Hiep?"
„Ja baas", zei Hieper.

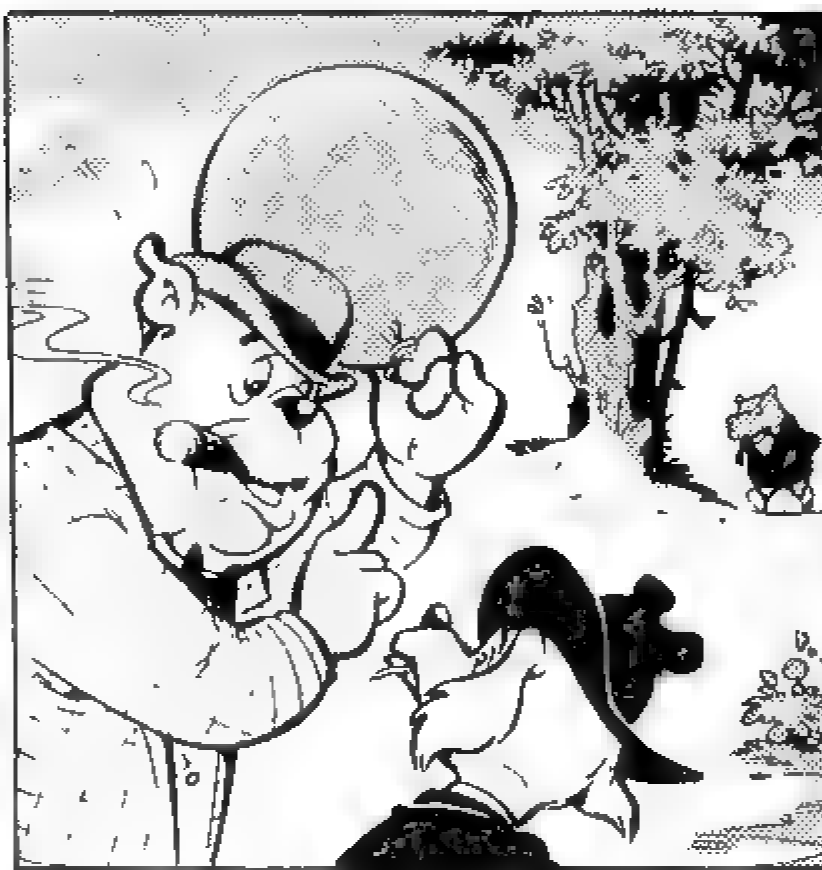

3780 Super keek naar de flarden van de lege ballon en bekauwde peinzend zijn sigaartje.
„Ik weet nog niet precies wat je hier bij de hand hebt, Bommel, ouwe reus", sprak hij. „Maar ik ruik superzaken".
„Bah!" mompelde heer Ollie met weerzin. „Het zijn vodden. Je mag ze gratis hebben!"
„Maar dat geld dan?" riep Hieper uit. „We hebben geld gezien, hè baas? Waar kwam dat dan vandaan?"
„Rustig", vermaande Super. „Dat was geen echt geld, als ik het goed begrijp".
„Nee", bevestigde heer Bommel dof. „Dat was de lucht uit zo'n windzak. Die verandert in geld, als ik de ballon kapot sla. Allemaal dromen en bedrog, als iemand begrijpt wat ik bedoel".
„Juist", zei Bul Super glimlachend. „Voor jou verandert die lucht in centen en voor een ander in wat anders. Ik ken dat soort dingen. Waar haal je die lucht vandaan, jongen?"
„Die heb ik gekregen", mompelde heer Ollie. „Van een zekere..."
Hij zweeg plotseling en er kwam een lichtje in zijn ogen.
„Waarom wil je dat weten?" hernam hij wantrouwig.
„Omdat er zaken te doen zijn met die lucht", legde de ander uit. „Iedereen wil wel zo'n zakje kopen om eens wat leuks te zien, zelfs al is het niet echt. Maar als je het adres niet wilt geven is het ook goed, hoor. Zaken zijn zaken; wij bieden de hoogste prijs voor gevulde ballons, Bommel!"
„Zaken?" herhaalde heer Ollie verrast.
„Zaken!" riepen nu de beide zakenlieden opgeruimd. „Verkoop ons de laatste windzak die je daar hebt, je krijgt er ons laatste tientje voor".

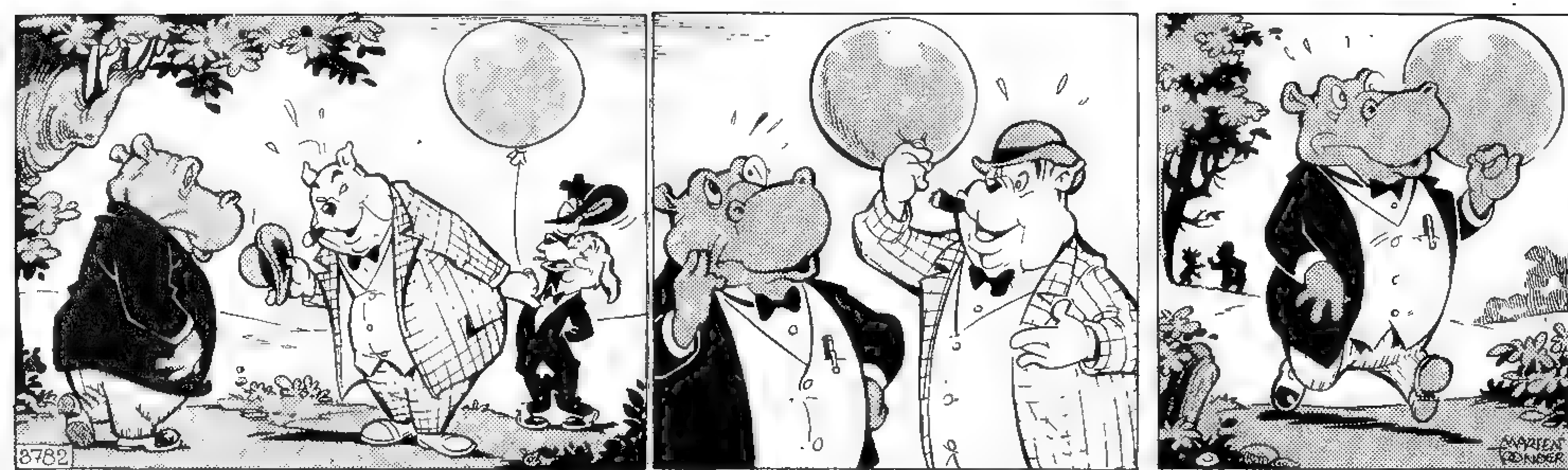

3781 De zaak was spoedig gesloten. Heer Ollie ontving tien florijnen en Bul Super en Hiep Hieper kregen daarvoor de laatste gevulde ballon.
Ze namen vriendelijk afscheid en spoedde zich de weg op.
„Wat ben je nu van plan?'' vroeg Hieper, toen ze door de dageraad langs de boortorens liepen. „We hebben die bolle ons laatste tientje gegeven — en wat hebben we ervoor? Een zak met lucht! Een windbuil, zogezegd''.
„Oho!'' vermaande de ander. „We hebben hier de hand op een superzaak gelegd, m'n jongen. De lucht in deze ballon is meer waard dan de olie in die boortorens; let maar eens op!''
„Wat hebben we nu aan één zo'n ding, baas?'' hield Hieper aan. „Het zal wel rare lucht zijn die er in zit, dat geloof ik wel. Maar we moeten eerst weten wat het precies is, vind ik. Laten we hem eens proberen''.
„Hiep, je bent een sukkel'', riep Super uit. „Jij zult altijd een klein knoeiertje blijven. Leer van mij, dat een goed zakenman niet van zijn eigen koopwaar genieten mag. Dit, jochie, is een monster. Het is een klein visje om een kabeljauw te vangen — en ik zal je laten merken, wat ik bedoel. Zie je, wie daar aan komt?''

Hij wees op de gestalte van burgemeester Dickerdack, die gebogen naderde in het licht van de rijzende zon.
De magistraat was na een slapeloze nacht vroeg opgestaan om een ochtendwandeling te maken.
„Overwerkt!'' prevelde hij onder het voortgaan. „Het hoofd vol pijnlijke watten en benen als een broek aan een drooglijn. Ach, ik ben aan een vakantie toe''.

3782 Met het hoofd vol zorgelijke gedachten wandelde de burgemeester voort totdat hij werd gestoord door Super en Hieper, die hem beleefd goede morgen wensten.

De laatste merkte op, dat het mooi weertje was en de eerste vroeg op zo'n deelnemende toon naar zijn gezondheid, dat de magistraat getroffen zijn pas inhield.

,,Slecht'', sprak hij op doffe toon. ,,Geheel overwerkt, vrees ik. De olieboringen in onze gemeente geven zoveel beslommeringen en ambtelijke rompslomp, dat ik hard aan een vakantie toe ben. Ik moet er eens uit maar helaas, er is niemand om mij te vervangen. Men wil wel, maar het formaat is te klein.''

,,Ja, ja, ik ken dat'', riep Super vol meegevoel. ,,Nou, maar ik heb hier iets, dat even goed is als een vakantie. U krijgt het van mij cadeau, burgemeester! Een geschenk van een toegewijd stadsgenoot''.

,,Wat?'' prevelde de heer Dickerdack onthutst. ,,Die ballon? Wat betekent dat?''

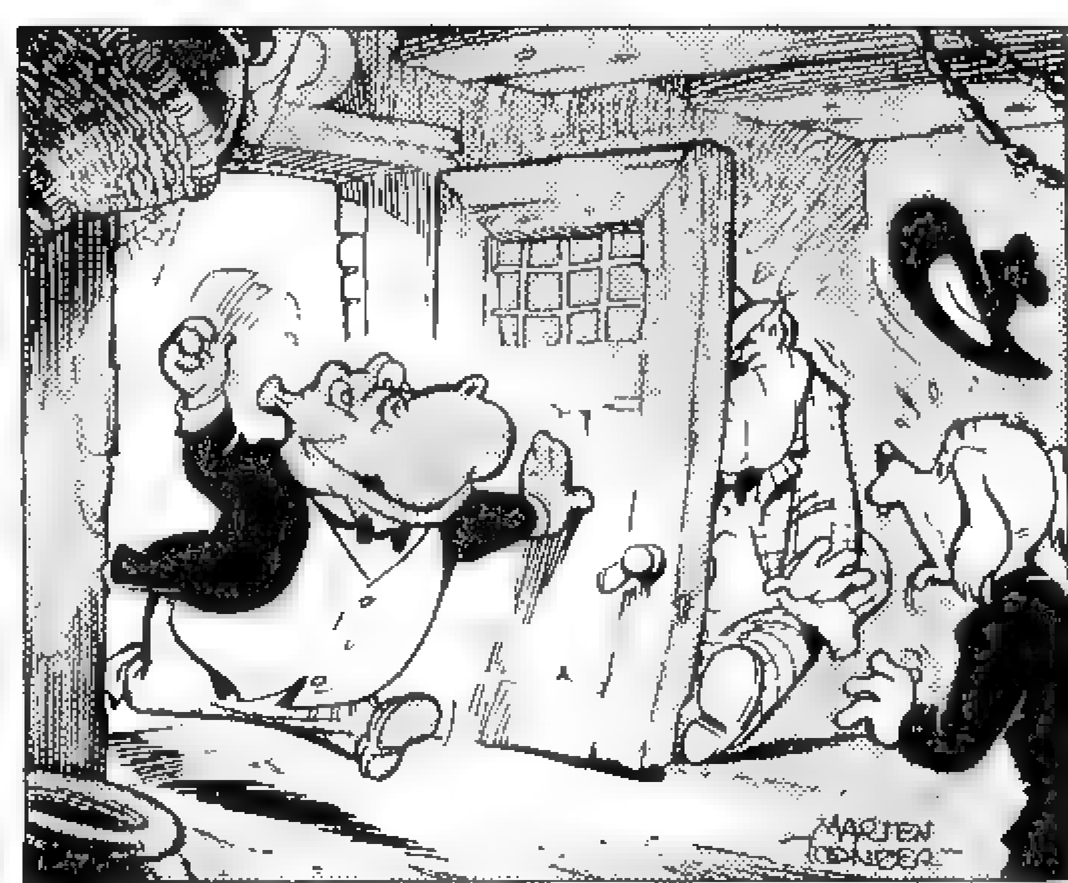
,,Het is geen gewone ballon'', hernam de ander op geheimzinnige toon. ,,Het is een zak, gevuld met Superlucht. Laat die lucht ontsnappen in een goed gesloten vertrek — en u zult iets meemaken. Geloof me, u komt er op terug!''

De burgemeester mompelde een dankwoord en vervolgde enigszins verward zijn weg met de ballon in de hand.

,,Hoe kan je dat nu doen, baas?'' vroeg Hieper ontdaan. ,,Je bent wel goed gek, om dat dure ding zo maar weg te geven. Ons laatste tientje zit er in!''

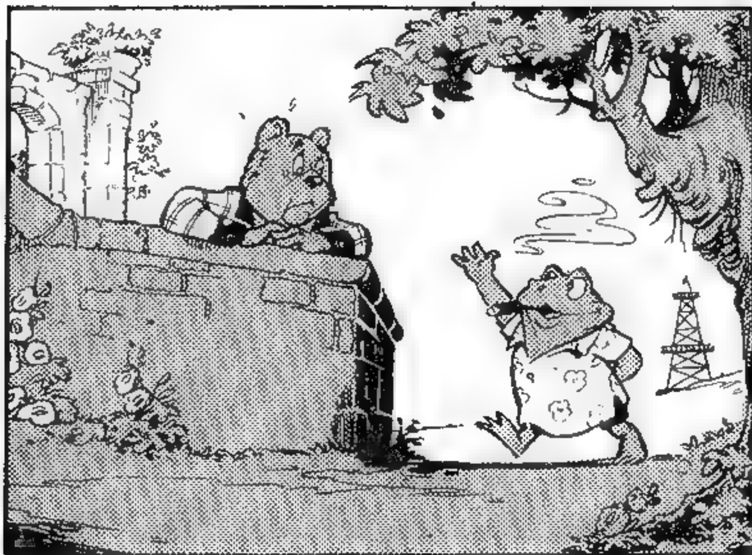
,,Wacht maar af, jongen!'' suste Super. ,,De kabeljauw zit nu aan het lijntje, je zult het zien!''

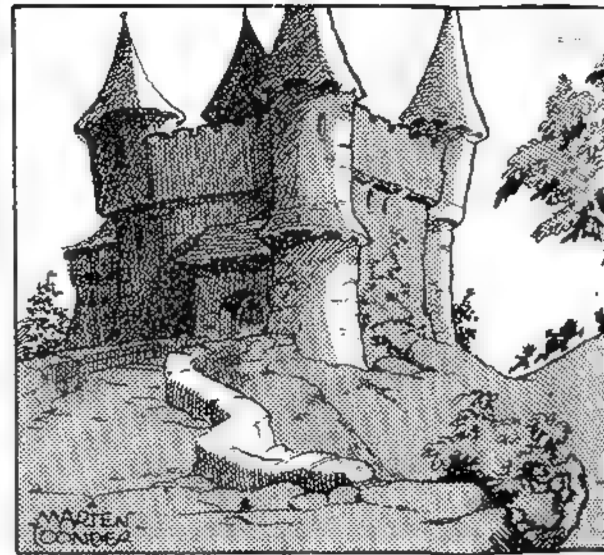

3783 Super en Hieper spoedden zich terug naar de achterbuurt, waar ze sinds enige tijd een slecht lopende nering in lompen en metalen dreven. Daar toog de eerste snel aan het werk. Met grote letters schilderde hij op een stuk papier: ,,Te koop of te huur; gerenommeerde uitdragerij. Te bevragen alhier''. Dat plakte hij op de winkelruit, terwijl zijn compagnon handenwringend toekeek.

,,Wat doe je nu, baas?'' vroeg hij. ,,Dit pand is ons laatste bezit, nu je ons tientje aan Bommel hebt gegeven! Het is je zeker in de bol geslagen!. Als je maar weet, dat ik niet mee doe, hoor. Dit wordt me te gek.''
,,Oho!'' riep Super met een brede lach. ,,De lorren en benen hangen me al jaren de keel uit. Maar nu gaat alles veranderen, jongen; er komen zaken, superzaken! Laat dat nu maar eens fijn aan mij over. En als je niet mee wilt doen, dan hoepel je maar op, hoor. Voor jou tien anderen!''
,,Ik doe wel mee, natuurlijk'', zei Hieper, na enig denken. ,,Maar ik snap niet, waar jij die zaken vandaan wilt halen...''
Op dat moment werd de deur van het morsige bedrijfje met kracht opengeworpen en de burgemeester snelde naar binnen.
,,Ik moet méér van die ballonnen hebben!'' riep hij uit. ,,Zeg maar wat ze moeten kosten, heren. Ik ben hier niet klein in; maar ik moet er een flink stel van hebben. Ze zijn beter dan de beste vakantie, dat is zeker!''

Heer Bommel had het bankbiljet van tien florijnen, dat hij voor zijn luchtballon gekregen had, zuchtend in zijn portefeuille opgeborgen en daarna begaf hij zich naar het tuinmuurtje. Geruime tijd sloeg hij daar het opkomen van de zon gade – en het was reeds vijf minuten voor negen toen zijn aandacht werd afgeleid door het passeren van de heer Beurskraker.

‘Morgen, buurman!’ riep deze vrolijk. ‘Hoe gaan de zaken?’

‘O... eh... goed,’ zei heer Ollie lusteloos.

‘Mooi, dat mag ik horen,’ hernam de ander. ‘Nu, bij mij ook, hoor! Ik heb gisteren voor een ton omgezet. En jij?’

‘Tien,’ antwoordde heer Bommel kort.

Daar stond de ander even van te kijken.

‘Een miljoen is niet kinderachtig!’ meende hij. ‘Maar goed, dat tonnetje van mij is maar een begin. Wanneer al mijn torens in bedrijf zijn wordt het wel meer. De maand is nog niet om! Tot ziens, baasje!’

Hij vervolgde zijn weg en heer Bommel keek hem verslagen na.

‘Tien florijnen, bedoelde ik,’ prevelde hij met bleke lippen. ‘Ik ben een gebroken heer; die luchthandel heeft geen enkele zin. Alleen maar dromen en wind.’

Traag draaide hij zich om, om een vreugdeloos ontbijt te gaan nuttigen. Doch nu kreeg hij Super en Hieper in het oog, die zwaaiend met bankbiljetten op hem af stormden.

‘We moeten méér ballonnen hebben!’ riepen ze. ‘Hier zijn zaken te doen!’

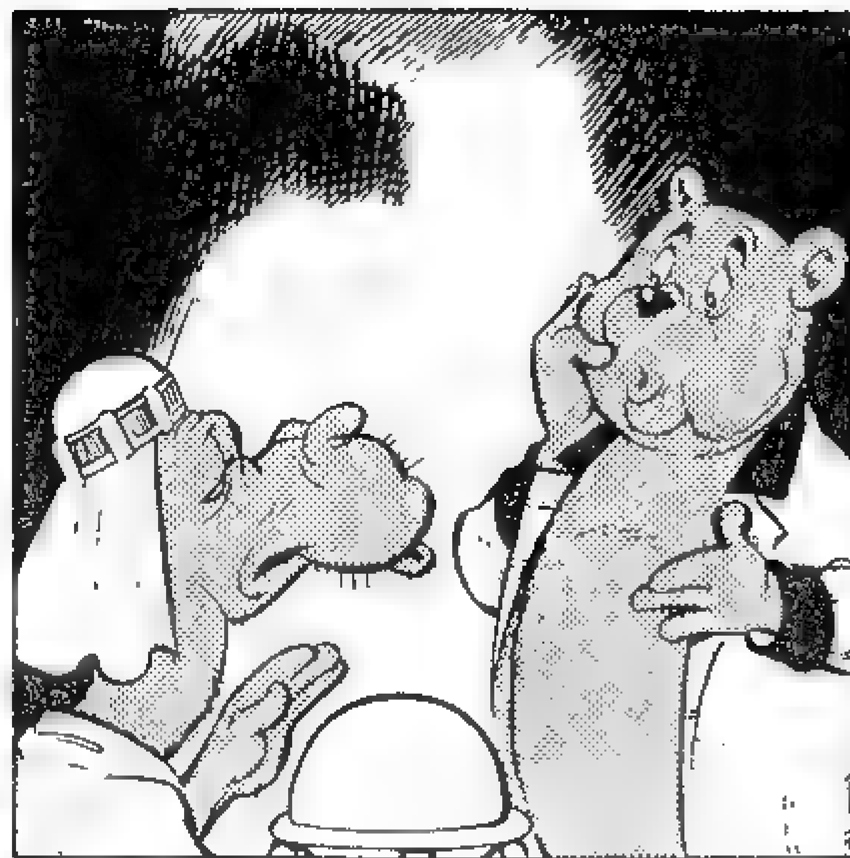

3785 Heer Bommel hield halt en staarde de beide zakenlieden verwezen aan.
„Wat voor zaken bedoelen jullie?" vroeg hij.
„Superzaken", verklaarde Super kort. „We moeten meer ballonnen hebben, ouwe jongen. Noem je prijs maar, we zijn er goed voor als je ons even de tijd laat. Hier is vast een voorschot".
Zo sprekende duwde hij heer Ollie de bankbiljetten die hij van de burgemeester gekregen had onder de neus.
„Oh eh... hm!" stamelde deze. „Ballonnen, hè? Wil je ballonnen kopen? Ik heb... eh... ik heb er geen meer. Ze zijn op, bedoel ik. Kapotgeslagen en zo, als je begrijpt wat ik bedoel".
„Ik begrijp je", zei Super, met een slim knipoogje. „Je wilt meer geld hebben, hè? De prijs een beetje opdrijven, niet? Nou, dat kan, hoor; dit is maar een voorschotje, zoals ik al zei!"
„Ja", vulde Hieper aan. „En we geven onze uitdragerij in onderpand, hè baas? Een goeie, gerenommeerde zaak, hoor!"
„Zo is het", beaamde super. „Een prima zaak, zomaar in onderpand. Je moet ons even de tijd geven, ouwe jongen, maar over een week sta je te kermen onder het geld!"
„Bedoel je, dat er zaken te doen zijn met die luchtzakken?" vroeg heer Ollie.
„Superzaken!" beaamden de kooplieden. „Als je ons maar ballonnen verschaft, véél ballonnen!"

„Ik zal proberen of ik morgen wat kan leveren", zei heer Bommel, na enig nadenken. „Want superzaken zijn de enige, die mij kunnen redden. Ik moet tegen de olie op".
„Tot morgen dan!" riepen de handelaren. Ze namen beleefd hun hoeden af en verdwenen met vlugge tred.

3786 Heer Bommel begaf zich naar het diepst van het woud, waar zich de grot van IJl, de maanloper bevond en klopte aan op een druipsteen.
„Treed nader", sprak de kluizenaar, die zich koesterde in het licht van zijn kristallen bol. „Wat brengt u hier, o zoeker in de duisternis?"
„Die ballonnen", zei heer Ollie beklemd. „U weet wel, die luchtzakken".
„Die luchtzakken", herhaalde de wijze, bedachtzaam knikkend. „Ja, ja, u bent de onderzoeker van het grote zaken doen, ik herinner het mij. Hebt u gevonden wat u zocht?"
„Ik geloof het wel", zei heer Bommel. „Zaken doen is lucht verkopen, dat heb ik nu wel in de gaten. En daarom moet ik meer hebben. Ik bedoel, kan ik meer ballonnen van u krijgen? Want aan een paar heb ik niets. Om zaken te kunnen doen moet ik er véél hebben".
„Veel", prevelde de ander. „Alles is veel; weinig is niets. En u vraagt alles?"
„O nee", riep heer Ollie haastig. „Alleen maar veel. Ik wil er voor betalen, want geld speelt geen rol".
„Dat is juist gezien", gaf IJl toe. „U wilt betalen, maar geld speelt geen rol. En men betaalt alleen maar met dingen die wel een rol spelen. Wat wilt u dan betalen?"
Heer Bommel tastte verward in zijn binnenzak.
„Ik weet niet, wat u bedoelt" zei hij. „Ik heb alleen maar geld bij me. En het horloge van mijn goede vader natuurlijk. Dat is een dierbaar aandenken".
„Goed", zei de wijze. „In ruil voor dat horloge mag u net zo veel ballonnen hebben als u dragen kunt."

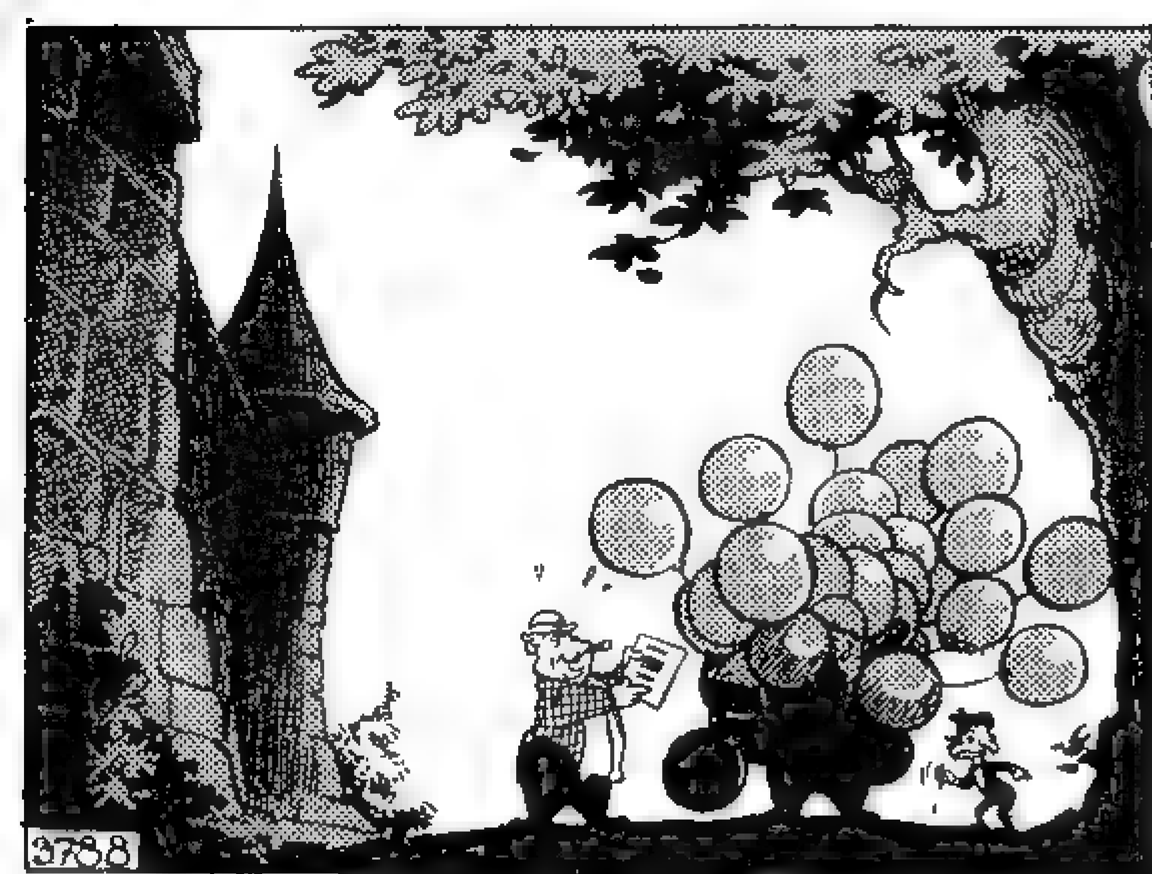

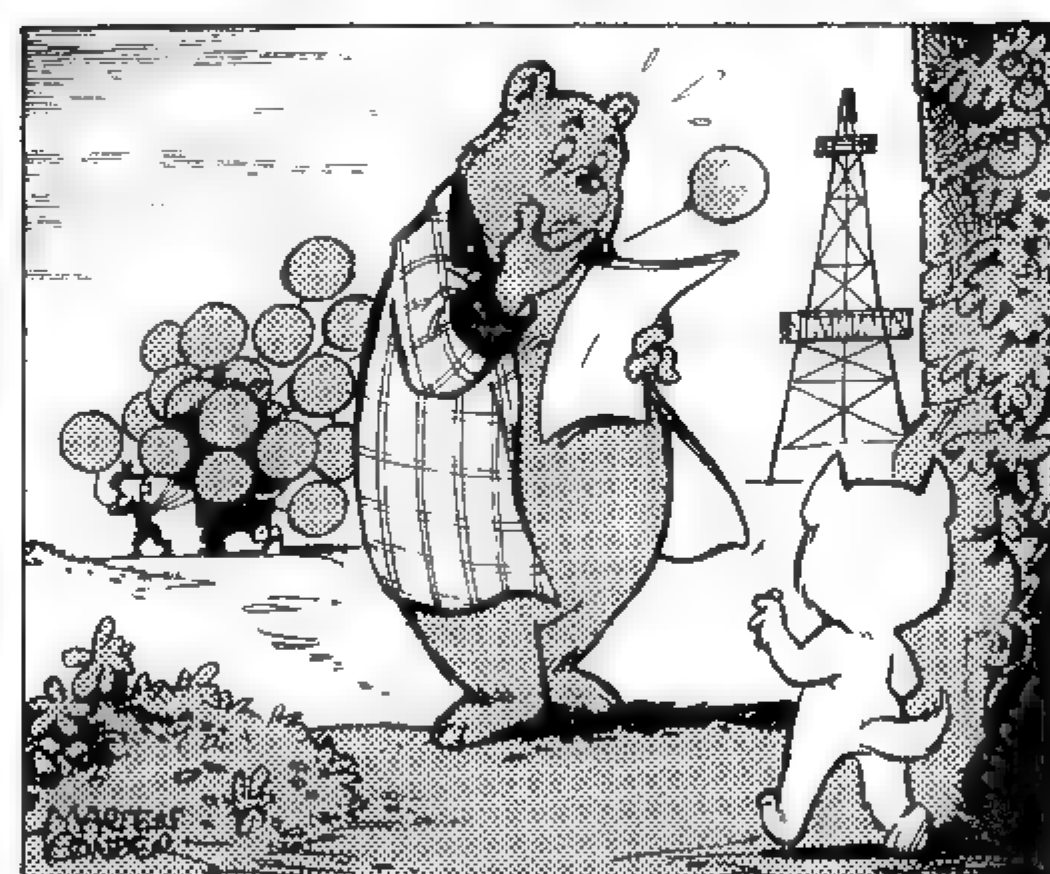

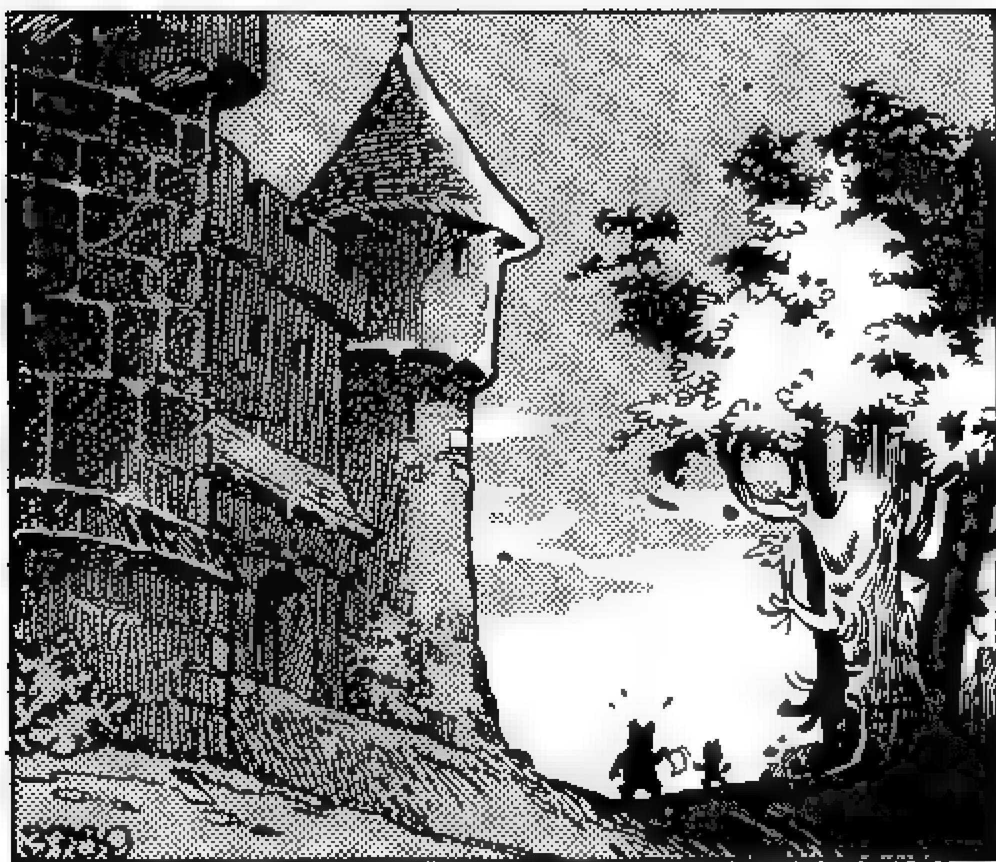
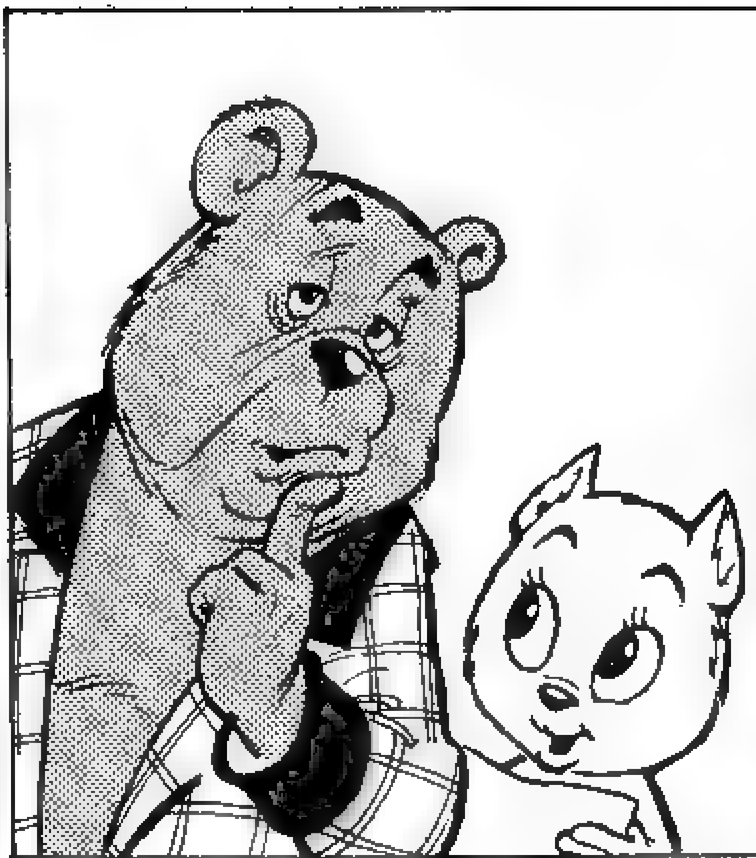
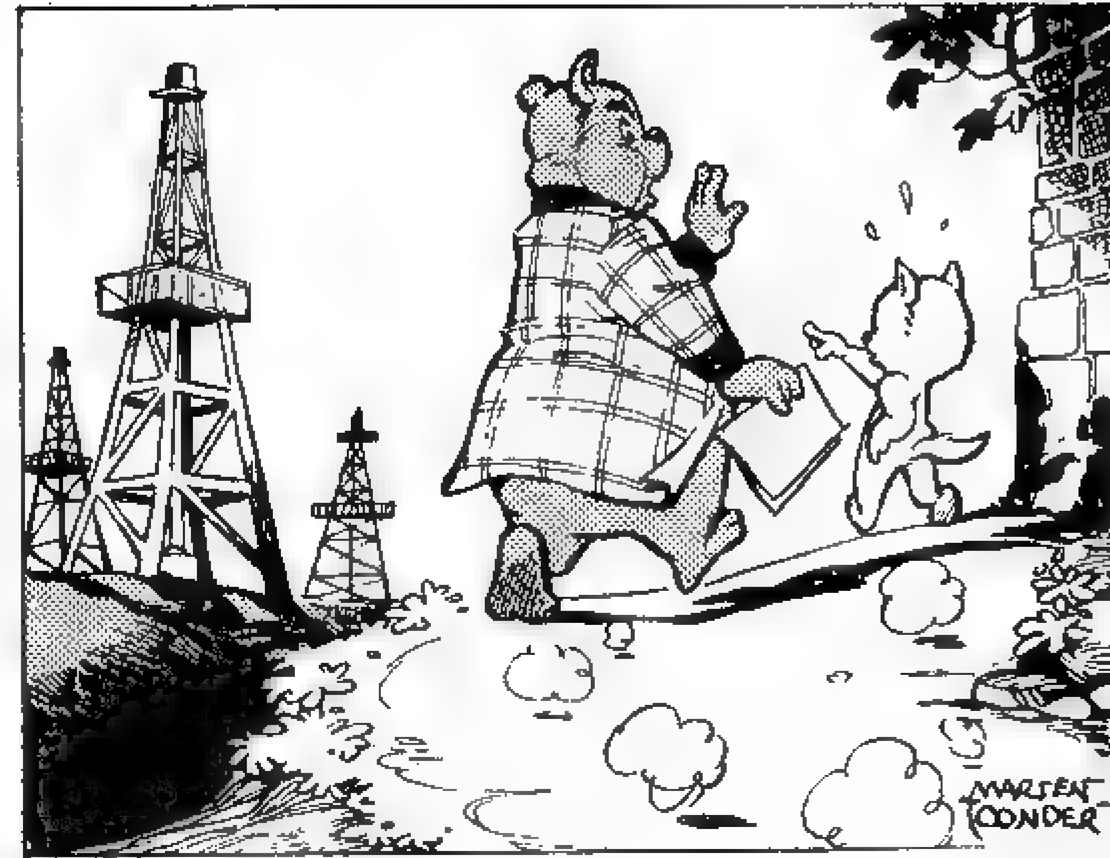
3787 Enige tijd later kon men heer Bommel, omwolkt door ballonnen, uit het bos zien komen. Zijn gelaat stond bekommerd, want het horloge, dat hij in ruil voor de luchtzakken had moeten geven, was hem dierbaar.
,,Ik begrijp die IJl niet", prevelde hij tot zichzelf. ,,Wanneer geld geen rol speelt kan men niet met geld betalen", zegt hij. ,,Wat bedoelt hij daarmee? Ik betaal alles altijd met geld, maar voor lucht moet ik een kostbaar aandenken betalen. Ach, het zakendoen wordt wel duur, op die manier. Maar ik heb geen keus."
Zo mompelend bereikte hij slot Bommelstein, waar zijn nadering de aandacht trok van de kooplieden Super en Hieper, die hem opwachtten voor de poort.
,,Daar komt die bolle aan, baas", zei Hieper. ,,En hij heeft mooi veel luchtzakken bij zich."
,,Ja", zei Super, ,,nu kunnen we zaken doen".
,,Dat wel", zei de ander. ,,Maar waarom nemen we hem die dingen niet gewoon af? Waarom zullen we eigenlijk betalen voor lucht? Zeg nu zelf, baas; we lichten hem gewoon beentje — en die ballonnetjes zijn voor ons. Wie maakt ons wat?"

Super wierp een koude blik op zijn maat en stond toen waardig op.
.,,Hiep", sprak hij, de ander van zich schuivend, ,,je bent een kruimeldief — en je zult er altijd een blijven. Dit zijn eerlijke zaken, die in de puntjes moeten worden afgewerkt met een contract op zegel. Dit is nog niets dan een beetje lucht in zakken. We moeten alles hebben!. De hele wereld vol Super's droomlucht, kereltje! Dat is mijn motto — en daar komen we verder mee dan met een paar gestolen ballonnen".

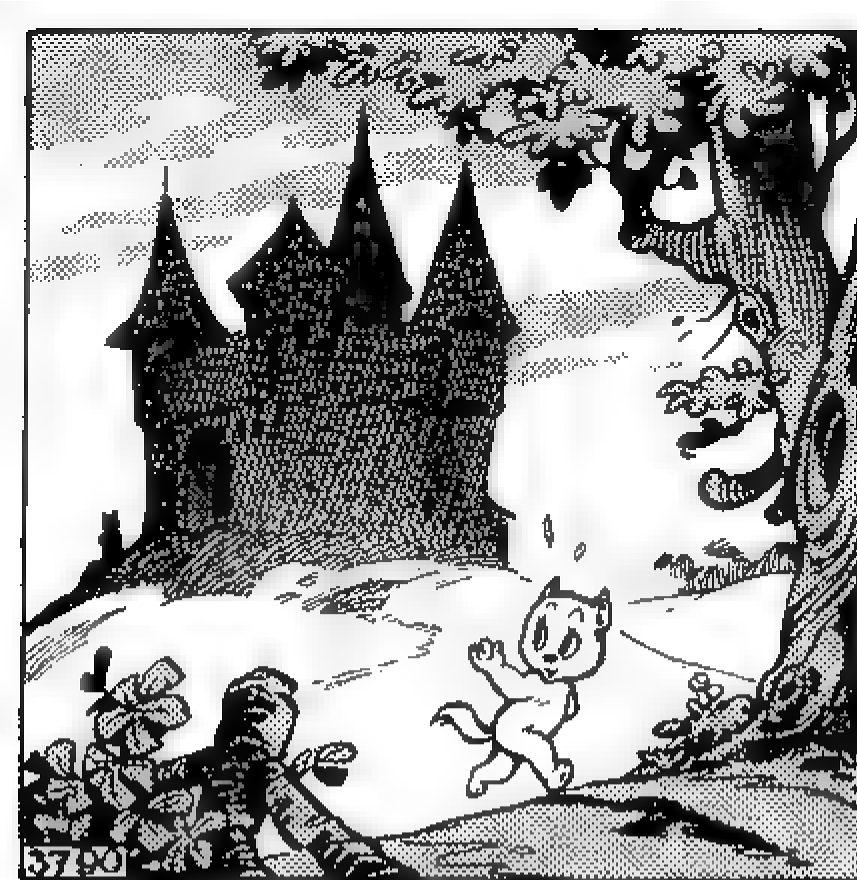

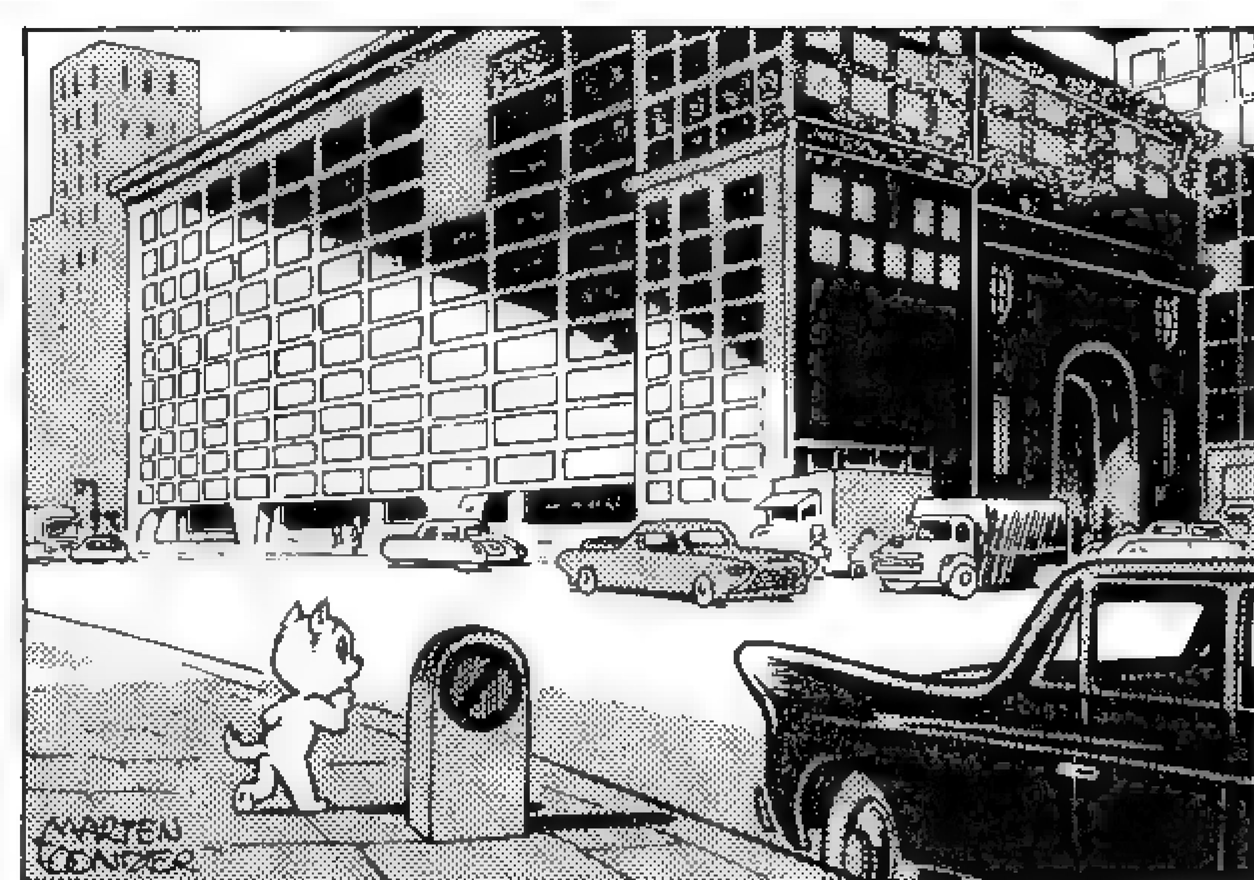

3788 Heer Bommel naderde wankelend de beide kooplieden en schoof de ballonnen wat uit elkaar om een beter uitzicht te hebben.
„Hier ben ik", sprak hij met zwakke stem. „Het was een zware tocht en ik heb duur voor de waar moeten betalen. Ach, het leven van een zakenman is geen sinecure".
„Kom, kop op, ouwe reus!" riep Super opgeruimd. „Het geld, dat je hiervoor krijgt zal je je ontberingen doen vergeten. Kijk, ik heb hier een keurig contract op zegel om de zaak te regelen. Je verplicht je om zoveel ballonnen te leveren als wij nodig hebben en wij verplichten ons om je ervoor te betalen. Vijfhonderd florijnen per stuk! Eerlijk als goud, niet? Kijk, hier tekenen".
Heer Ollie zette, na enig peinzen, zijn handtekening onder het contract en ontving toen een schuldbekentenis. „Want", zoals Super uitlegde, „geld hebben we nog niet op de bank. Maar dat komt gauw genoeg, je moet ons alleen even de tijd geven. Nog een paar dagen, jongen — en je hebt meer bestellingen dan je aan kunt. Het geld stroomt binnen, dat zal je zien".
Na deze woorden nam hij de ballonnen ter hand en liep welgemoed heen.
Heer Bommel bleef met de papieren achter.
„Eens even rekenen', mompelde hij. „Vijfhonderd florijnen per stuk. Dan moet ik er dus tweeduizend verkopen om een miljoentje te verdienen. Dat is te doen. Maar om meer te verdienen dan die Beurskraker moet ik véél meer verkopen. En waar haal ik al die luchtzakken vandaan? Ach, het leven van een zakenman is zwaar".
Terwijl hij zo stond te prevelen, naderde Tom Poes het slot Bommelstein.

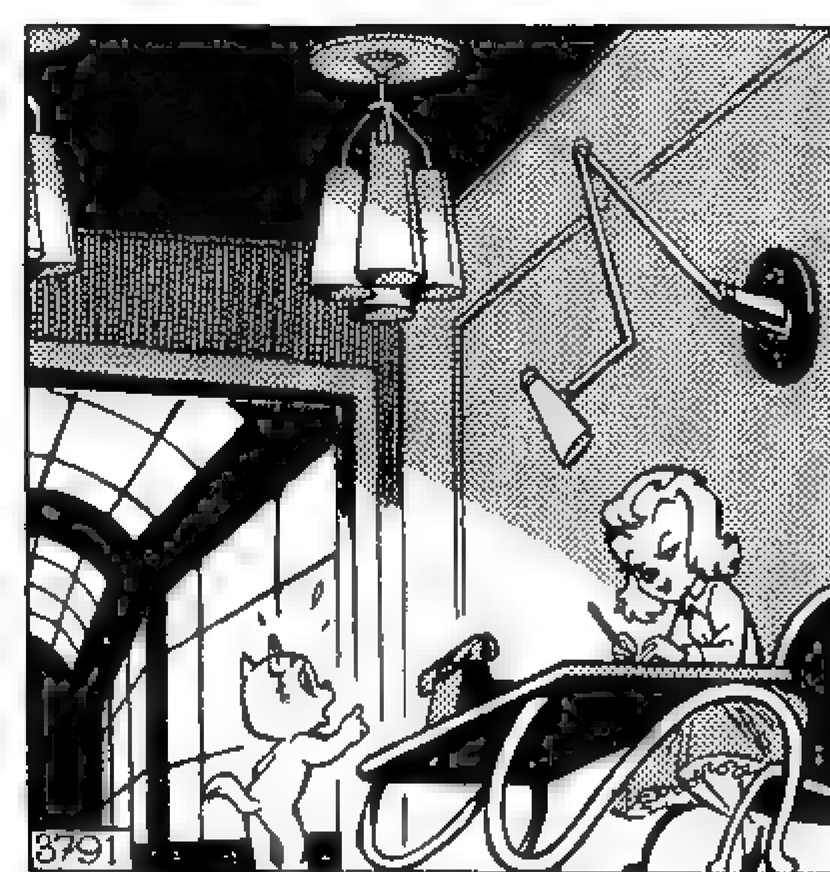

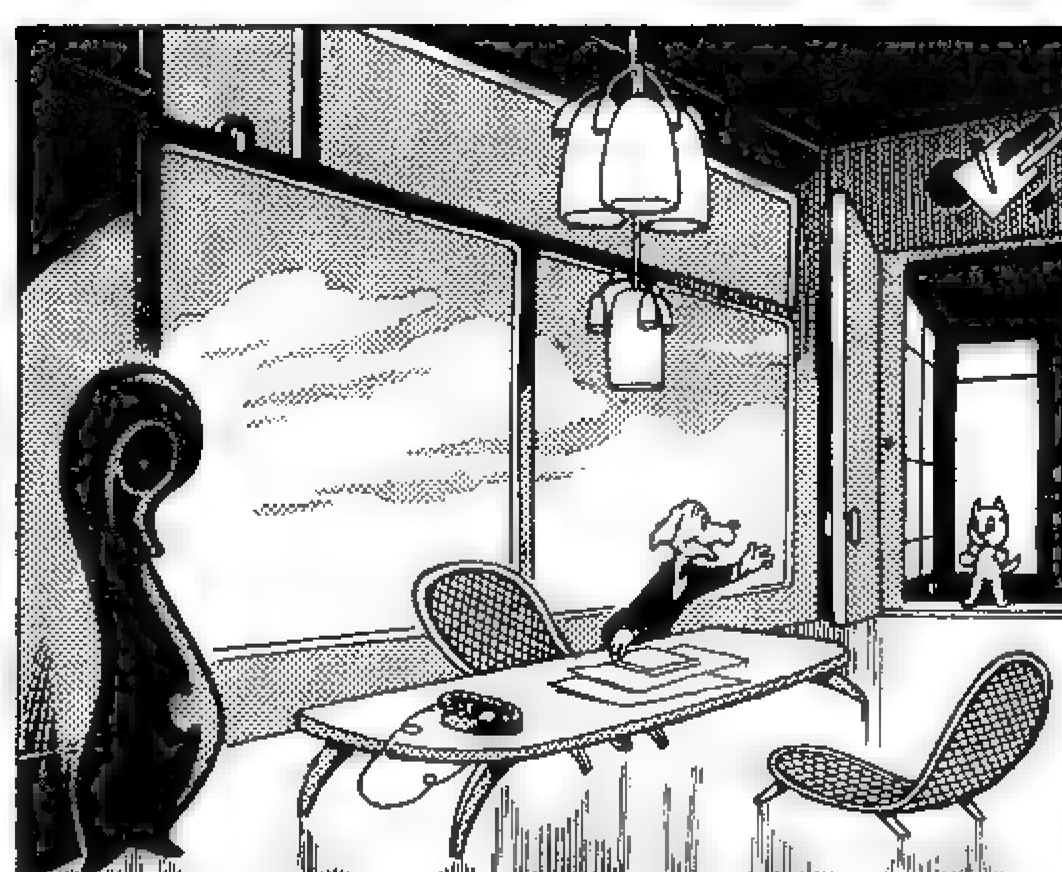
3789 „Dag heer Ollie", zei tom Poes. „Hoe gaan de zaken?"
„Goed, jonge vriend, goed", zei heer Bommel, met de schuldbetekentenis zwaaiend. „Ik heb er nu net honderd verkocht — en honderd maal vijfhonderd is vijfduizend..."
„Vijftigduizend", verbeterde Tom Poes. „En waar is het geld?"
„Het geld is er nog niet", hernam heer Bommel, inzinkend. „Maar hier is een schuldbekentenis. Dit is even goed. Trouwens, geld speelt geen rol".
„Ja, ja", zei Tom Poes, „toch wel. U moet meer verdienen dan Beurskraker — en verdienen is geld. U kunt er nu niet meer onderuit. Mag ik dat papier eens zien?"
Heer Ollie reikte het met tegenzin over en Tom Poes wierp er een snelle blik op.
„Hm", zei hij, „een schuldbekentenis van Super. Die is natuurlijk niets waard. En dat kan ook niet, want hoe kan men nu met lucht geld verdienen?"
„Bah", riep heer Bommel toornig uit. „Jij altijd met je achterdocht. Super is helemaal veranderd hoor! Een hardwerkend, eerlijk zakenman. Je zult zien, dat hij van die lucht een superzaak maakt. Mijn enige zorg is, dat ik niet genoeg ballonnen kan krijgen om aan de vraag te voldoen, als je begrijpt wat ik bedoel".
„U snapt het niet", hield Tom Poes vol. „Er komen steeds meer boortorens bij en u werkt met lucht en schuldbekentenissen. Dat moet u wel verliezen. Maar goed, ik zal zien wat ik er aan doen kan; misschien is er nog een list te verzinnen".

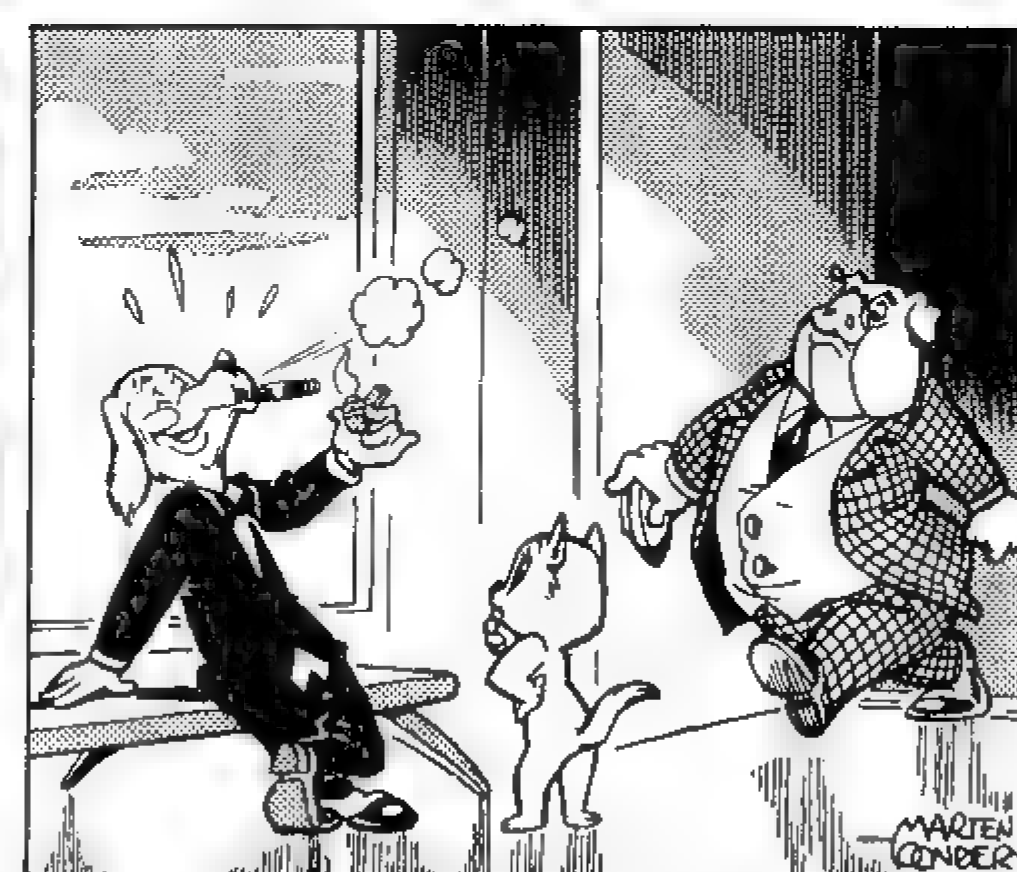

3790 Tom Poes keerde zich om en liep vastberaden de weg af, die naar Rommeldam leidde.
„Waar ga je heen, jonge vriend?" riep heer Bommel hem klaaglijk na.
„In plaats dat je me helpt bij het berekenen van mijn winsten loop je weer weg. Ik sta als heer en als zakenman ook overal alleen voor".
Maar Tom Poes luisterde niet. Hij vermoedde, dat heer Ollie zich weer in de moeilijkheden gestoken had en hij wilde proberen om die op te lossen voor ze erger zouden worden. Daarom begaf hij zich rechtstreeks naar de uitdragerij van Super en Hieper, die, zoals iedereen weet, niet te vertrouwen zijn.
Maar voor het morsige pandje waar deze figuren nog kortelings hun nering dreven stond nu een onbekende.
„Super?" bromde deze desgevraagd. „Die woont hier niet meer. Hij heeft de zaak aan mij overgedaan en nu heeft hij een kantoor betrokken in het gebouw Utopia. Eerste klas, hoor! Dat is pas een zakenman".
Tom Poes vervolgde dus zijn weg in de aangeduide richting en kwam na enig lopen in de nieuwe wijken van Rommeldam terecht. Daar hadden voortvarende burgers een fraai, modern zakenpand doen verrijzen waar de grootste ondernemingen van de stad een onderkomen konden vinden. Hier had bijvoorbeeld P. Beurskraker zijn zetel gevestigd, in afwachting van het ogenblik, dat hij slot Bommelstein zou overnemen. En sinds enkele dagen prijkte daar nu ook een koperen naambord waarop met kloeke sierletters gegraveerd stond: N.V. Super Droomlucht - 8ste verdieping.
„Hm", mompelde Tom Poes, „zou ik me dan toch in die lui vergissen?"

3791 Tom Poes liet zich door de lift naar de achtste verdieping voeren en opende een deur waarop een sierletter de naam: Super Droomlucht N.V. verkondigde.

„Meneer Super?" vroeg de secretaresse. „die is in bespreking. Zonder voorafgaande afspraak is dat moeilijk, meneer. Maar misschien heeft meneer Hieper wel even tijd voor u".

Zij toog aan het werk met een huistelefoon en even later kon Tom Poes het werkvertrek van adjunct-directeur H. Hieper betreden.

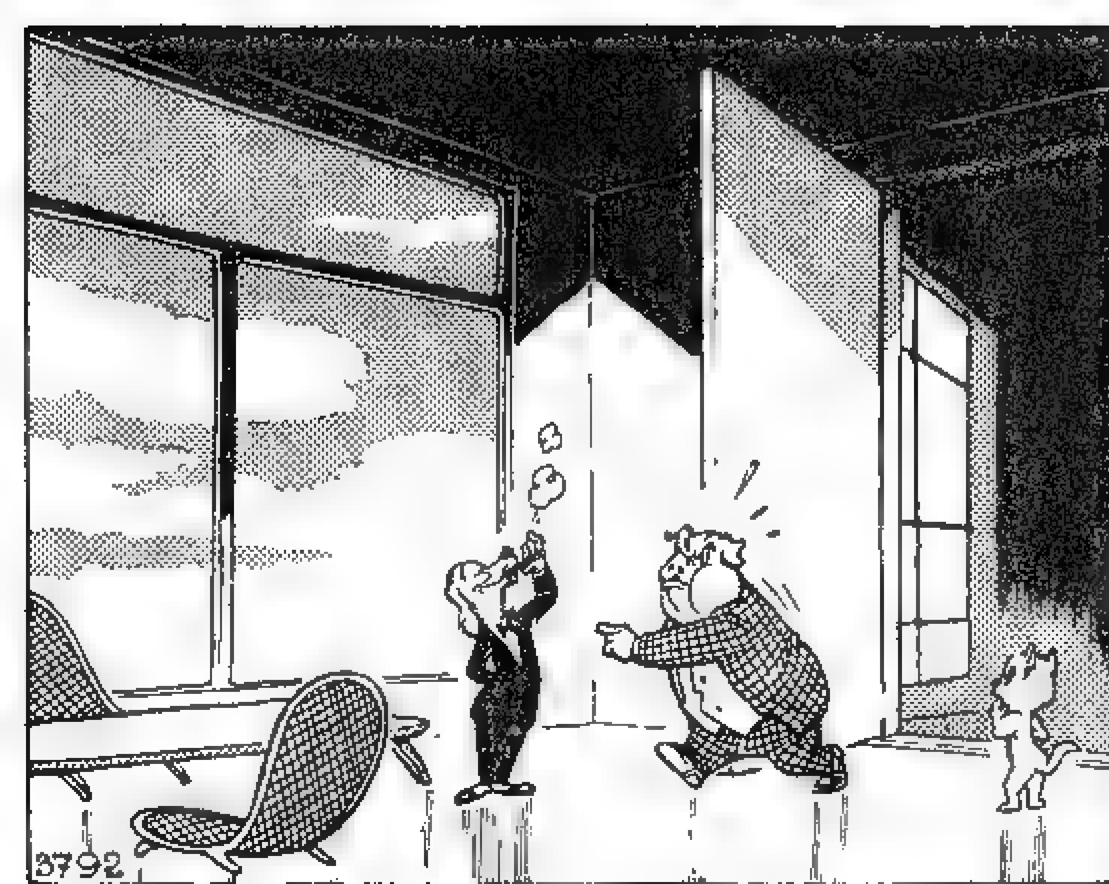
„Wel, wel, kijk eens aan", riep deze uit. „Zo ontmoeten we elkaar dus weer. Ach ja, hoe gaat dat? Wanneer je moeilijkheden hebt kent niemand je meer. Maar als de zaken goed gaan wordt je deur weer plat gelopen".

„Ik loop je deur niet plat", zei Tom Poes koeltjes. „en ik weet ook niet of je zaken goed gaan. Deze kamer lijkt me een beetje te groot voor je. Wat zijn jullie eigenlijk van plan?"

„Dat is nu niet mooi van je", zei de ander bitter. „Door hard werken en eerlijk zakendoen zijn we er weer bovenop gekomen — maar jij gunt het ons niet. Jij ziet natuurlijk liever, dat we kleine scharrelaartjes blijven, hè?"

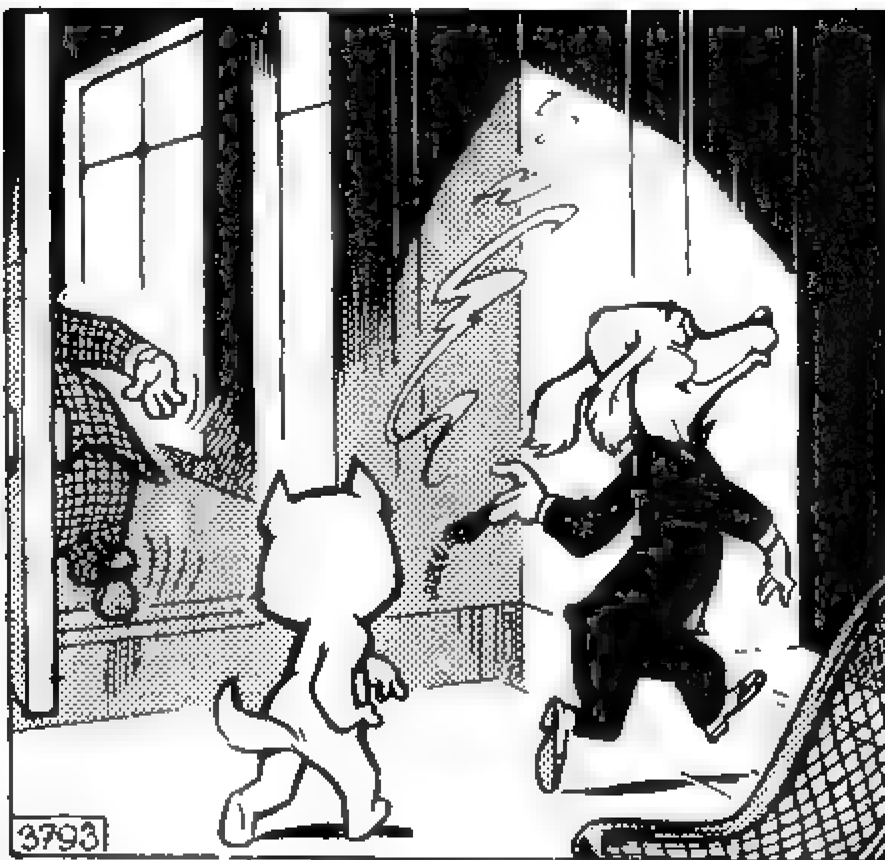
Op dat moment werd de deur opengeworpen en nu trad er een vreemdeling binnen.

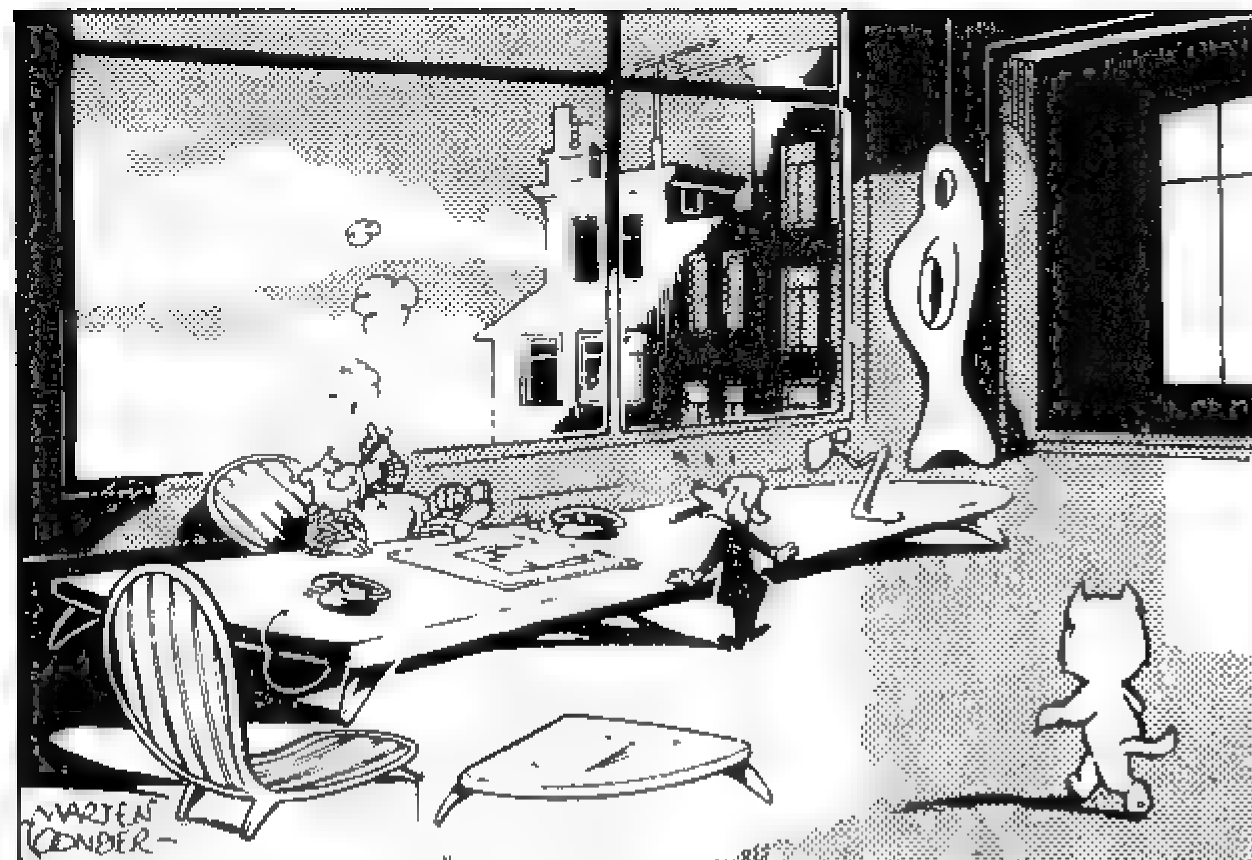
„Ik zou nu wel eens willen weten waar de huur blijft!" riep deze op bitse toon. „Ik verhuur hier alleen bij vooruitbetaling, anders ben ik nergens. En jullie hoeven niet te denken, dat ik voor jullie een uitzondering maak. Ik wil mijn geld hebben — en anders laat ik je er door de wet uitzetten, begrepen?"

3792 „De huur is in dit pand bij vooruitbetaling!" riep de bezoeker uit.
„En ik heb nog geen cent gehad. Hoe zit dat?"
„Ach, wat dom van mij", zei Hieper met een gemaakt lachje. „Ik moet het vergeten hebben. Ach ja, die drukte! Met al die zaken gaat zo'n kleinigheid zo gauw door je hoofd, hè? U kent dat wel.
„Niets kleinigheid!" riep de ander, opzwellend. „Wie zijn huur niet betaalt gaat de straat op, Nou, hoe zit het?"
Tom Poes, begreep, dat de zaken van Super's Droomlucht N.V. toch nog niet zo goed gingen als ze er uit zagen en hij wachtte in spanning wat Hieper zou gaan doen. Deze tengere zakenman verloor echter zijn goede humeur niet.
„Het zit even moeilijk", gaf hij glimlachend toe. „We zijn een grote betaling wachtende. Maar weet U wat? Belt U even de burgemeester op! Die zal zeker willen bevestigen, dat we goed zijn voor de huur."
Zo sprekende draaide hij het nummer van het stadhuis en vroeg de heer Dickerdack aan de telefoon. Daarop reikte hij de hoorn over aan de huisbaas.
Nu trof het zó, dat de burgemeester juist peinzend met een ledige ballon in de hand zat, toen de telefoon rinkelde. De laatste droomlucht was uitgewerkt en nu grijnsden zijn onafgewerkte papieren hem weer dreigend aan.
Hij klaarde echter op, toen hij hoorde, dat het over de N.V. Super ging.
„Een prima zaak!" riep hij uit. „Natuurlijk is die goed voor zijn centen, daar sta ik borg voor. Vraag of ze me nog een dozijntje luchtzakken sturen."

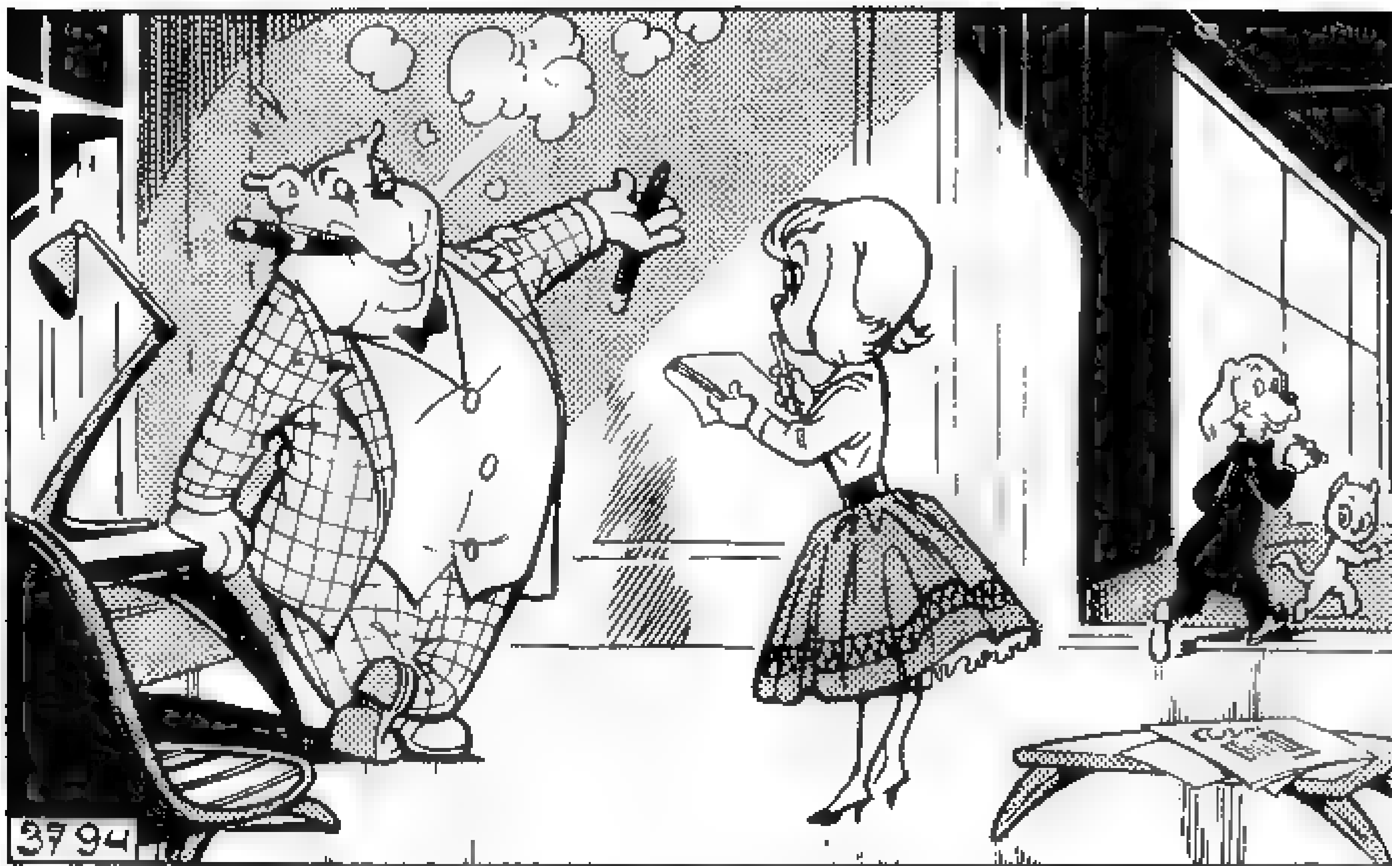

3793 De huisbaas legde de telefoon neer en liep de kamer uit. „De burgemeester zegt, dat jullie goed zijn voor het geld", zei hij over zijn schouder. „Ik zal nog een paar dagen wachten. Maar dan moet ik de huur hebben.

„Tuurlijk, tuurlijk", zei Hieper. Hij stak zijn sigaartje opnieuw aan en begaf zich met lichte tred naar het aangrenzende vertrek, waar Bul Super kantoor hield. Hij scheen de aanwezigheid van Tom Poes geheel vergeten te hebben en die maakte daar gebruik van door hem te volgen.
„Ik heb de huur geregeld, baas", zei Hieper voldaan. „Dat is dus in orde.
En de burgemeester heeft een dozijn ballonnen besteld. Niet gek, hè?"
„Een dozijn?" gromde Super. „En jij noemt dat niet gek? Ik noem dat kruimelzaken, Hiep! Zó komen we er niet!"
„Doe het zelf dan beter!" riep Hieper verongelijkt uit. „Jij zit hier maar met de voeten op het bureau en je laat mij de nare klusjes opknappen."
„Daar ben je voor", zei de directeur onverschillig. „Ik doe het grote werk; ik denk en maak de plannen en jij kruimelt. Maar goed, de burgemeester krijgt zijn dozijntje; dat zal ik wel even afwerken."
Zo sprekende draaide hij opnieuw het nummer van de heer Dickerdack om de bestelling te bevestigen.
„Maar de prijs is opgeslagen", voegde hij er aan toe. „U begrijpt wel, de vraag is groter dan het aanbod, hè? En zaken zijn zaken. Maar U bent een goede klant en daarom zullen we U eerst bedienen."

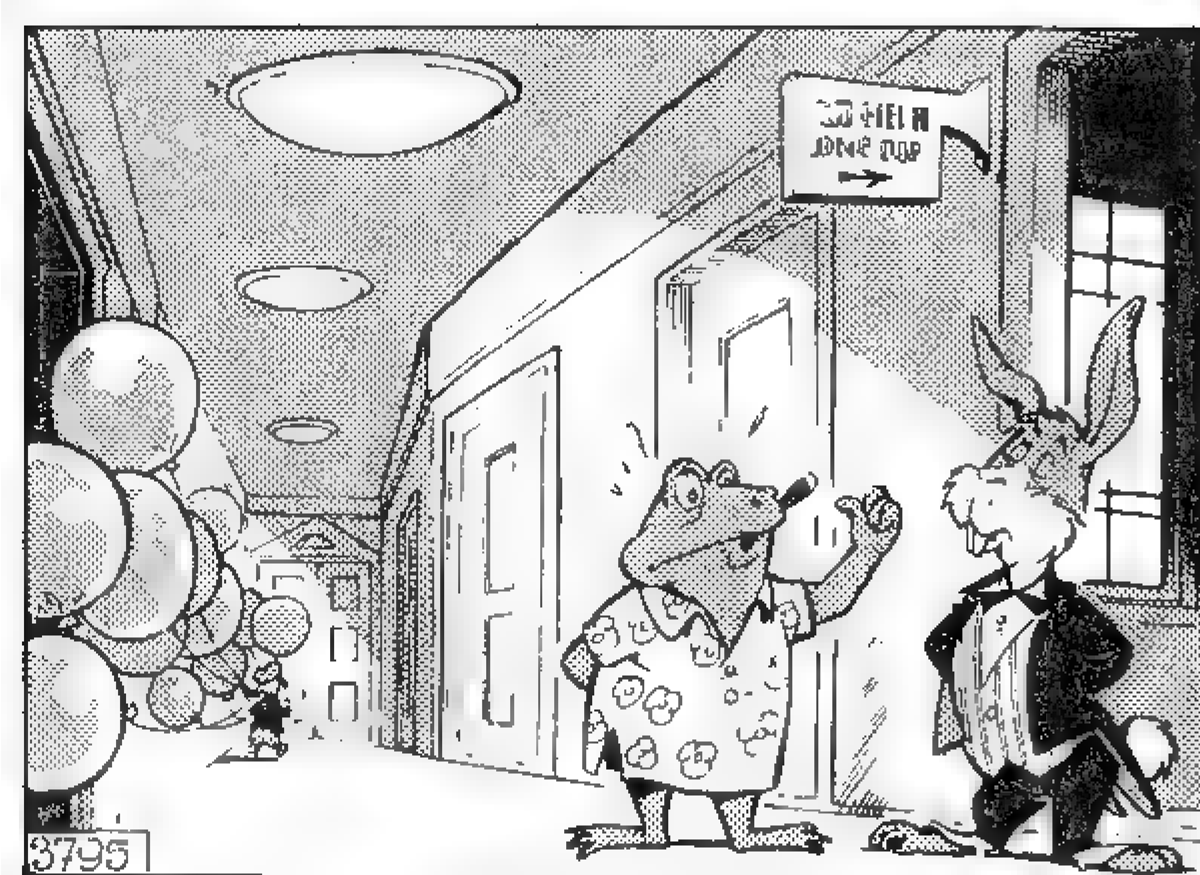

3794 Bul Super belde om zijn secretaresse en stond op.
,,En nu aan het werk", sprak hij, ,,We moeten die droomlucht vakkundig brengen. Hiep, ik heb eens nagedacht en ik heb een paar ideetjes ontwikkeld, Superideetjes, jongen! Zó" Hij stak een duim omhoog en grijnsde breed.
,,Dat is mooi, baas," zei Hieper. ,,Wat gaan we doen?"
,,Jij gaat een persconferentie organiseren", hernam de zakenman. ,,Denk er aan niet zo maar wat krantenjongens, maar eerste klas medewerkers, hoor! En roep een stel reclame-adviseurs bij elkaar; die weten hoe je een behoefte schept."
,,Een wàt schept?" vroeg de ander onthutst.
Super wenkte ongeduldig. Hij stak een tweede sigaar op en wendde zich tot de secretaresse die inmiddels was binnengekomen.
,,Er moeten gratis monsters gestuurd worden aan de beste adressen, juffrouw," voer hij voort. ,,En een dozijn aan de burgemeester tegen contante betaling, vergeet dat niet. En.... Maar wat doet die Tom Poes hier? Wijs hem de deur Hiep, dit is geen kinderwerk!"
Tom Poes maakte, dat hij weg kwam en Hieper volgde hem.
,,Dit is geen kinderwerk!" riep die. ,,Wat kom je hier eigenlijk doen?
Heb je soms een boodschap voor Bommel?"

,,Nee," zei Tom Poes. ,,Ik wou alleen maar eens weten wat jullie van plan zijn, want ik vertrouwde jullie niet."
,,Nou je ziet, dat alles eerste klas is," zie Hieper. ,,We pakken het groot aan. Ben je nu tevreden?"
,,Nee", zei Tom Poes. ,,Het is nog erger dan ik dacht."

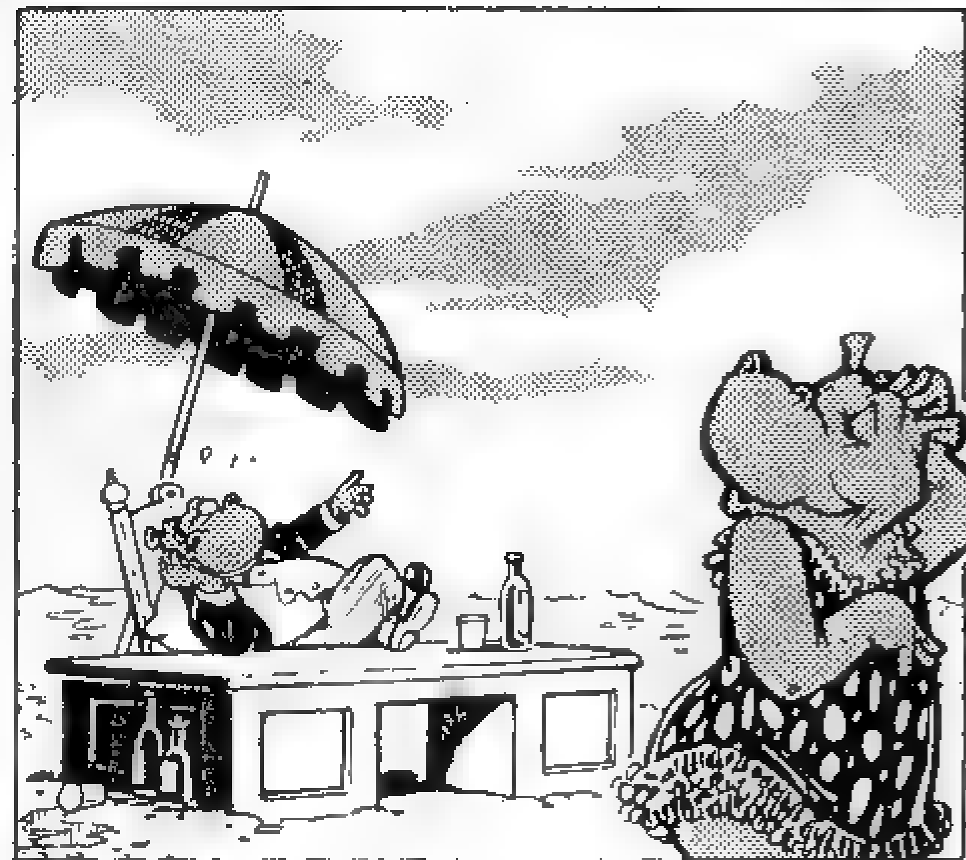
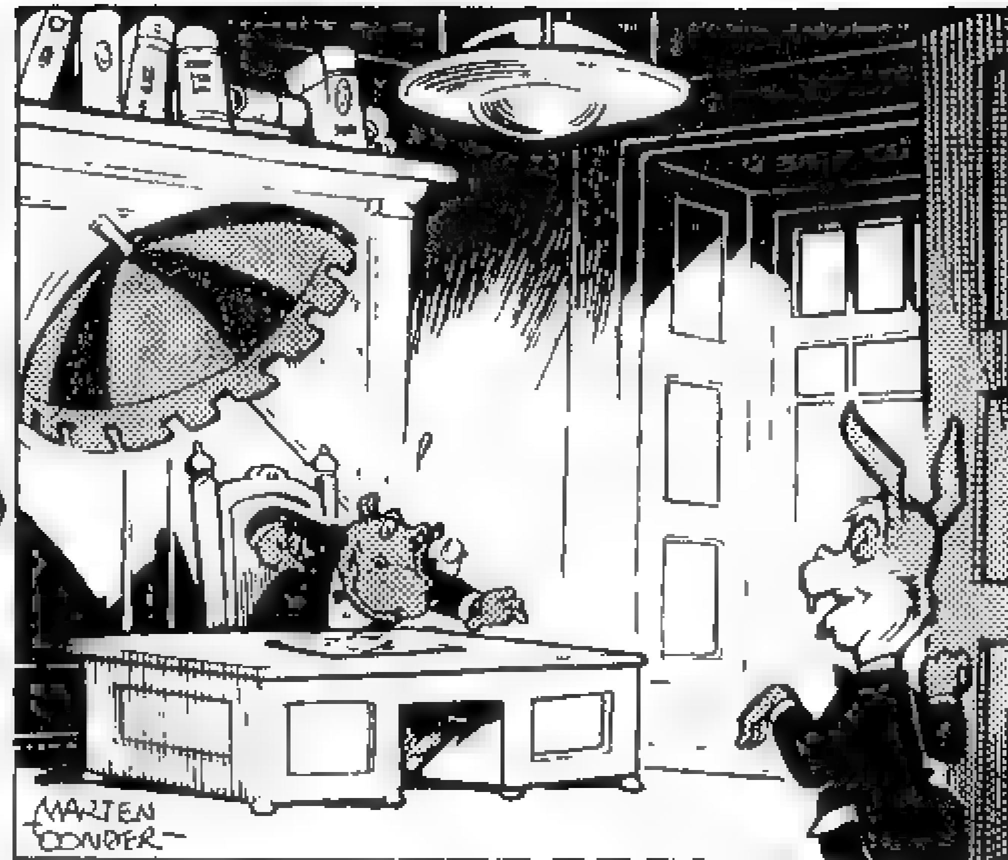

P3795 De heer P. Beurskraker stond in de gang van het stadhuis en vroeg de burgemeester te spreken.
,,Ik weet niet of dat wel gaat'', zei de bode, die hem te woord stond.
,,Hebt U een afspraak?''
,,Afspraak?'' riep de ander uit. ,,Man, ik zit nu al dagen te wachten — op de ondertekening van mijn papieren. Ik wil weer torens bouwen, en ik moet er terrein bij hebben. De olielaag ligt te wachten.

,,Nou, dan is er toch geen haast bij?'' vroeg de bode.
De heer Beurskraker haalde diep adem. Toen slikte hij moeilijk en sprak met grote nadruk: ,,Ik moet de burgemeester spreken. Onmiddellijk. Nu. Het gaat om de toekomst van Rommeldam; zeg hem dat.''

De bediende betrad zijn vertrekje en nam de huistelefoon ter hand.
,,De heer Beurskraker is er voor U'', zei hij lusteloos. ,,Geen afspraak.
,,Juist'', beaamde de oliemagnaat. ,,Zeg, dat er miljoenen in de bodem liggen te wachten op die handtekening om aangeboord te kunnen worden.
,,Miljoenen wachten op Uw handtekening'', herhaalde de bode op matte toen. Hij luisterde enige tijd oplettend en legde toen de hoorn neer.
,,Het zal niet gaan'', verklaarde hij. ,,De burgemeester heeft het druk. Er zijn zo juist twaalf ballonnen bij hem gebracht en hij gaat er nu één aanboren. Die dingen zijn duur, zegt hij en hij wil niet gestoord worden door allerlei beuzelingen.''

3796 De heer Beurskraker stond enige ogenblikken geheel beweginglоos.
„De burgemeester is voor mij dus niet te spreken," prevelde hij met bleke lippen. „Ik, die deze versufte gemeente op een zegenrijke straal van olie wil opspuiten in de vaart der volkeren, sta hier voor gek."

„Ach ja", zei de bode. „Je kan geen ijzer met handen breken, hè?" „O nee?" schreeuwde de ander, rood aanlopend. „Nu dat zullen we dan eens zien. Voor geld is alles te koop; burgemeesters en knechten. Hier ga me aandienen!" Zo roepende trok hij een bundeltje banknoten uit de zak en wierp dat de onthutste bediende toe. Deze aarzelde even, doch het zien van zoveel geld deed hem alle voorzichtigheid uit het oog verliezen.
„Een ogenblikje", stamelde hij. „Ik zal even zeggen, dat het echt belangrijk is!" Met deze woorden repte hij zich naar de werkkamer van de heer Dickerdack en opende de deur.
Maar ach, hij trof het slecht. De magistraat had zo juist een van het dozijn ballonnen doorgeprikt zodat zijn vreugdeloos vertrek veranderd was in een zonbeschenen strand. De golven klotsten deinend om hem heen, een parasol verschafte hem schaduw en koele dranken voorzagen in zijn dorst. Doordat hij zich wat eenzaam voelde, passeerde er bovendien juist een badgast waar hij graag kennis mee had willen maken.
Doch op dat moment woei er een kille tocht vanuit de gang naar binnen, zodat het fraaie vergezicht plotseling verbleekte. In plaats daarvan staarde hij nu op de onbeduidende trekken van de bode.

3797 De heer Beurskraker was de bode glimlachend gevolgd naar de burgemeesterskamer.
„Geld opent alle deuren", prevelde hij. „Ik zal deze lomperik leren, dat hij mij niet kan laten wachten. Wie heeft er ooit gehoord, dat men zijn deur sluit voor olie?"
Op dat moment vloog de bode met een wijde boog de gang op en uit het vertrek van de magistraat klonk een bulderende stem.
„Sluit die deur!" schreeuwde de heer Dickerdack. „Al mijn lucht is ontsnapt; dat kost mij een nieuwe ballon! Denk je soms dat het geld me op de rug groeit? Er uit — en blijf er uit! Ik ben voor niemand te spreken. Voor niemand!"
De deur werd met zo'n kracht gesloten, dat de kalk van het plafond viel en de ongelukkige bode richtte zich versuft op.
„De burgemeester is niet te spreken", stamelde hij. Doch P. Beurskraker was reeds omgekeerd om het stadhuis te verlaten.
Nu trof het, dat de heer Grootgrut zich net op dat moment naar binnen spoedde. De brave kruidenier had zich sinds enige tijd in de politiek begeven en omdat hij het algemeen vertrouwen genoot, was hij als spoedig tot wethouder benoemd.
Vol plichtsbesef repte hij zich naar zijn werkvertrek toen hij de oliemagnaat tegenkwam. Reeds bij de eerste blik op diens verwrongen gelaatstrekken vermoedde hij moeilijkheden en hij hield dan ook meteen de pas in.
„Dag meneer Beurskraker," sprak hij, de hoed lichtend. „Kan ik U misschien van dienst zijn?"

3798 De heer Grootgrut opende de deur van een eenvoudige spreekkamer en wees zijn gast een stoel.

„Ik wil u graag van dienst zijn", sprak hij. „Als beginnend wethouder zit ik er nog niet helemaal in. Maar het belang van de gemeente is mijn belang. Als ik hier de ingezetenen kan helpen zie ik ze wellicht later als klanten terug, zegt u nu zelf! Ik heb een eerste klas zaak in fijne grutterswaren en als ik u soms eens iets thuis mag bezorgen...."

„Ik kom hier voor olie", onderbrak P. Beurskraker. „Ik heb een handtekening nodig van de burgemeester. Ik moet voort; meer terrein, nieuwe boringen. Ik wil Rommeldam opstoten tot een eerste klas olieplaats. Maar neen... de burgemeester is niet te spreken..." Hij zweeg en blies grimmig een rookwolk uit.

De ander schudde vol meegevoel het hoofd. „Het is wat te zeggen", gaf hij toe. „Maar als het anders niet is, kan ik u wel helpen, hoor. Ik weet hoe ik de burgemeester moet aanpakken; we zijn beide hengelaars, zodoende.

Die handtekeningen krijg ik wel van hem los. Komt u morgen nog maar even langs, dan zal ik zorgen, dat u voort kunt. En als u soms comestibles nodig hebt, weet u het adres."

De beide heren namen hartelijk afscheid en de wethouder spoedde zich naar de kamer van de magistraat om het geval met hem door te nemen.

Na een korte klop opende hij de deur en sloot deze vlug weer achter zich, zoals hij dat bij de achterdeuren van zijn klanten geleerd had. Daardoor ontstond er geen tocht — en dit was dan ook de reden, dat de lucht uit de burgemeesterskamer niet ontsnapte. Zodoende bevond de brave kruidenier zich plotseling in een onverwacht landschap.

„Ha! Die Grootgrut!" riep de magistraat. „Neem een hengel, jongen. Ze bijten goed vandaag!"

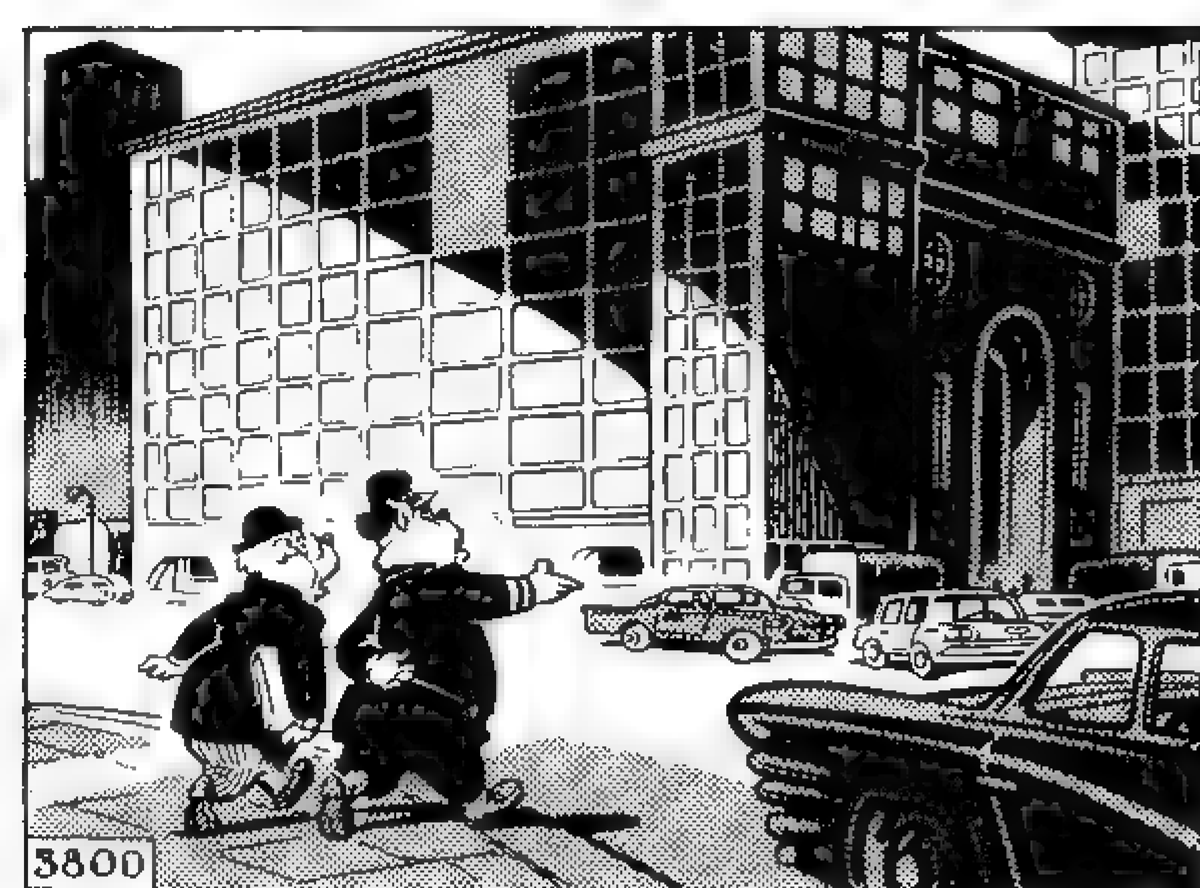

3799 Terwijl deze vreemde dingen zich op het gemeentehuis afspeelden, zat de ondernemer B. Super op zijn kantoor de krant te lezen. Het verslag van de persconferentie die hij kortelings gehouden had, stond er mooi in en hij las het met grote aandacht.
„Supers Droomlucht — Een opzienbarende nieuwigheid", stond er boven. En daar onder beschreef de journalist Argus zijn ervaringen met de ballon, die hij gratis had mogen beproeven.
„Wanneer men zich in een gesloten vertrek bevindt, heeft de lucht in de ballon een merkwaardige uitwerking", zo meldde de verslaggever.
„Iedere wens die men heeft wordt zichtbaar alsof het werkelijkheid is. Het is een hoogst merkwaardige sensatie. Ik voor mij had het genoegen ooggetuige te zijn bij een primeur, die hier niet ter zake doet. Want omdat de uitwerking voor iedereen verschillend is, was dit een persoonlijke ervaring. Het is dan ook duidelijk, dat Supers droomlucht in een behoefte voorziet in tijden als deze. Sluit uw kamer en leidt uw eigen leven; dat is het, wat de heer Super ons te zeggen heeft. Ik aarzel dan ook niet om deze stadgenoot een grote toekomst te voorspellen. Zie hier een figuur die de vinger houdt op de pols van het leven!"

In deze trant ging het artikel nog enige tijd door. Maar jammer genoeg werd de vooruitziende zakenman in de lezing gestoord door het binnentreden van zijn adjunct-directeur.
„Sorry baas", sprak deze. „We zitten goed. Weet je wie een dozijn luchtzakken besteld heeft? Die nieuwe wethouder, je weet wel, die Grootgrut."

3800 Het bericht in de kranten over Supers droomlucht wekte veel belangstelling. Geen wonder dan ook, dat al spoedig na het verschijnen ervan de commissaris van politie zich naar het kantoorgebouw repte.

,,Hier moet onderzocht worden of de handel van de N.V. Super wel wettig is'', sprak de ambtenaar eerste klasse Dorknoper, die hem vergezelde.

,,Hoe staat het met de vestigingsvergunning en met het middenstandsdiploma? En wordt de omzetbelasting ordelijk voldaan?''

,,Ja, ja,'' gromde de politiechef. ,,Vergeet trouwens de wet op de verdovende middelen niet. Er zijn duidelijk tekenen van verslaving aan te wijzen. Ik noem geen namen, maar er zijn al slachtoffers onder de betere burgers!''

Doch adjunct-directeur Hieper, die hen ontving, wenkte al hun bezwaren glimlachend weg.

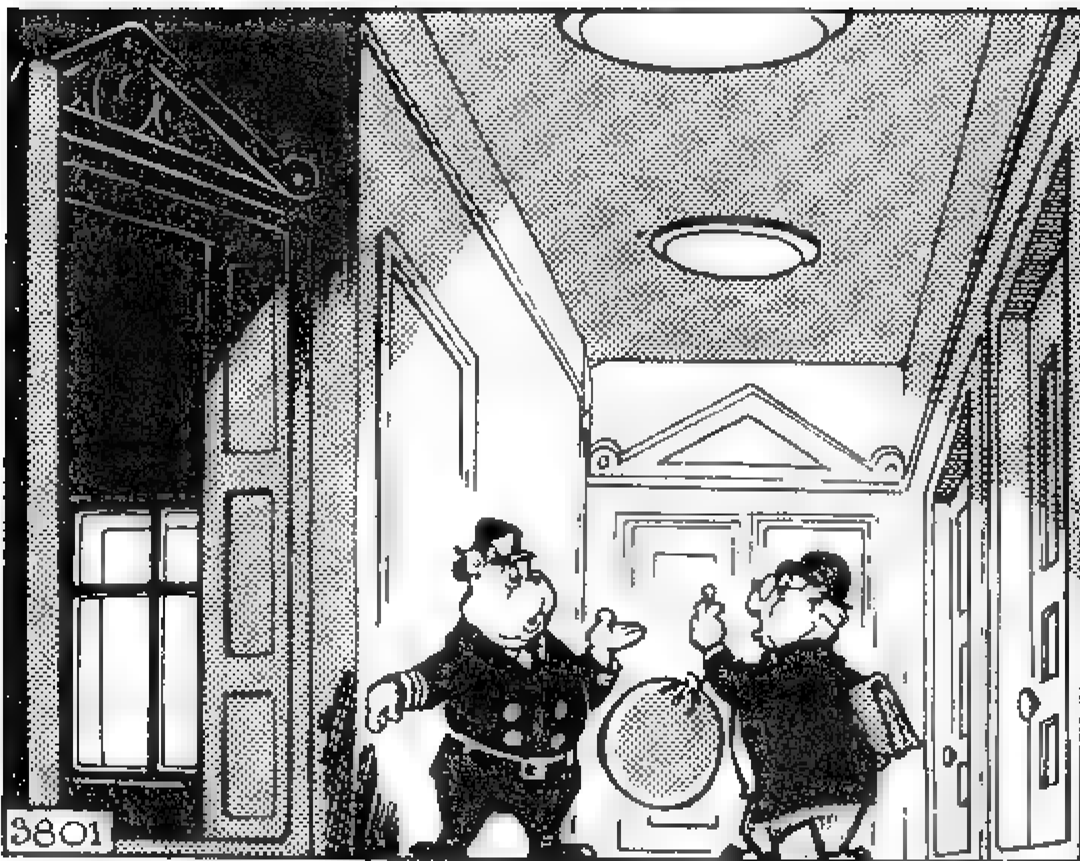
,,Kom, kom,'' sprak hij opgewekt. ,,Niks diploma of vergunning, heren. Dit is gewoon een handel in lucht en die is nog niet verboden, wel? Wij leven naar de wet, Super en ik. Wij zijn oppassende zakenlieden.''

,,Maar die verslaving...'', begon de commissaris.

,,Ha, ha!'' riep Hieper uit. ,,We zijn toch allemaal aan lucht verslaafd. Ooit van iemand gehoord, die geen lucht nodig had? Nu dan!''

,,Dit schijnt een bijzonder soort lucht te zijn,'' zei de heer Dorknoper voorzichtig. ,,De fabricage en het aan de markt brengen daarvan, zijn onderworpen aan de voorschriften van...''

,,Hier'', zei de zakenman en hij drukte de ander een ballon in de handen. ,,Onderzoek zelf maar eens of er een luchtje aan zit. Een gratis monster. U komt er vast op terug.''

3801 Zo gingen de commissaris en de ambtenaar eerste klasse dus met een ballon in de hand terug naar het gemeentehuis.
„Geef maar hier," sprak de politiechef. „Dat ding moet onderzocht worden op verdovende middelen — en dat ligt op mijn terrein."

„Daar mag ik u niet aan wagen," zei de heer Dorknoper aarzelend. „Niet, dat ik u het niet toevertrouw, commissaris. Houdt u mij ten goede. Maar hier is iemand met vaste beginselen op zijn plaats. Iemand die, aan de hand van de wet en de voorschriften, weet waar hij staat."
„Zo?" gromde de politiebeambte fronsend. „En wie van ons tweeën is dat?"
„Ik natuurlijk," besloot de ander. „Wees gerust, ik zal een uitvoerig rapport opstellen."

Met deze woorden wendde hij zich om en spoedde hij zich naar het einde van de gang waar zich zijn kantoor bevond. Het was een eenvoudig vertrek, geheel gevuld met dossiers en stapels papier en de heer Dorknoper ademde diep de stoffige lucht in.
„Juist," prevelde hij. „Dit is de omgeving om een proef met zogenaamde droomlucht te nemen. Wat niet echt is, valt hier al spoedig door de mand." Zo sprekende prikte hij de ballon door met een briefopener en keek afwachtend om zich heen.
Maar of het nu kwam omdat hij de deur niet gesloten had of doordat zijn eigen wensen eenvoudig waren; er gebeurde niets. Wel kwam het hem enkele ogenblikken voor, dat er meer papieren lagen dan anders, maar dat kon heel goed inbeelding zijn.
De ambtenaar haalde dan ook de schouders op. „Volkomen onschadelijk" stelde hij vast.

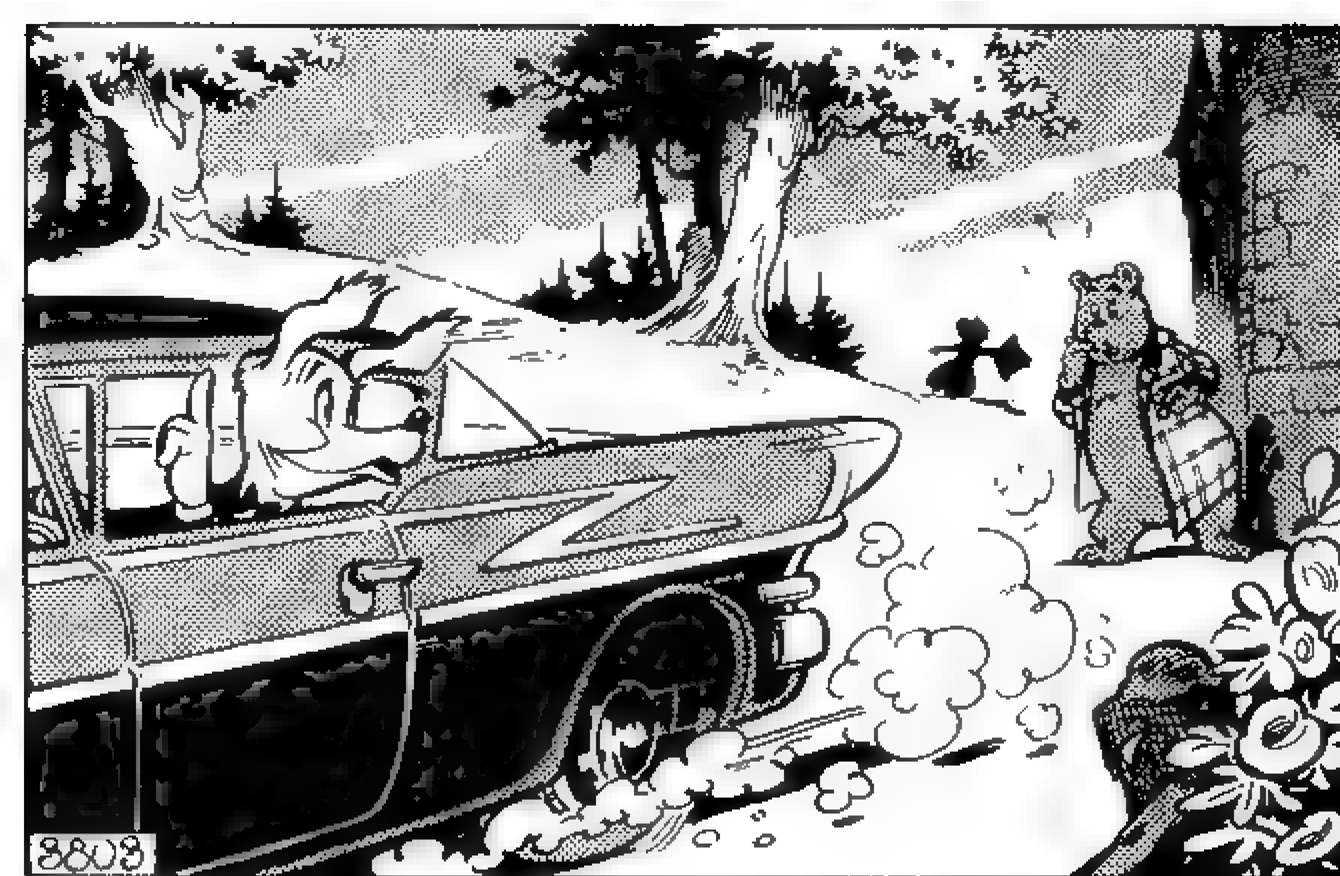

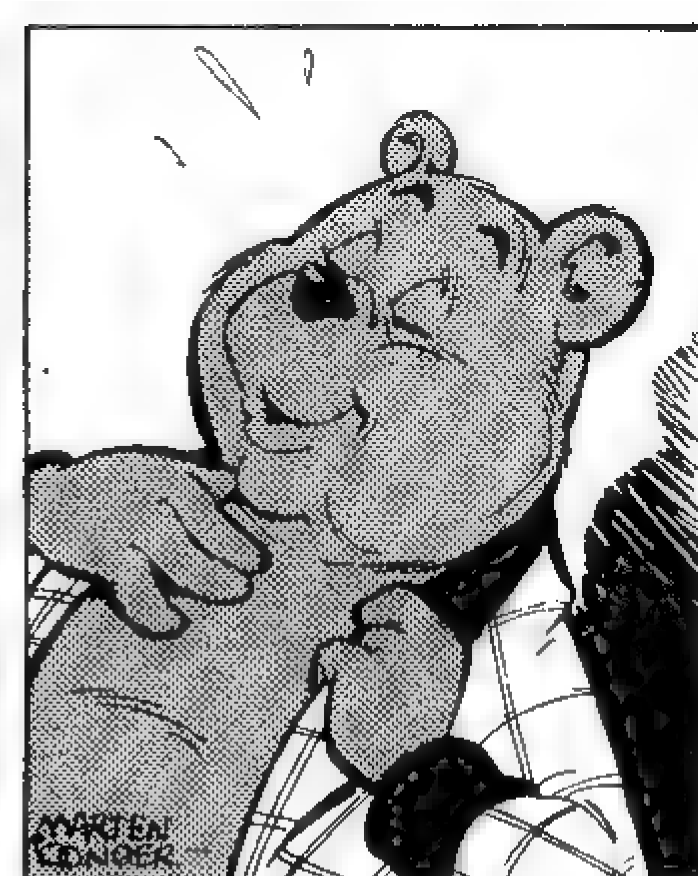

3802 Heer Bommel placht drie maal daags na de maaltijd naar buiten te gaan om een blik op de omringende boortorens te werpen. Ook wandelde hij dan een weinig rond, schudde de gebalde vuist tegen de stalen binten en slaakte bittere uitroepen als „Ha!" en „Bah!". Zo ook vandaag. Doch na enkele minuten reeds bleef hij staan om de walgelijke bouwsels oplettend te monsteren.

„Er zijn geen nieuwe bijgekomen," prevelde hij met een bleek lachje. „Zou die olieslager soms . . ." Doch toen schudde hij het hoofd.
„Een tijdelijke inzinking natuurlijk," vervolgde hij. „Natuurlijk gaan zijn zaken nog steeds goed. De hele wereld knettert en loeit en stinkt immers van de olie. Hoe kan ik het ooit winnen? Ik heb alleen maar lucht . . ."

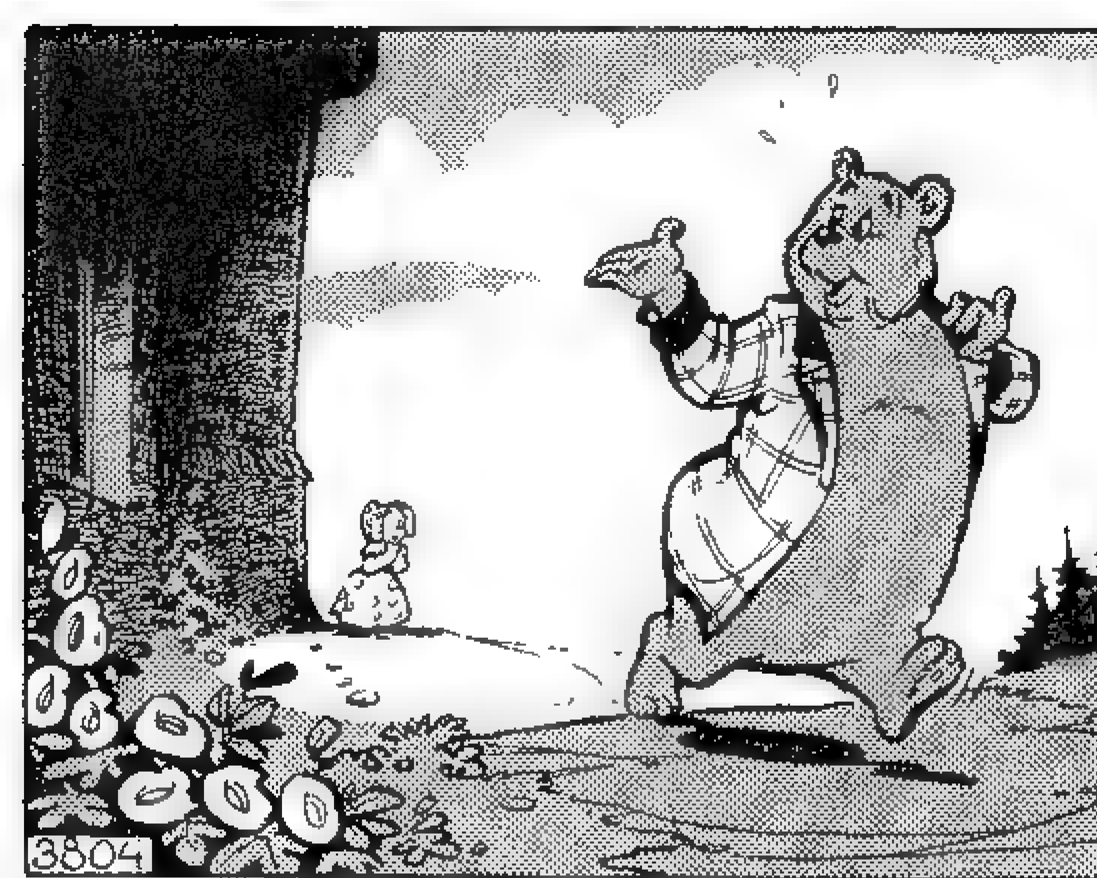
Op dat moment werd zijn aandacht getrokken door het dichtslaan van een autoportier. Het was de ondernemer Hieper, die in een Super Sedan de Luxe kwam voorgereden.
„Goede dag," sprak de zakenman, beleefd de hoed lichtend. „Daar ben ik dan. Het voorbereidende werk is gedaan; nu begint het eigenlijke zakendoen, ouwe reus."
„Ik ben geen oude reus," zei de aangesprokene bitter. „Ik ben Olivier B. Bommel, een eenzaam heer die alleen maar zaken doet in lucht. Dat komt ervan wanneer men tegen de olie wil oproeien, als je begrijpt wat ik bedoel!"
„Ik bedoel zaken doen," hernam de ander. „Groot! Geen kruimelwerk! Ik moet een miljoen ballonnen van je hebben, jongen! Een miljoen, wat zeg je daarvan? Superzaken, wat?"

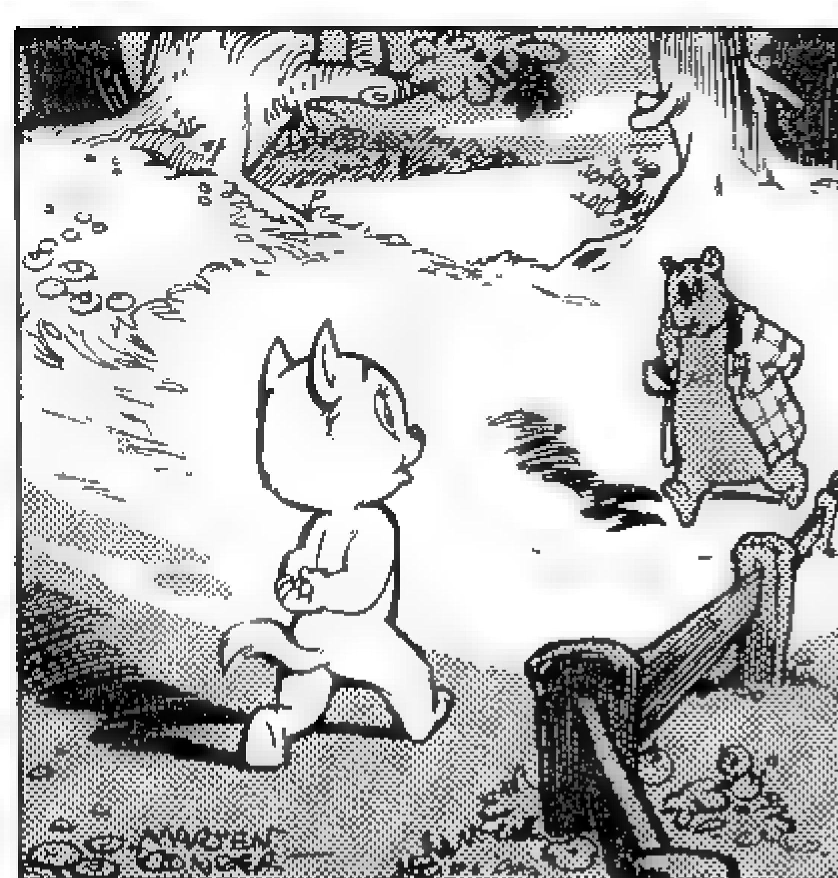

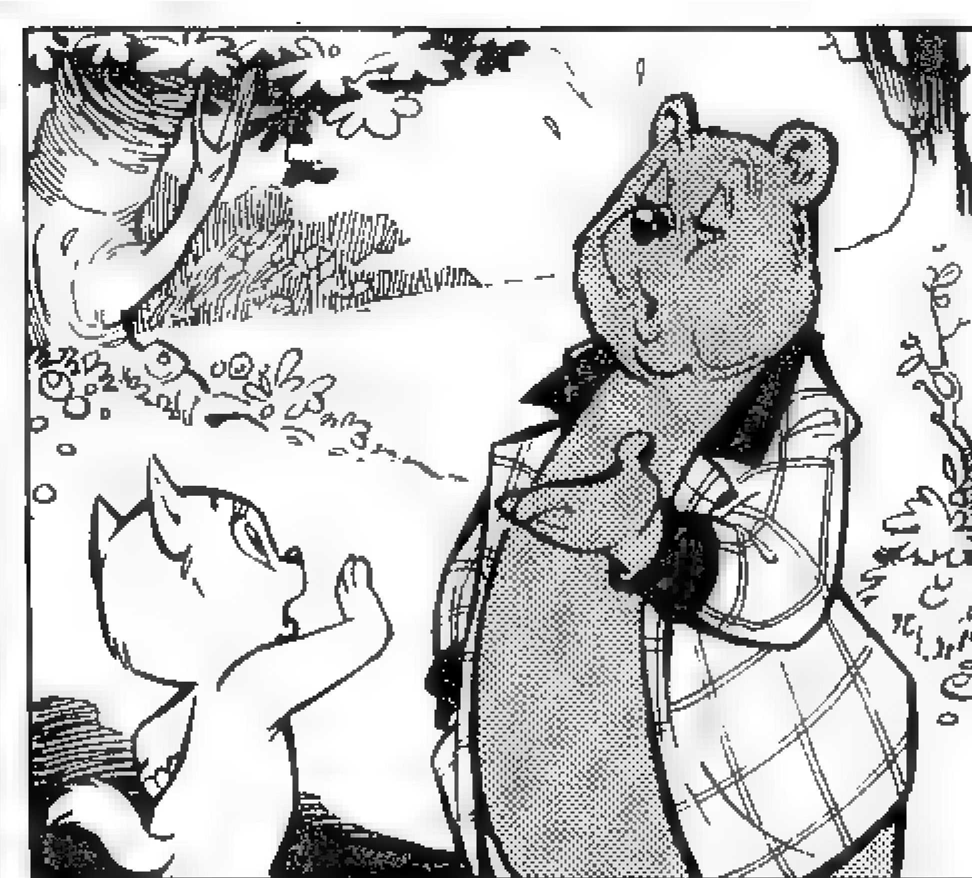

3803 Hieper steeg weer in zijn voertuig en gaf gas. „Een miljoen ballonnen," herhaalde hij, automatisch schakelend. „Ik reken er op, dat je morgen levert, ouwe jongen. Zo staat het in ons contract, weet je wel? En de centen komen, in orde hoor. We hebben nu de bank achter ons en we betalen bij levering."
Heer Ollie staarde de zakenman onthutst na. Het kostte hem even moeite om aan deze opdracht te wennen en daardoor merkte hij pas, dat juffrouw Doddel achter hem stond, toen ze het woord nam.
„Heb je de krant gelezen, Ollie?" vroeg ze. „Heb je dat stukje over Supers Droomlucht gezien? Wat zou dat zijn?"
„Oh eh . . . dat is lucht," zei heer Bommel enigszins verward. „Je weet wel; lucht in zakken, als je begrijpt wat ik bedoel!"
„Ik wist wel, dat jij het uit kon leggen," hernam zijn buurvrouw bewonderend. „Wat ben je toch knap en dan nog met al die zaken aan je hoofd."
Heer Ollie fleurde wat op.
„Ach ja," gaf hij toe. „Het valt niet mee. Maar toevallig weet ik veel van dit onderwerp af."
„In de krant staat, dat de moderne tijd om Supers Droomlucht vraagt," vervolgde juffrouw Doddel. „Maakt vakantie in uw eigen kamer," zegt die advertentie. „Wat betekent dat Ollie?"
„Dat betekent," sprak heer Ollie glimlachend, „dat die lucht eh . . . Kijk, het zit zo: Je doet die lucht in ballonnetjes en dan ga je die verkopen. En iedereen koopt ze want de moderne tijd vraagt er om. En dan verdien je veel geld . . ."
Hij zweeg even om diep adem te halen.

„Het zijn Superzaken," besloot hij. „En dat ik er alleen van weet, komt omdat ik eigenlijk de figuur achter de schermen ben. Ik lever die lucht, zie je? Daarom zal ik binnenkort meer verdienen dan die Beurskraker!"

3804. „Gunst," zei juffrouw Doddel hoofdschuddend. „Ik had nooit gedacht, dat die droomlucht iets met zaken doen te maken heeft."

„Met Superzaken," verbeterde heer Ollie. „Ik heb er een hele naloop aan, want het is een reusachtige onderneming. Nu ga ik bijvoorbeeld een miljoen van die ballonnen halen. Maar ja, er moet een beetje worden aangepakt wanneer men tegen de olie op wil. Het is werken geblazen."

Na deze woorden nam hij afscheid om zich op weg naar de grot te begeven. Zijn fiere houding zakte echter al spoedig in. Want, als goed zakenman, maakte hij enige becijferingen en de uitkomst daarvan bedrukte hem.

„Een miljoen," zo prevelde hij. „Dat is duizend maal duizend als ik het wel heb. Wanneer ik met honderd ballonnen loop, loop ik reeds voor gek. En morgen moet ik er een miljoen hebben? Dat is toch wel veel, als men mij volgen kan . . .

Tom Poes, die hem tegenkwam, werd getroffen door zijn neerslachtige houding.

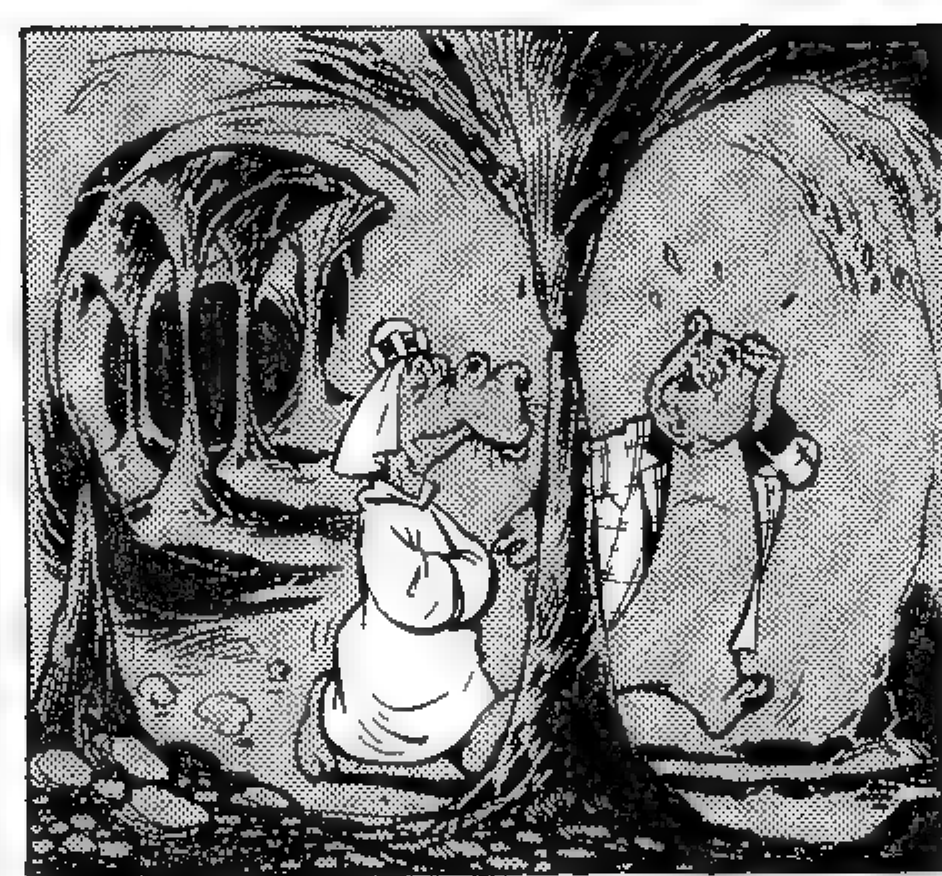
„Het ziet er niet zo best uit, hè?" zei hij, voor heer Bommel halt houdend. „Ik heb een kijkje bij Super genomen en ik weet nu zeker, dat die hele zaak op lucht gebouwd is. Er komt niks van terecht."

Deze woorden prikkelden de ander. Hij richtte zich op en er verscheen een fiere trek om zijn mondhoeken.

„Oho!" riep hij uit. „Niks? Ik ben op weg om een miljoen ballonnen te halen! Noem je dat niks? Dit is de grootste zaak, die er ooit gedaan is, jonge vriend. Let maar eens op!"

3805 Toen heer Bommel de grot in het woud betrad, trof hij daar als gewoonlijk de kluizenaar aan. De wijze was verdiept in het beschouwen van zijn kristallen bol, doch hij keek onmiddellijk op toen zijn bezoeker naderde.

„Wees welkom, o zoeker van lucht", sprak hij galmend. „Ik wist dat u terug zou komen want het goede is niet veel. En wanneer ik het zaken doen goed begrijp, is slechts het vele goed."

„Precies", zei heer Ollie, opgelucht omdat hij zo goed begrepen werd. „Ik kom nu om een miljoen ballonnen te halen."

Daar zat de wijze toch wel even van te kijken. „Een miljoen," prevelde hij na enige tijd; „een miljoen heeft zes nullen! Dat is een getal zonder betekenis, o luchtverplaatser!" „En toch moet ik ze hebben!" hield heer Bommel aan. „Morgen moèt ik leveren."

De ander glimlachte mild en schudde het hoofd.

„Een miljoen is véél," hernam hij. „En morgen is dicht bij. Ik zal u zeven dagen geven."

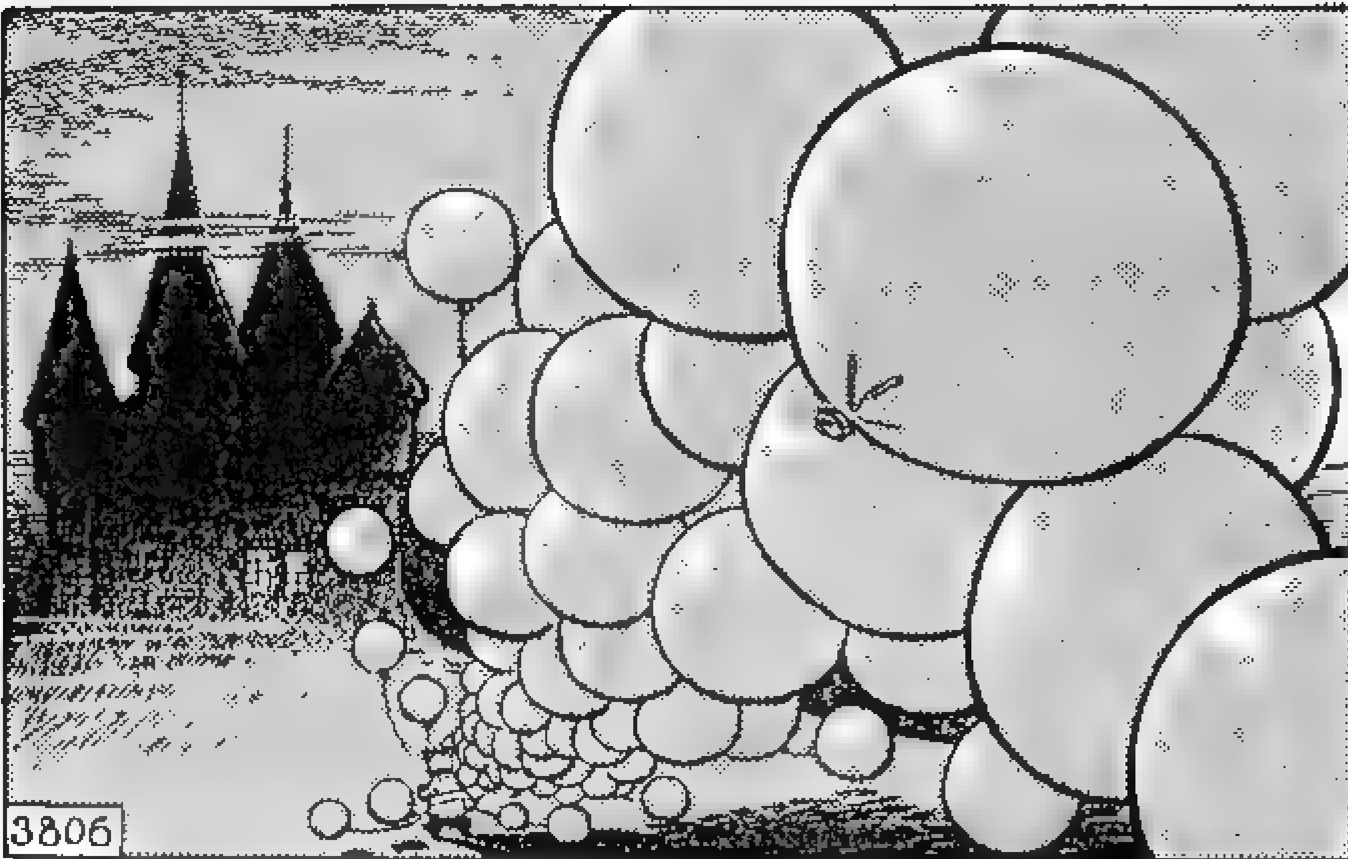
„Dat zal Super te lang vinden," zei heer Ollie zorgelijk. „Maar goed, dat is misschien te regelen. Hoeveel moet die partij kosten, heer IJl?"

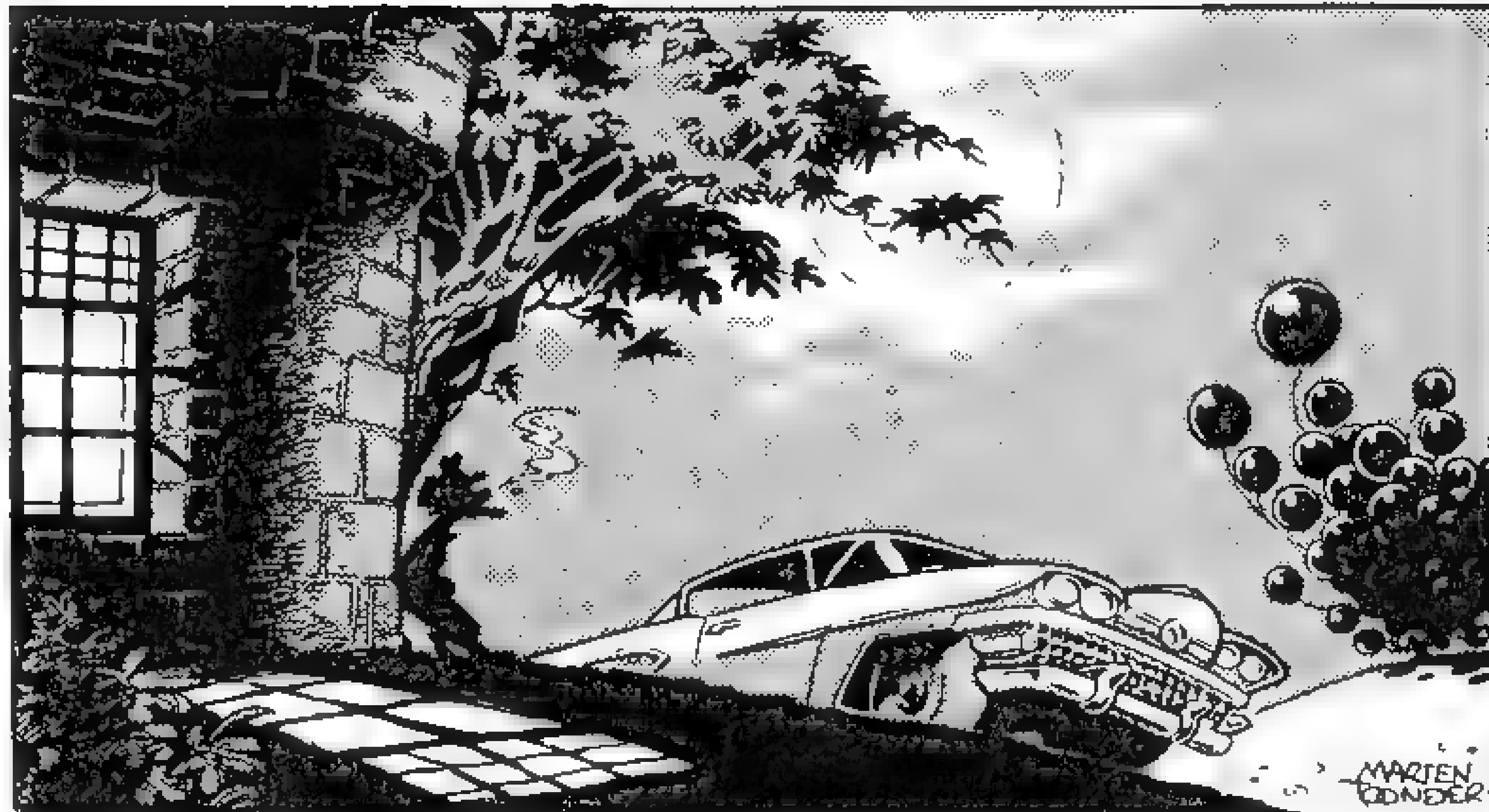
„Niets", zei de wijze opstaande. „Een miljoen is zóveel, dat er geen betaling mogelijk is!"

„Dat is mooi van U," riep heer Ollie uit. „Maar waar gaat u naar toe?" „Ik ga de druk opvoeren," legde de ander uit. „Voor veel heeft men een grote spanning nodig. En grote spanning is schadelijk voor droomlucht. Daarom moet u binnen een week die partij afnemen, want anders . . ."

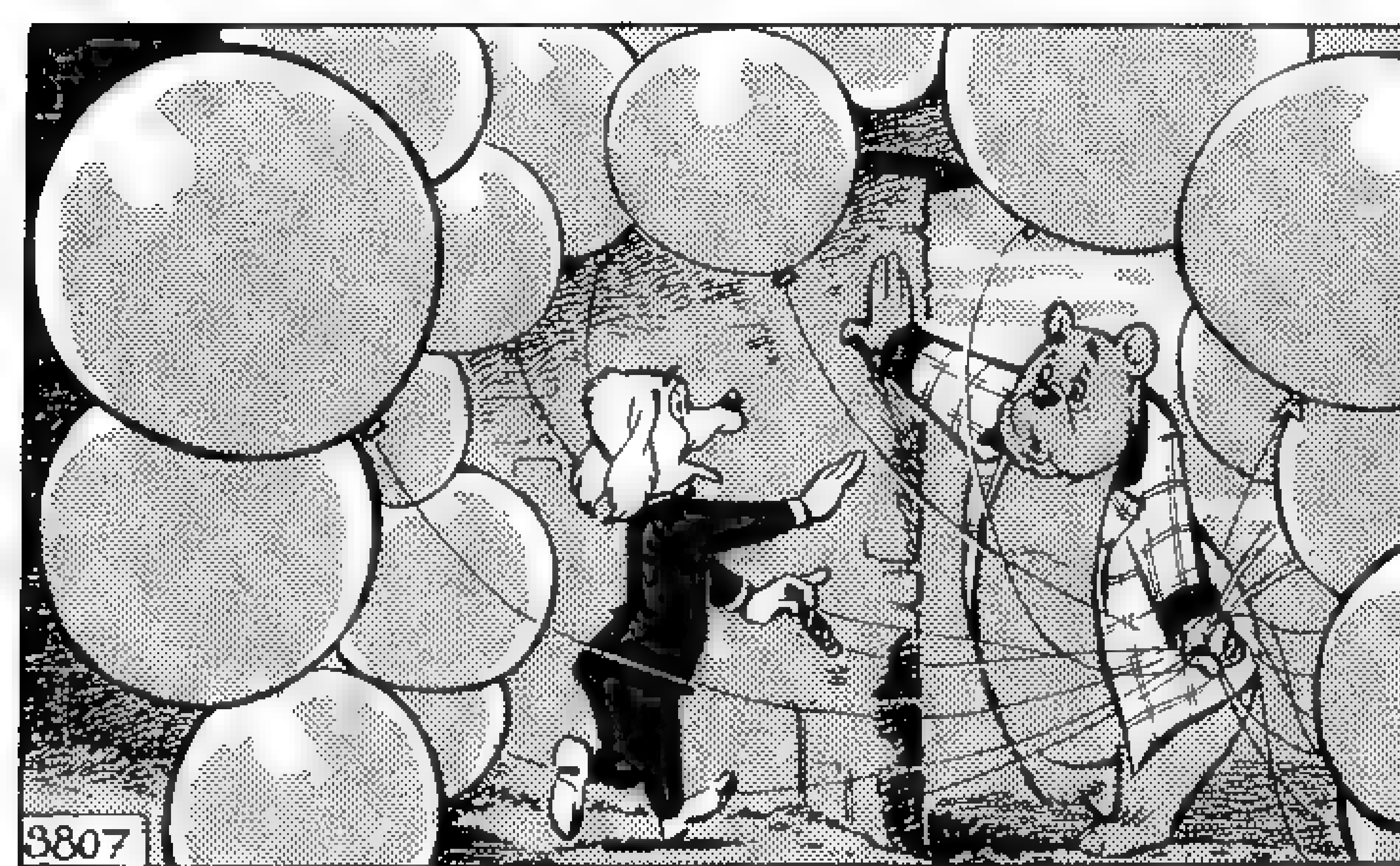
„Wat gebeurt er anders?" vroeg heer Bommel beklemd.

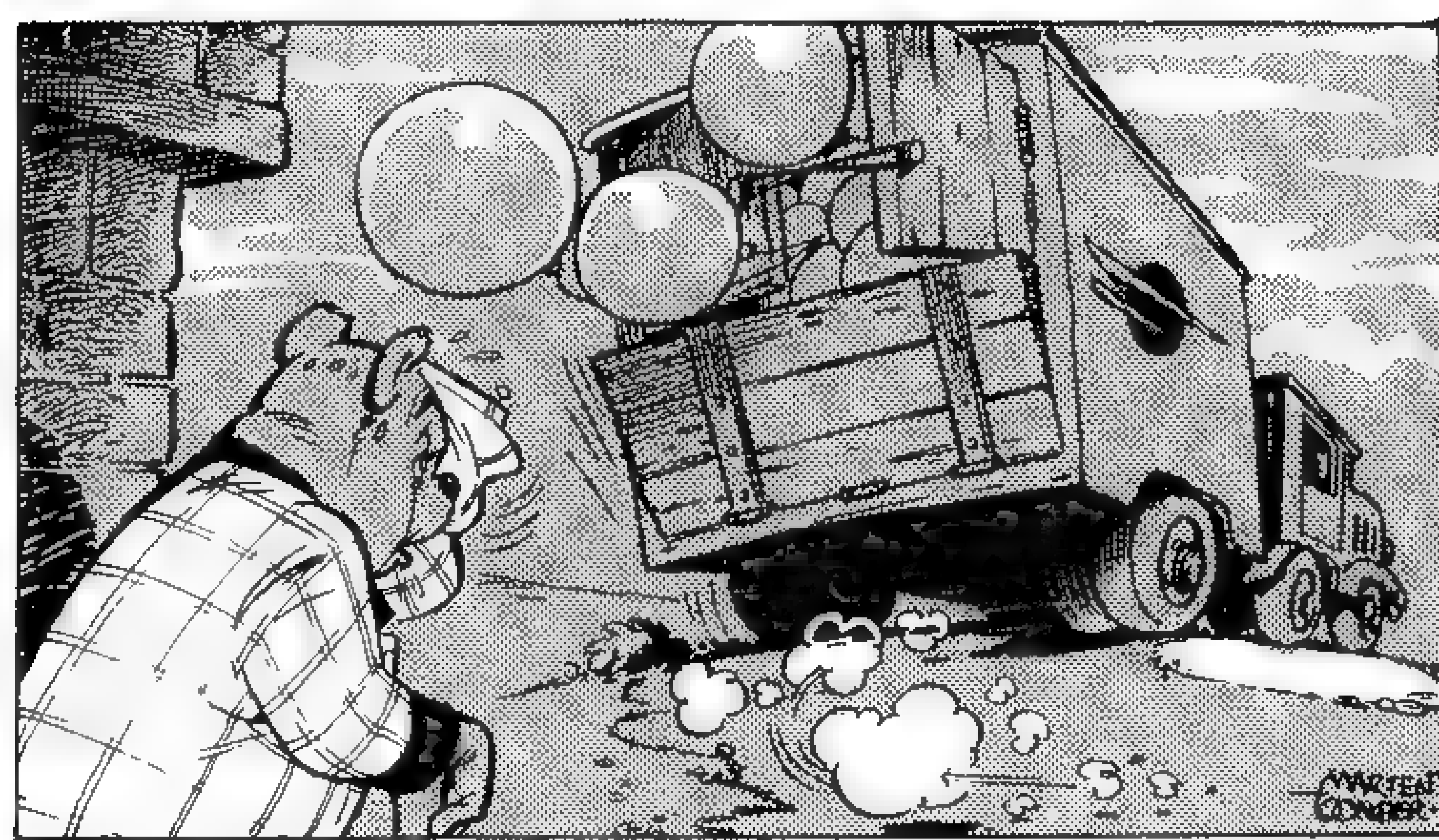
„Dan verandert de lucht in olie," besloot de wijze.

3806 Heer Bommel toog aan het werk. Hij vulde de ene zak na de andere met lucht uit de luchttrechter en hij bond ze met touwtjes dicht. Hij haalde lege zakken van de voorraad die nooit kleiner werd en ging voort met het vullen totdat hij geen adem meer had en zijn knieën knikten.
„Twaalfhonderd drie," mompelde hij tenslotte uitgeput. „Meer kan ik toch niet dragen. Ik denk, dat ik maar eens naar huis ga."
Terneergeslagen verliet hij de grot en worstelde zich het woud uit. Boven hem en om hem heen ritselden de ballonnen in de stille nachtlucht; de wind zond ze omhoog of dreef ze voor hem uit, zodat hij meer struikelde dan dat hij liep.
„Twaalfhonderddrie", prevelde hij met droge lippen. „Dat is meer dan een heer verwerken kan. Maar is het genoeg? Het lijkt er niet op; het is niets! Een miljoen moet ik hebben. Ach! Het zakendoen wordt wel duur betaald."
Hiep Hieper, die zich per limousine naar Bommelstein had begeven om de partij in ontvangst te nemen, sloeg zijn komst hoofdschuddend gade.
De ballonnen dreven als een opkomend onweder vanaf de horizon naderbij. Maar hun aantal veroorzaakte slechts een meewarig glimlachje om de dunne lippen van de zakenman.
„Is dat alles?" zei hij tot zichzelf. „Zó komen we er niet. Die bolle heeft geen aanpak; dit is kruimelwerk! Maar ik zal hem duidelijk maken, dat hij zó geen zaken met ons kan doen!"

3807 Toen heer Ollie bij Bommelstein aankwam, was hij zeer moe. Doch het zien van Hiep Hieper gaf hem genoeg kracht om zich een weinig op te richten en het woord te nemen.

„Het is zwaar werk", sprak hij met gebarsten stem. „Urenlang heb ik luchtzakken gevuld en met touwtjes dichtgebonden; Het is meer dan men van een heer van mijn stand verwachten kan. Maar goed, ik houd me aan mijn afspraak. Hier zijn twaalfhonderddrie ballonnen!"

„Is dat alles?!" riep de ander met schrille stem. „De afspraak was een miljoen, bolle! En wat krijg ik!? Duizend! Dan zal het dus nog duizend dagen duren! Maar dat zijn geen zaken, ouwe jongen! Zo kom ik er niet!"

„Geen duizend", zei heer Ollie zwak. „Twaalfhonderddrie."

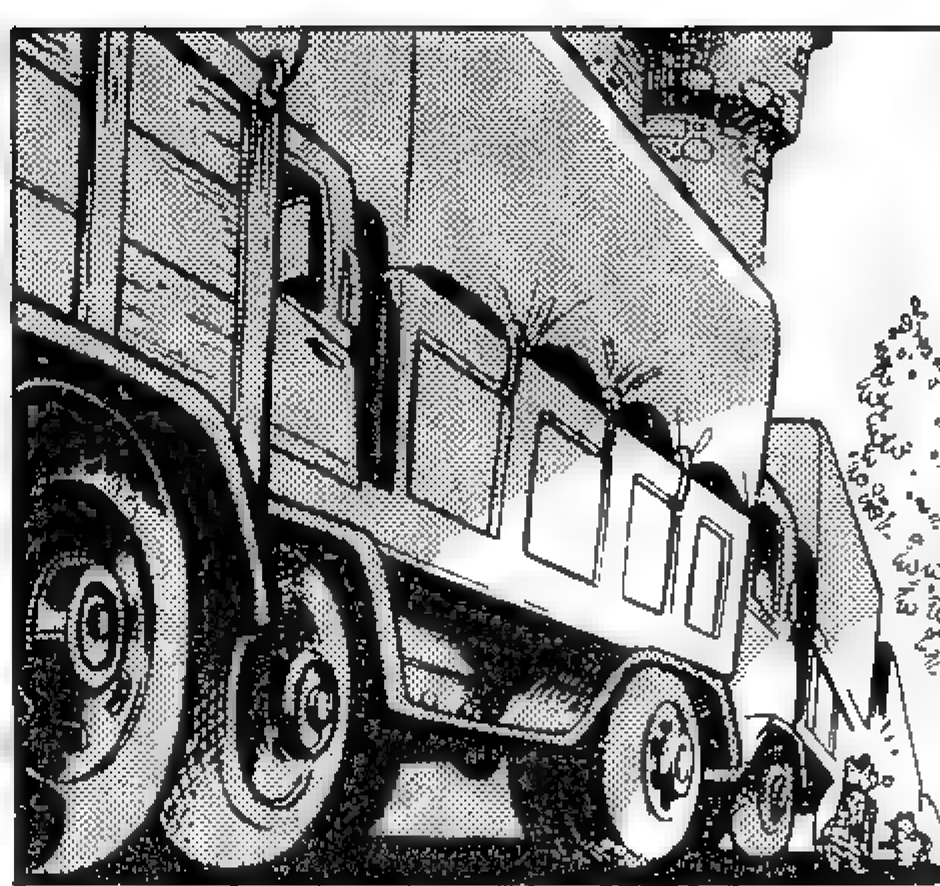
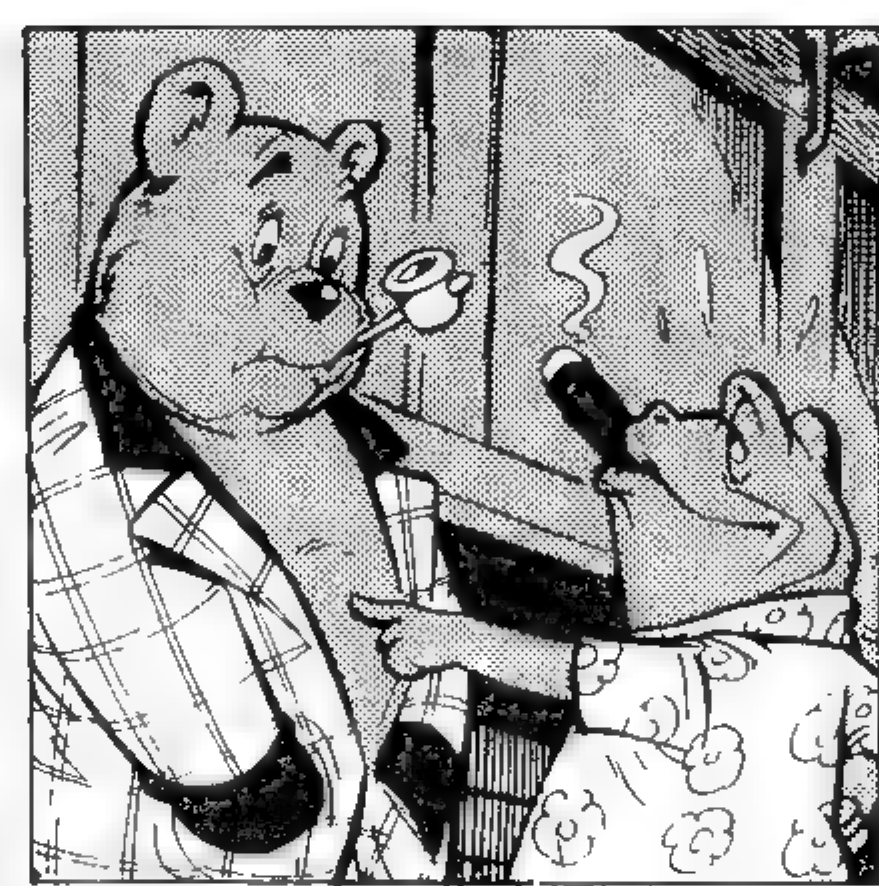
„Kruimelwerk!" riep Hieper. Hij floot en nu naderde er een persoon die om de hoek had staan wachten. De chauffeur begon snel en vakkundig de ballonnetjes in het inwendige te stuwen, terwijl heer Bommel verslagen toekeek.

„Ik geef je een week", hernam de zakenman. „Als we binnen die tijd het eerste miljoen niet hebben, zal ik andere maatregelen nemen. Contract is contract!"

Hij steeg in zijn limousine en gleed heen. De vrachtauto volgde hem en nu stond heer Ollie dus alleen in het maanlicht.

„Een week", prevelde hij. „Dat was ook de tijd die IJl de maanloper noemde. En over een week loopt ook mijn weddenschap met Beurskraker af. Het is duidelijk, dat ik iets moet verzinnen. Maar wat? Ach, ik sta ook overal alleen voor."

3808 Na een doorwaakte nacht was heer Bommel tot het besluit gekomen om zijn zaken groot aan te pakken. Er restte hem slechts nog een week om te bewijzen, dat hij meer kon dan de heer Beurskraker — en een week is een korte tijd.

,,Maar het is merkwaardig wat een Bommel verzetten kan als het moet'', zoals hij tot zichzelf zei, toen hij het Rommeldams Expeditiebedrijf opbelde om alle vrachtauto's te huren, die er waren.

Nu, de gevolgen bleven niet uit. In de prille ochtendstond rolde een gehele trein voertuigen nader, het landschap in stof en damp hullend.

Een ogenblik stopte het gedaver om heer Ollie gelegenheid te geven zich in te schepen. En juist op dat moment passeerde de oliemagnaat Beurskraker op weg om zijn boortorens te inspecteren. Verrast hield hij de pas in.

,,Donders!'' riep hij uit. ,,Ga je al verhuizen? De week is nog niet om, ouwe reus. Geef je het al op?''

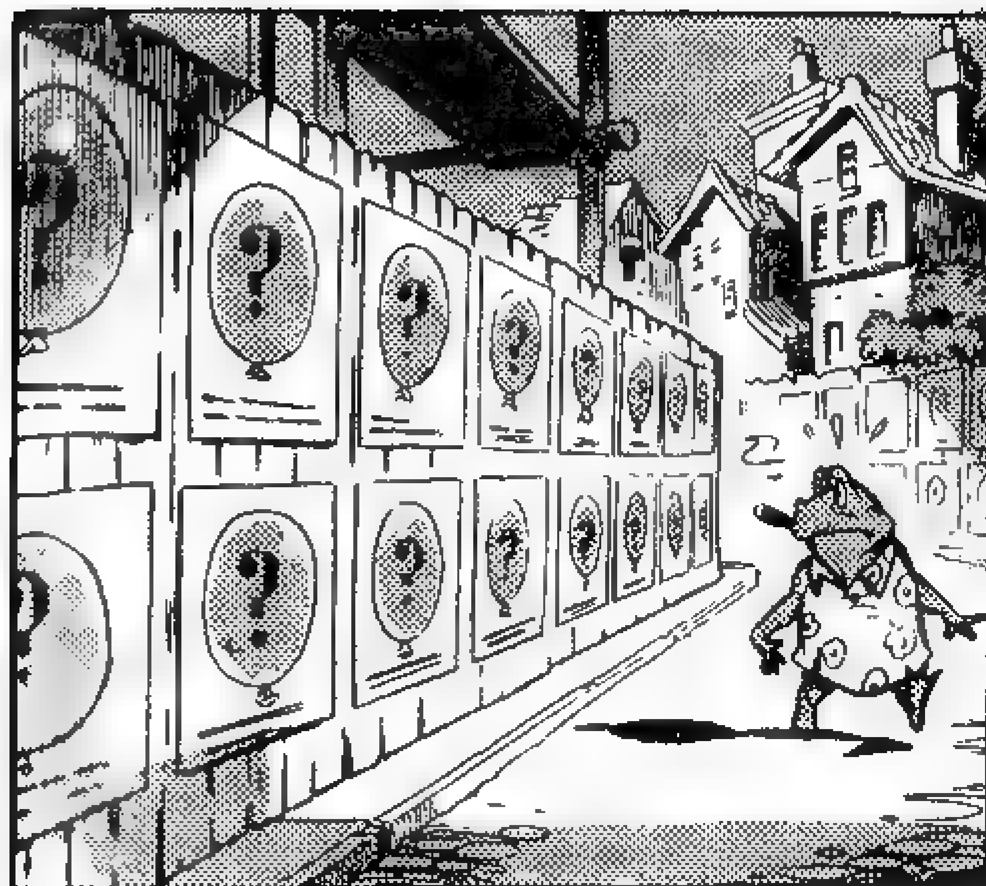
,,Integendeel'', zei heer Bommel fier. ,,Ik schei nu uit met het kruimelwerk en ik ga de zaken groot aanpakken. Dit is miljoenenwerk!''

,,Niet mis!'' hernam de ander. ,,Waar handel je eigenlijk in? Zangzaad of drukknopen?''

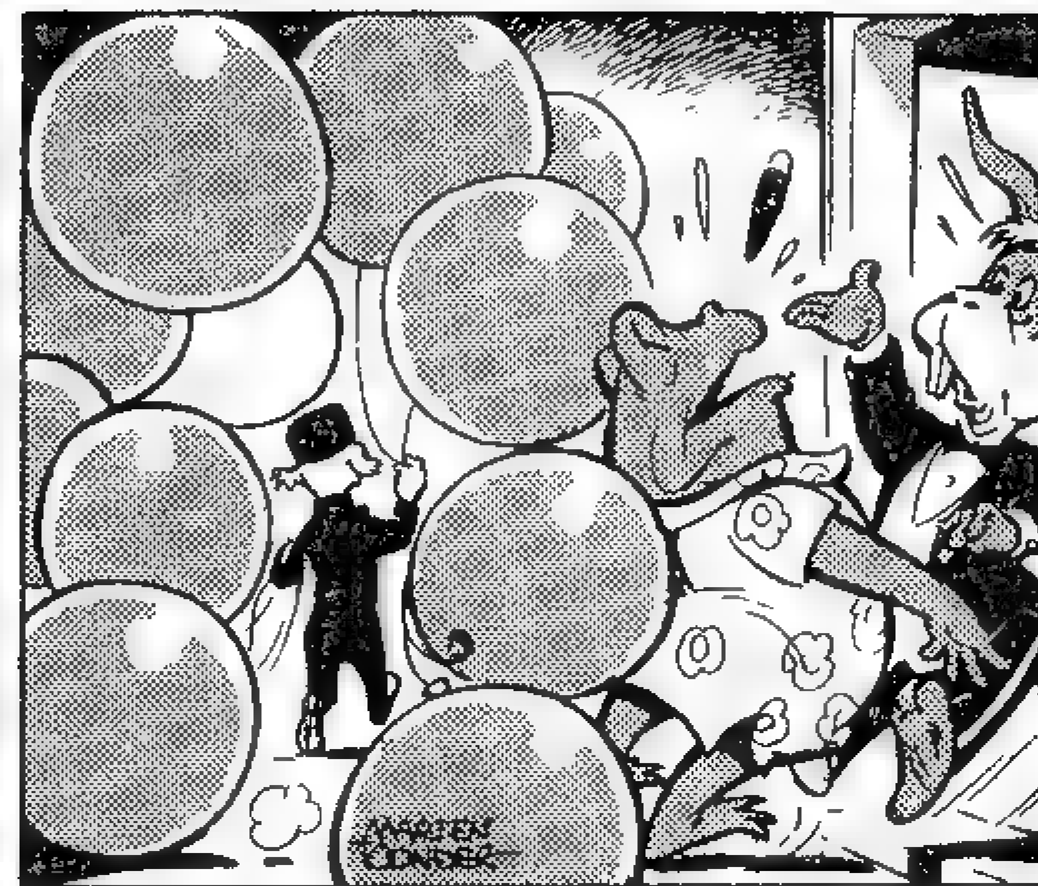
Heer Ollie liep rood aan.

,,Dat gaat je geen... niets aan!'' zo riep hij uit. ,,Dat is een geheim, als je begrijpt, wat ik bedoel. Maar het brengt heel wat meer op dan die torens van jou!''

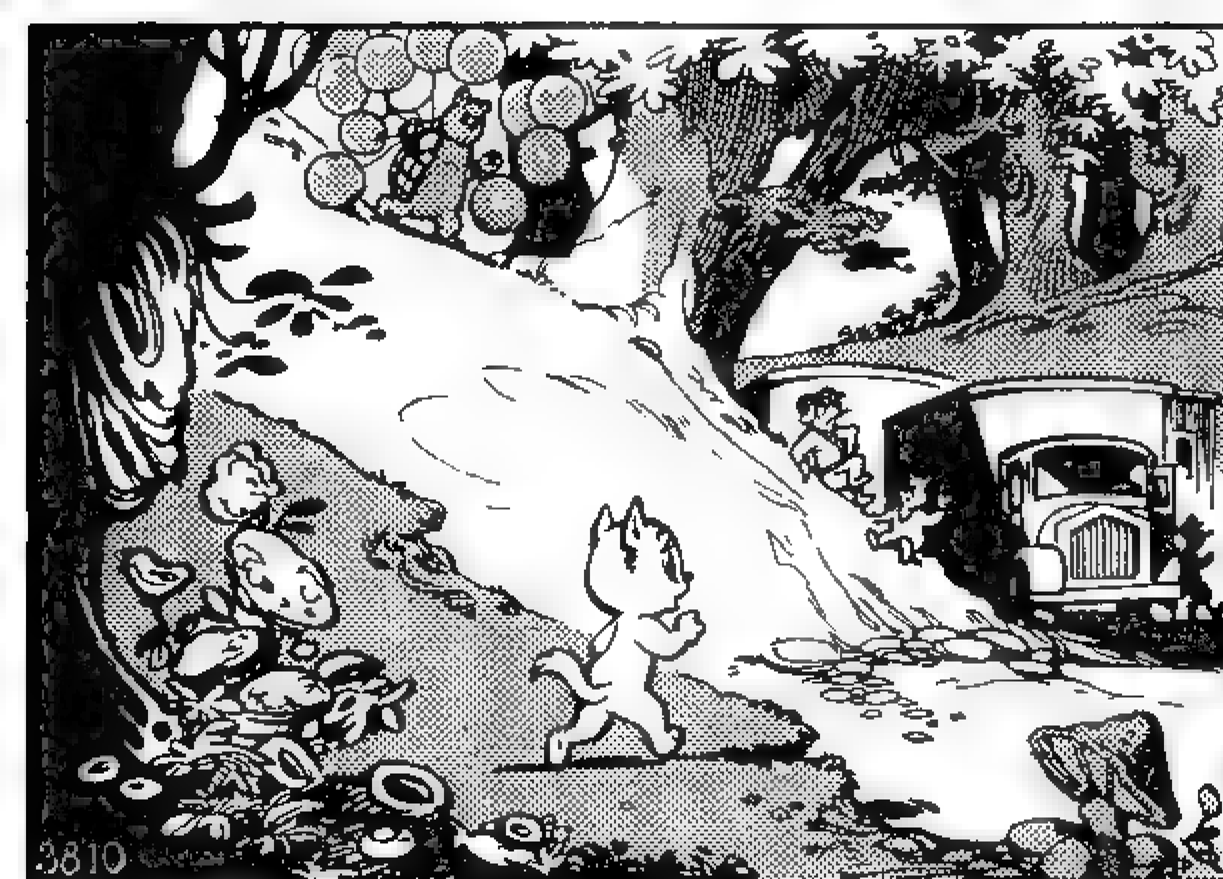
,,Dat is dan maar goed ook'', zei de heer Beurskraker glimlachend. ,,Een week is kort, jongen. En mijn zaken gaan prima. Vooral nu wethouder Grootgrut zich er voor heeft gespannen.''

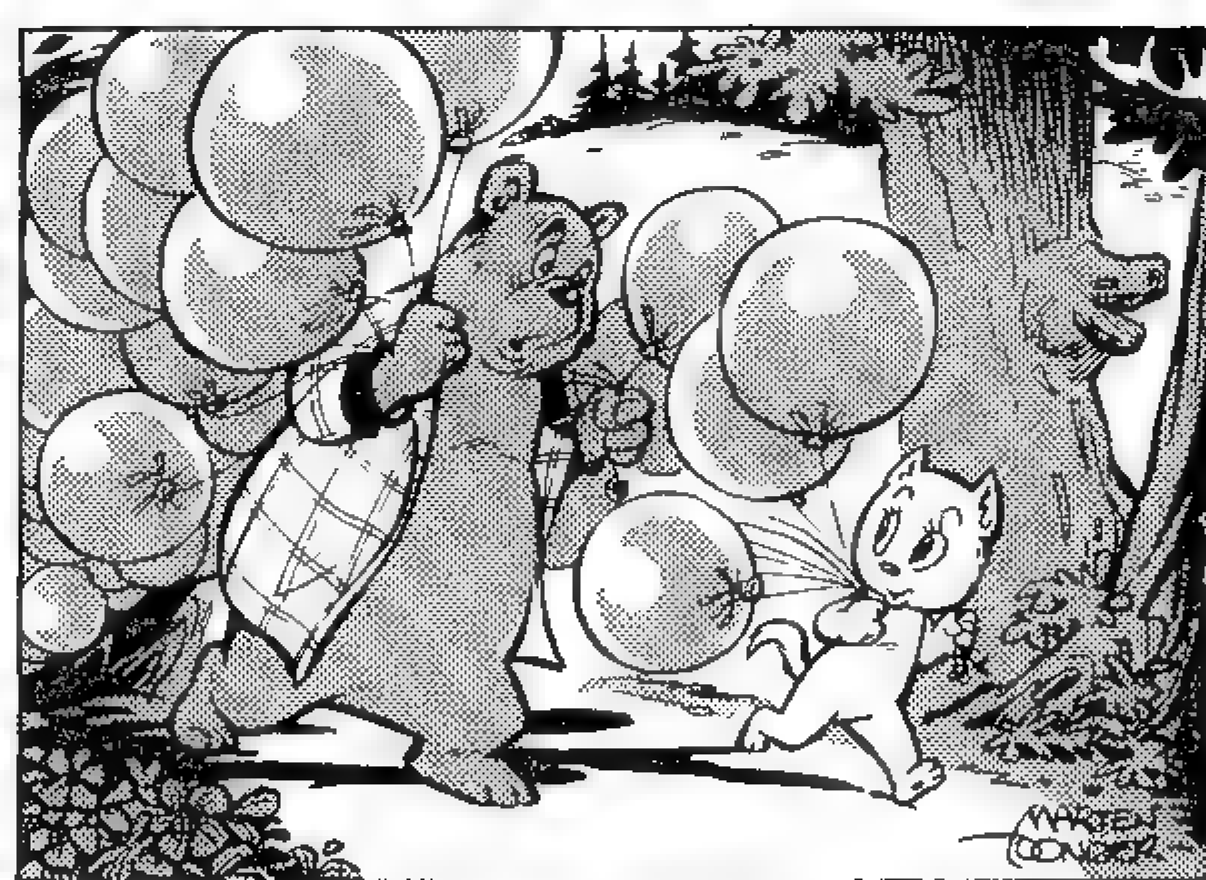
3809 De oliekoning vervolgde zijn weg, en daar hij nu vlugger liep dan daarnet bereikte hij al spoedig de stad.
Daar passeerde hij een schutting waarop een groot aantal aanplakbiljetten bevestigd was.
'Supers Droomlucht,' las hij - en enigszins bevreemd keek hij naar de lange rij ballonnetjes die zich voor hem uitstrekte.
'Wat is dat toch?' vroeg hij zich geërgerd af.
'Tegenwoordig zie ik dat kinderspeelgoed in alle kranten geadverteerd. Alsof er geen ernstiger zaken op de wereld bestaan. Droomlucht; wie heeft daar nu tijd voor?
Hij schudde het hoofd en haastte zich naar het stadhuis voor ernstiger zaken.
'Ik wens de burgemeester te spreken,' zei hij tot de bode. 'Hij weet dat ik kom, want wethouder Grootgrut heeft mijn bezoek aangekondigd.'
'De burgemeester kan niet gestoord worden,' fluisterde de aangesprokene, een schichtige blik om zich heen werpend.
'Geef me dan de wethouder!' riep de magnaat geprikkeld uit. 'Die mag ook niet gestoord worden,' hernam de ander nerveus, 'Niemand mag gestoord worden - en de deuren moeten dicht blijven.'
'Wat is dat voor onzin?' riep de heer Beurskraker.
'Wat ziet daar achter?'
Op dat moment passeerde er juist een loopjongen van de N.V. Super. Hij voerde een dichte tros ballonnen met zich die de geplaagde ondernemer van de voet drukte.
'Dat zit er achter, zei de bode, op de luchtzakken wijzend. 'Supers droomlucht, u weet wel.'

3010 We hebben nu al een tijdje niets meer van Tom Poes gehoord — en de vraag rijst: Doet hij nu iets om heer Bommel te helpen, of niet?
Tot nu toe heeft hij zijn vriend maar wat laten tobben. Maar dat had zijn reden, zoals we zullen zien.
Op een morgen vond hij, dat de tijd rijp was en toen begaf hij zich met ferme tred naar de rand van het woud waar heer Ollie zijn vrachtauto's placht op te stellen.
De trucks stonden er, als gewoonlijk. De chauffeurs rookten rustig een sigaretje en kortten zich de tijd met scherts en kaartspel. Heer Bommel echter draafde af en aan met vrachten ballons, die hij uit het bos haalde en in de wagens liet stuwen.
„Waarom laat u die lieden niet helpen?" vroeg Tom Poes. „Dat gaat toch vlugger, dan wanneer u alles alleen doet?"
„Dat kan wel wezen", zei heer Ollie, zich het voorhoofd afwissend: „Maar als ik die bestuurders mee neem naar de grot, dan weten ze waar ik mijn droomlucht vandaan haal. En dat moet geheim blijven, dat spreekt!"
„Waarom?" vroeg Tom Poes.
Heer Bommel wierp hem een geprikkelde blik toe en keerde zich om.
„Ik kan wel merken, dat je nog jong bent", zei hij, opnieuw het bospad inlopend. „Als iedereen de grot kent, kan ik geen zaken meer doen, als je begrijpt wat ik bedoel. Ik kan alleen maar geld met die lucht verdienen omdat ik de enige ben, die weet waar het vandaan komt. Wanneer die eenvoudige lieden zouden ontdekken, dat het gratis verkrijgbaar is, zou niemand er meer een cent voor geven. Ik heb het alleenrecht — en daarom ben ik nu een super-zakenman".

3811 „Mijn droomlucht heeft grote waarde", sprak heer Bommel onderwijzend. „Iedereen wil het hebben, dat is gebleken. En niemand weet waar het vandaan komt. Daarom kan ik er mooie prijzen voor maken".

„Maar geld speelt toch geen rol?" vroeg Tom Poes.

Heer Ollie liep rood aan, doch hij beheerste zich.

„Ik moet betere zaken doen dan Beurskraker met zijn olie", zei hij kort. „Want anders moet ik huis en haard verlaten om plaats te maken voor boortorens. Daarom moet ik de grot geheim houden — en daarom mat ik mij af met die luchtzakken".

„Hm", zei Tom Poes.

„Maar ik houd dit niet vol", hernam heer Bommel geprikkeld. „Hele dagen moet ik sjouwen voor een paar duizend ballonnetjes. Dat miljoen haal ik nooit; de week is haast om en ik ben nog nergens".

„Een miljoen is veel", mompelde Tom Poes. „Zo veel hebt u toch niet nodig om te bewijzen, dat u knapper bent dan Beurskraker? Nee, heer Ollie, u bent bezig om een echte zakenman te worden en dat zou uw goede vader niet hebben goedgekeurd."

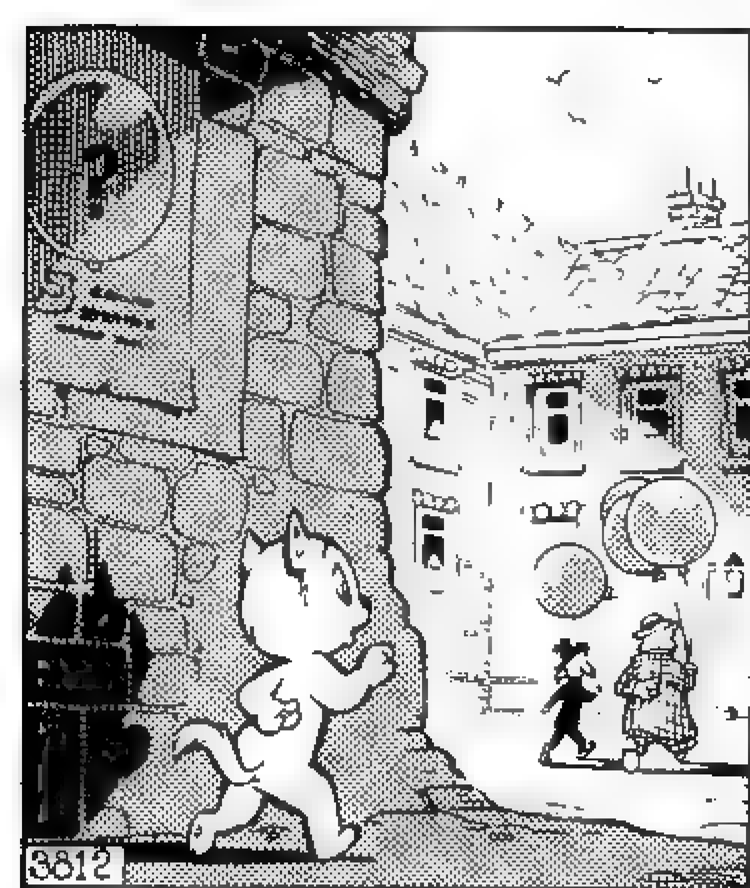
Heer Bommel haalde diep adem. Het was duidelijk, dat hem een scherp antwoord op de tong lag en daarom vervolgde Tom Poes haastig: „Maar ik zal u helpen".

Met deze woorden volgde hij zijn vriend de grot in en voegde de daad bij het woord.

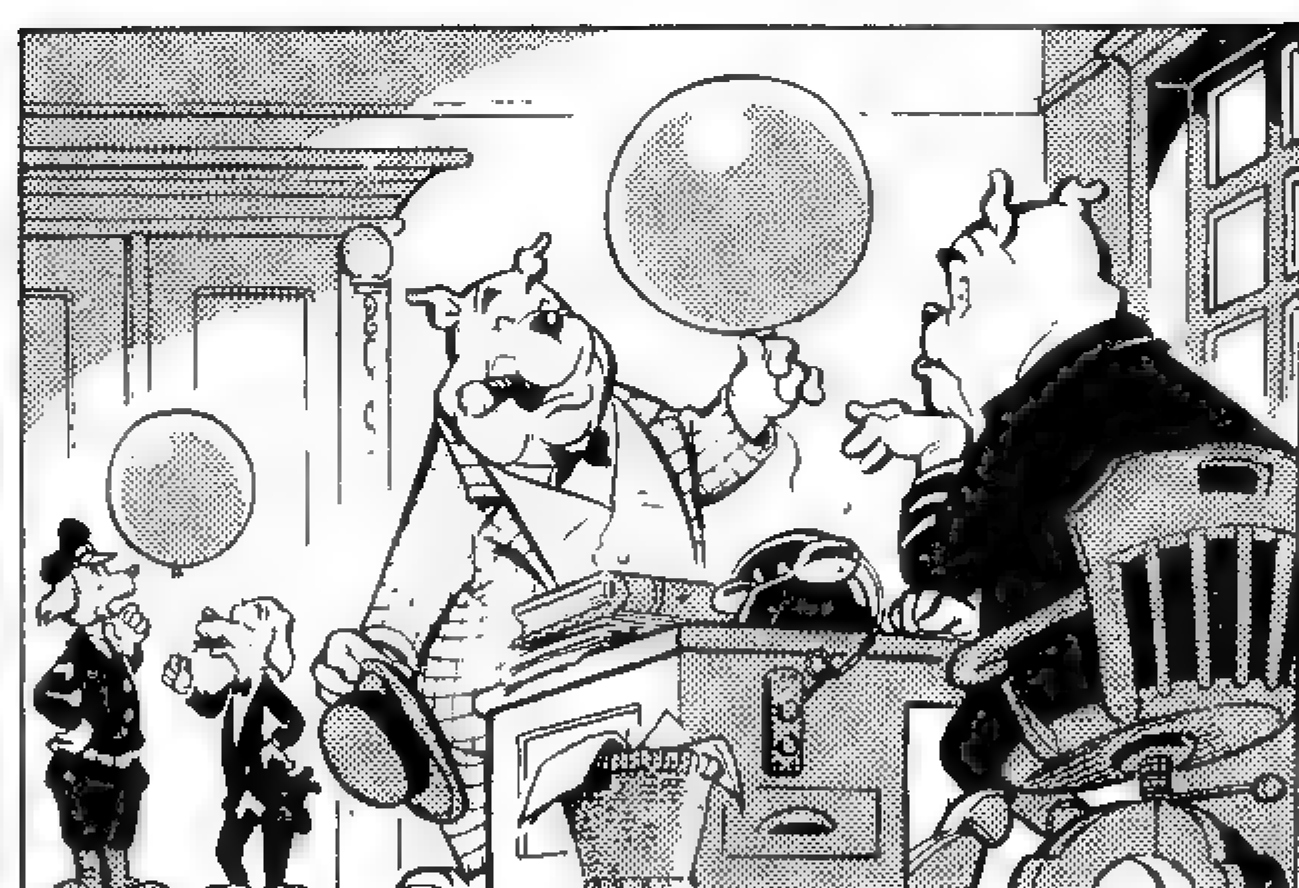
Maar toch was heer Ollie nog niet tevreden.

„Helpen?" vroeg hij bitter, toen ze met een nieuwe lading weer naar buiten kwamen. „Hoe?" Jij kunt er maar een paar honderd dragen. Dat tikt niet aan".

„Nee", gaf Tom Poes toe. „Maar ik heb een heel ander plan. We moeten hier een list gebruiken".

3812 Tom Poes had dus beloofd om heer Ollie te helpen. Maar in plaats van af en aan naar de grot te lopen om ballons te halen nam hij afscheid en spoedde zich naar Rommeldam. Het is begrijpelijk, dat heer Bommel zeer ontstemd was over dit trouweloos gedrag. Maar ik stel voor om hem met zijn tobberig gesjouw alleen te laten en eens te kijken wat Tom Poes gaat uitvoeren.

In de eerste plaats volgde hij het spoor van de zakenlieden Super en Hieper, dat, na enige navraag, naar het politiebureau bleek te leiden.

Het was duidelijk, dat ze daar een afspraak hadden, want na een kort woord met de dienstdoende agent spoedden ze zich de gang in die naar de kamer van de commissaris voerde.

De heer Beurskraker, die na hen binnentrad, had minder succes.

,,U zult moeten wachten", zei de politiebeambte, rustig schrijvend, ,,die beide heren gaan vóór."

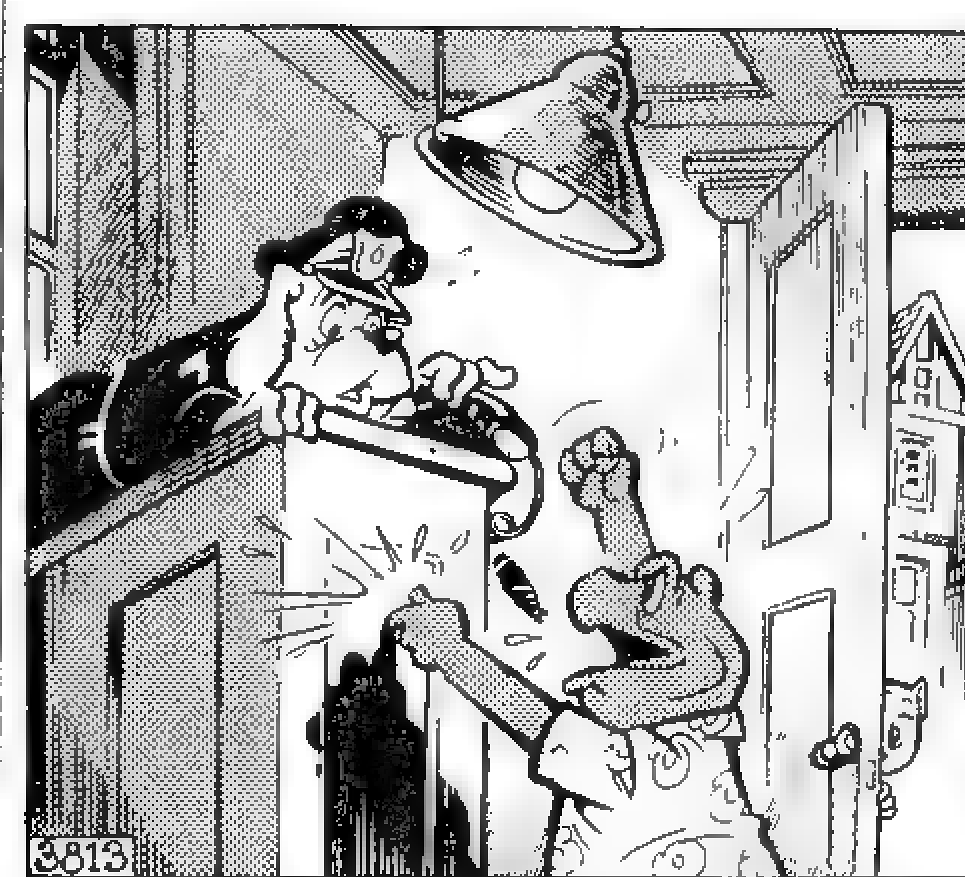
,,Mooi is dat!" riep de oliemagnaat geprikkeld. ,,Alsof mijn zaken niet belangrijker zijn dan dat ballonnetjesgedoe waar je tegenwoordig zoveel over leest."

,,Het is aan de commissaris om daarover te oordelen", hernam de agent kalm. ,,Gaat u daar maar even zitten."

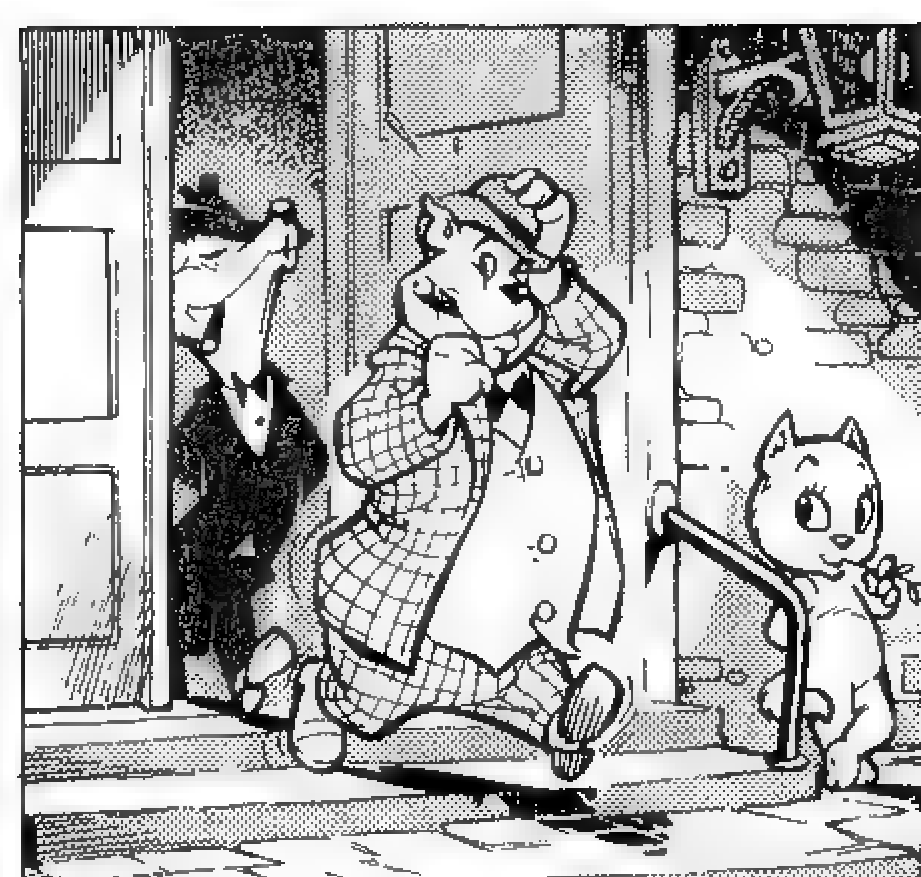
Beurskraker gehoorzaamde en begon te wachten. Dat wachten duurde echter lang — en geen wonder.

Want Super had de politiechef gratis een ballon aangeboden, terwijl Hieper er op de achtergrond een uitreikte aan brigadier Snuf.

En daarop legden de zakenlieden omstandig uit, waarom een drukbezet ambtenaar behoefte heeft aan een dagelijkse dosis droomlucht.

3813 Toen de heer Beurskraker, al trommelend met de vingers, ėen tijdlang gewacht had, verloor hij zijn geduld. Hij stond op en tikte op de lessenaar.

„Ik moet", zo sprak hij met grote nadruk, „de commissaris spreken. Nu! De burgemeester laat zich niet zien, de wethouder geeft niet thuis en mijn zaken lopen vast. Er is hier iets vreemds aan de gang, dat is duidelijk. Dit is een politiezaak op hoog niveau. Zeg de commissaris, dat de welvaart van de gemeente op het spel staat!"

De dienstdoende politiebeambte kwam nu toch onder de indruk. Hij greep de huistelefoon en voerde een kort gesprek.

„Het spijt me", zei hij, de hoorn weer neerleggend. „Commissaris Bas wil niet gestoord worden. Hij onderzoekt waarom een modern ambtenaar behoefte heeft aan een dagelijkse dosis droomlucht."

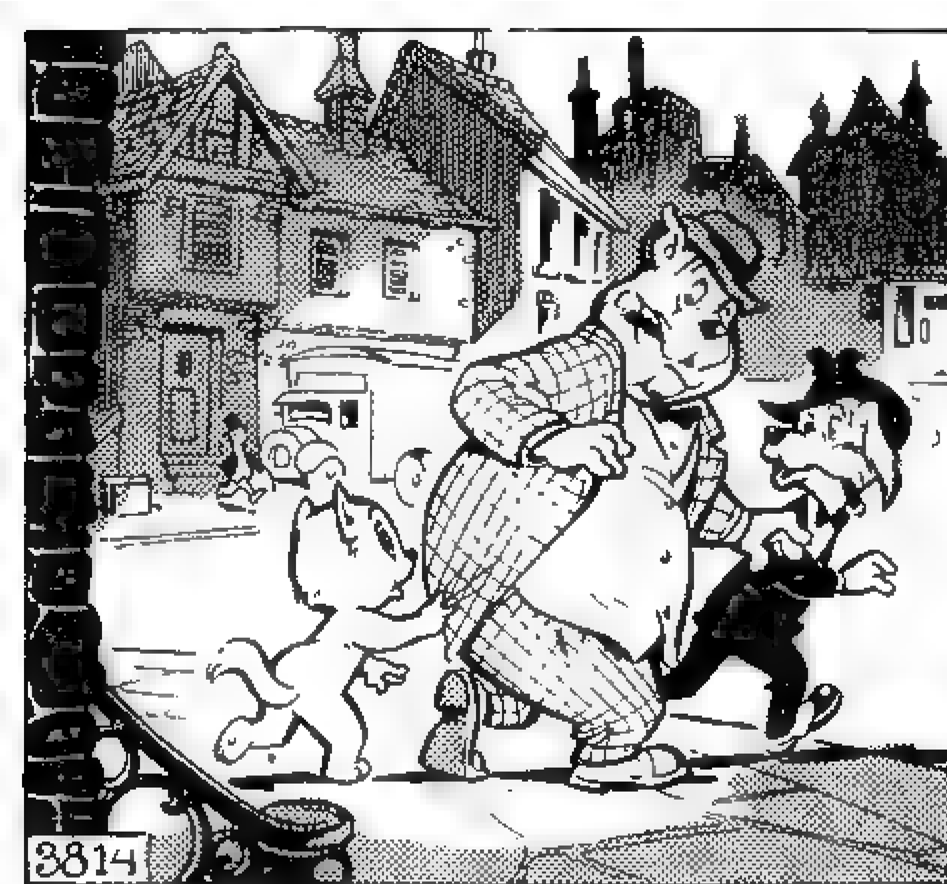
De oliemagnaat draaide zich om en verliet schreeuwend het politiebureau.

„Dan zal ik het recht in eigen hand nemen!" riep hij uit. „Dan ga ik clandestien torens bouwen! Dan ga ik pompen zonder de handtekening van het stadhuis."

„Zelf weten", zei de agent schouderophalend. „De gevolgen zijn voor uw rekening."

Tom Poes, die al die tijd voor de ingang had staan gluren zag Beurskraker vertrekken. Doch hoewel hij begreep, dat er spoedig iets aan deze voortvarende figuur gedaan moest worden, wachtte hij totdat ook Super en Hieper naar buiten traden.

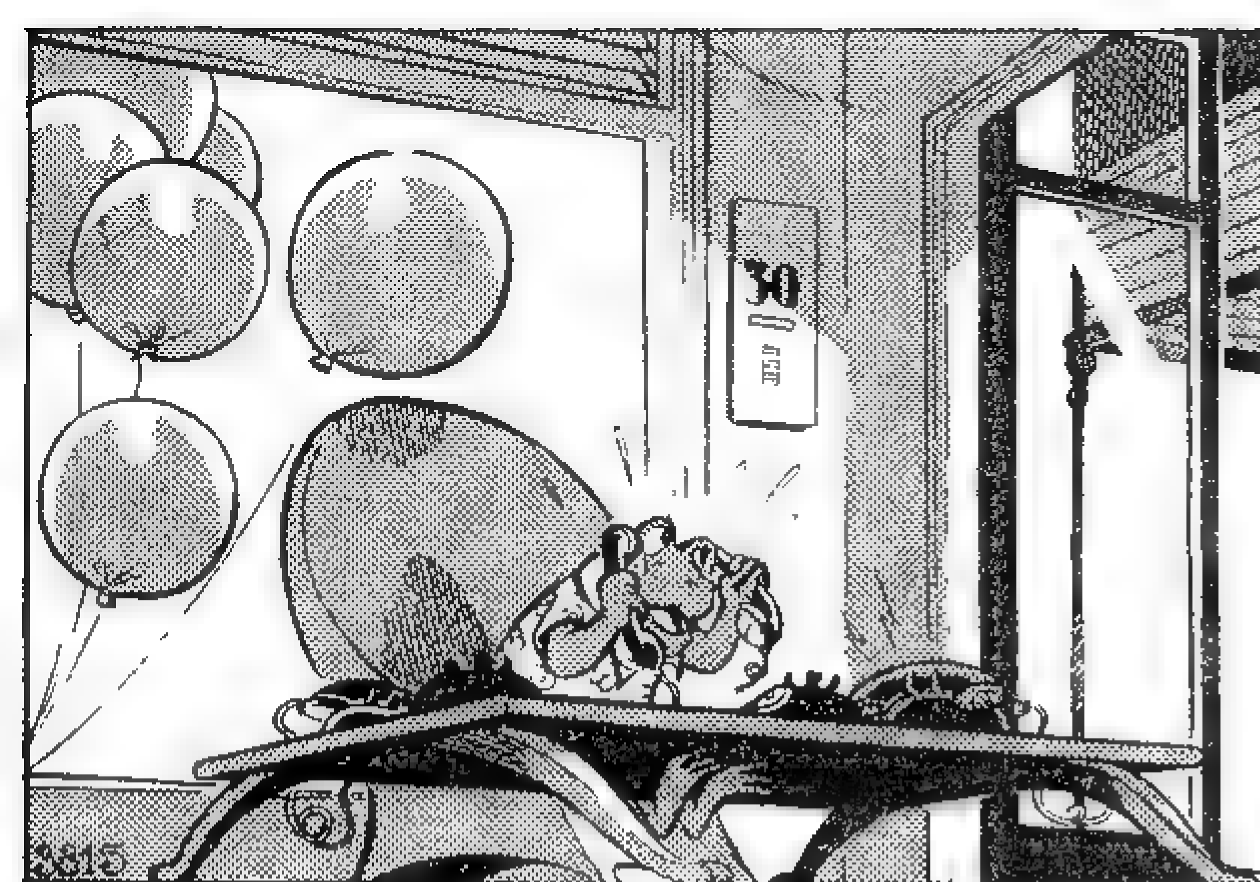
„Ziezo", sprak de eerste, „dat is dat. Van de wet zullen we geen last meer hebben — en bovendien hebben we er nieuwe klanten bij."

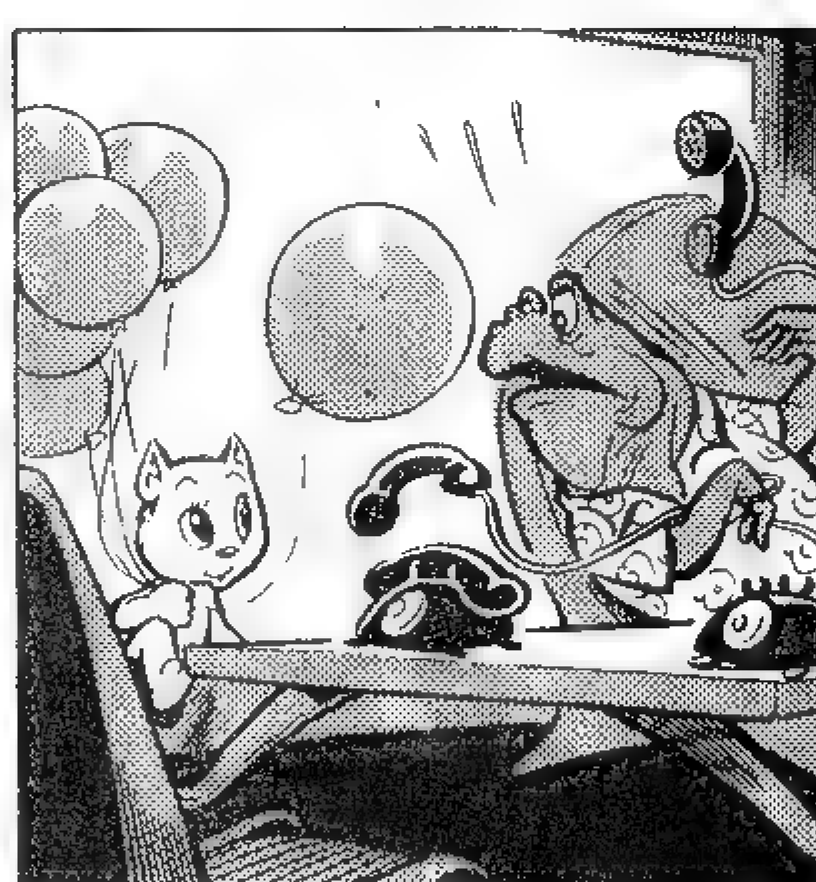

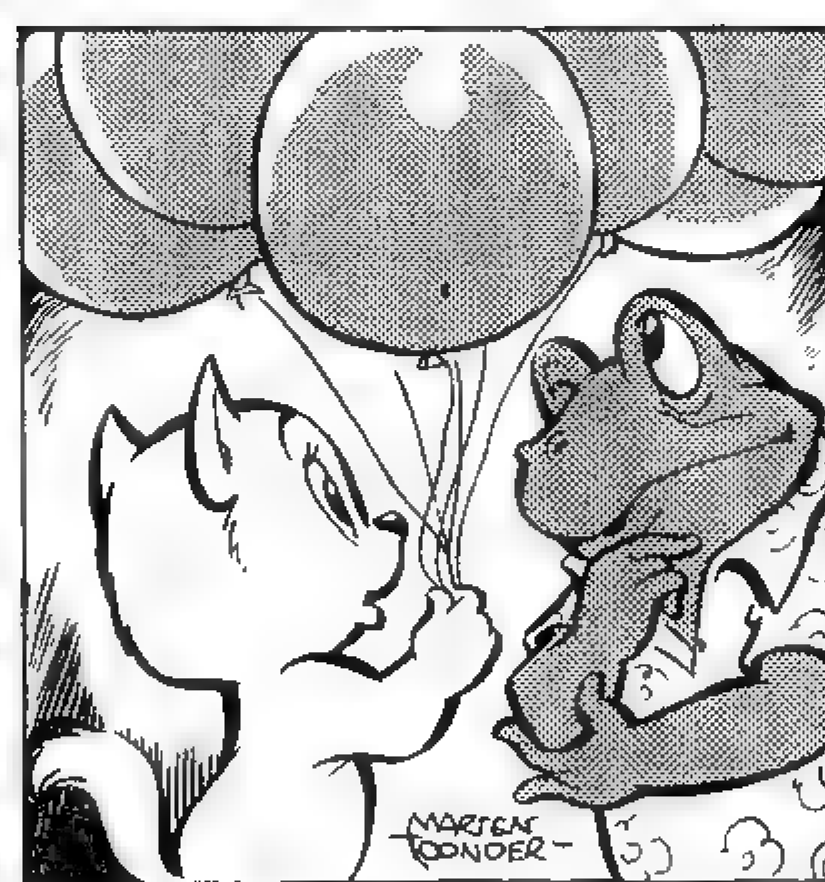

3814 Tom Poes aarzelde nu niet langer. Hij draafde achter Bul Super aan en trok hem aan de jas.
„Wacht eens even", zei hij.„Ik wil zaken met je doen."
De aangesprokene stiet een dor rokerslachje uit.
„Zo, zo", riep hij. „En wat heb jij aan te bieden dat wij nog niet hebben, m'n baasje?"„Veel", zei Tom Poes. „Jullie hebben niets om zaken mee te doen. Want zelfs de lucht die je verkoopt is van heer Ollie."
Het gelaat van de zakenman betrok.
„We hebben een goed, spijkerhard contract", begon hij. „Bommel is verplicht ballonnen te leveren..."
„Ach wat!" riep Tom Poes uit. „Dat zijn kruimelzaken. Heer Ollie kan immers nooit voor een miljoen ballonnen zorgen? Hij is de enige die weet waar hij de lucht moet halen, en wat kan nu een heer alleen doen? Als jullie het niet groter aanpakken zullen jullie altijd kleine scharrelaartjes blijven."
Hieper giechelde gesmoord, doch Super plaatste een hak op zijn bottines, zodat hij verschrikt zweeg.
„Kom mee naar dat cafétje", gromde de ondernemer, „en vertel me waar je naar toe wilt, baasje. Het zijn rare dingen die je daar zegt."
Tom Poes gehoorzaamde en gezeten op een hoge barkruk legde hij zijn aanbod uit.
„Ik zal jullie morgen de grot wijzen, waar heer Ollie zijn lucht haalt", sprak hij. „Dan hebben jullie hem niet meer nodig, zodat je de zaken groot kunt aanpakken."
„Het is mooi van je, dat je je dikke vriend in de steek laat", zei Super getroffen. „Wij, eerlijke kooplieden, houden niet van monopolies. En wat moet je als beloning hebben, dreumes?"
„Twaalf ballonnen", zei Tom Poes.

3815 Tom Poes ontving dus twaalf ballonnen en daarmee begaf hij zich naar het groothandelsgebouw Utopia, waar de heer Beurskraker zijn oliezaken dreef.

De magnaat was doende om orders in enkele van zijn telefoontoestellen te roepen toen de windzakken voor het open venster verschenen. Maar hij merkte ze niet op; daar had hij het te druk voor.

„Juist, we gaan dóór!" zo riep hij uit. „Wanneer ik dan geen goedkeuring van burgemeester en wethouders kan krijgen, neem ik het recht in eigen hand. Morgen wordt er gepompt, Poelkramer! Is dat duidelijk? We gaan aan het werk... Politie? Niks politie! De commissaris speelt met ballonnetjes, die heeft geen tijd."

Daarop rolde de ondernemer zijn sigaar naar de andere mondhoek en vervolgde: „Ben jij daar nog, Hoosjes? Heb je het begrepen? We gaan dus torens bouwen zonder vergunning. Er is geen gevaar bij, want ik heb nog nooit meegemaakt, dat iemand bezwaren had tegen geld verdienen. Wanneer de burgemeester klaar is met zijn ballonnen zal hij alleen maar blij zijn..."

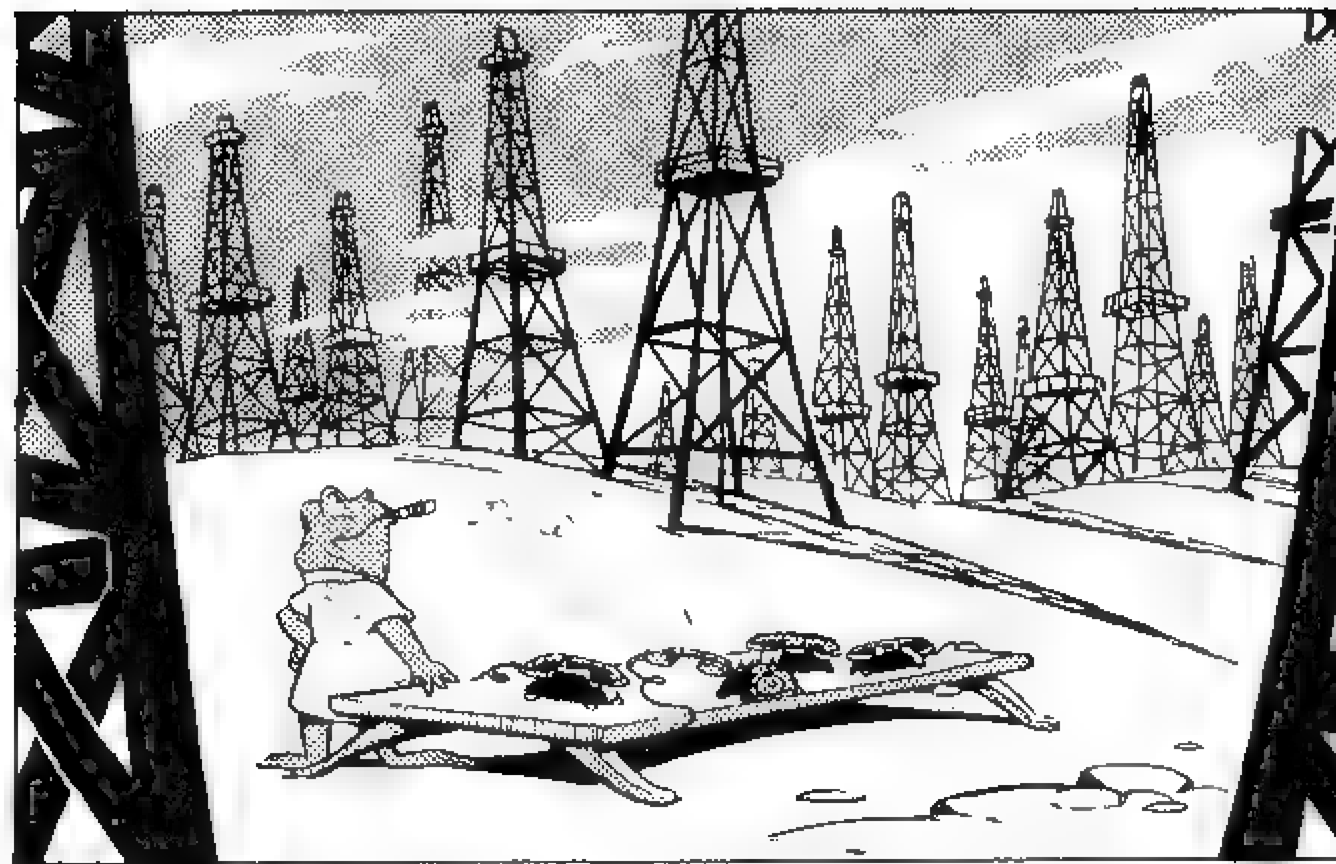
Hij zweeg, want op dat moment dreef er een bol voorwerp in zijn gezichtsveld. Geschokt keerde de heer Beurskraker zich om en staarde naar Tom Poes, die door het venster naar binnen klom.

„W-wat betekent dat?" stamelde hij, zijn telefoons verliezend.

„Schrik maar niet", zei Tom Poes, „ik kom u een geschenk aanbieden; twaalf ballonnen met Super's Droomlucht."

„Zo", prevelde de ander, een oog dichtknijpend. „Dat is dus die rommel waar ik zo'n last van heb!"

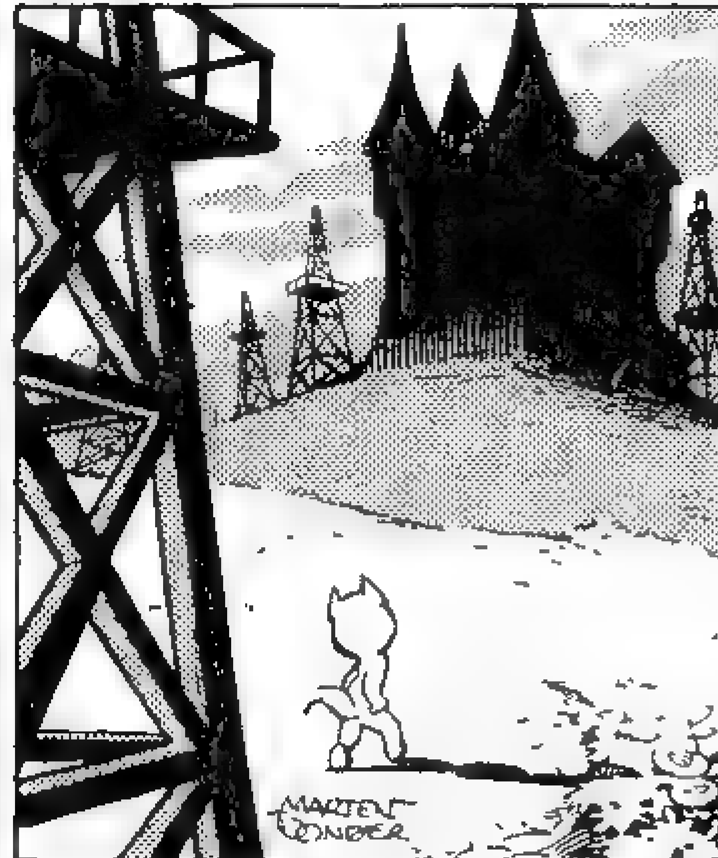
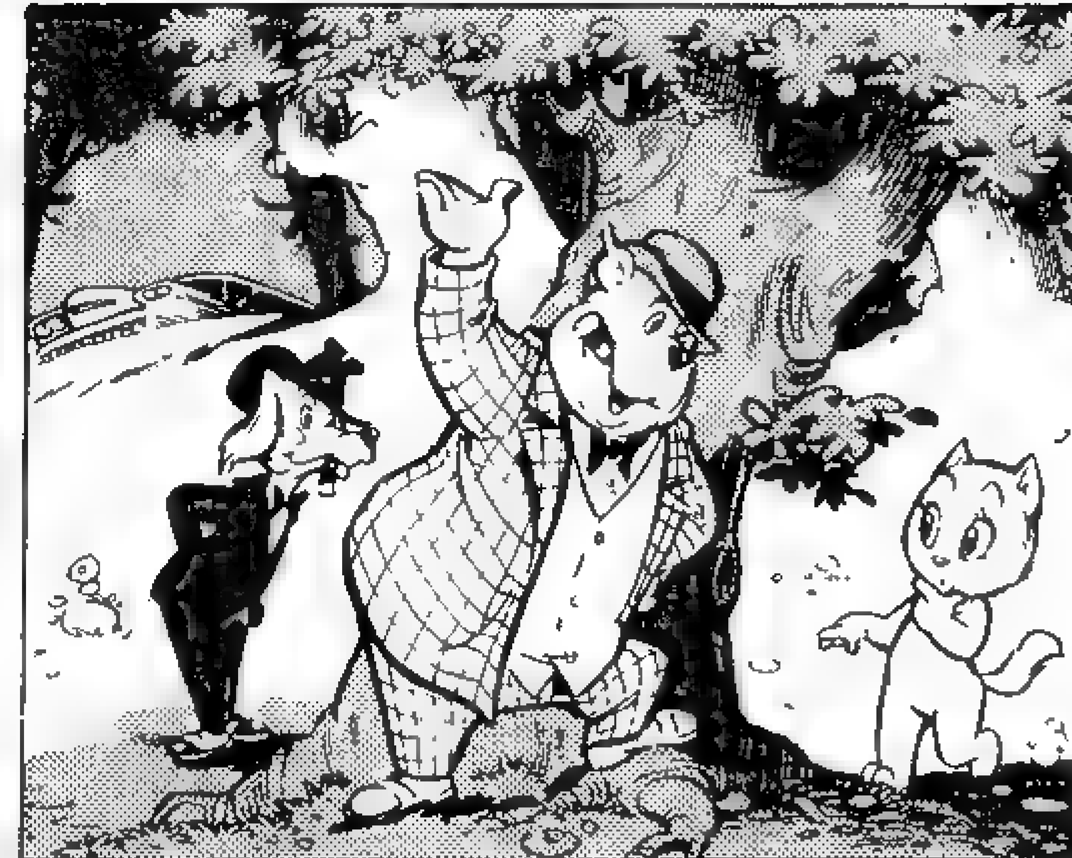

3816 Tom Poes legde uit hoe de ballons gebruikt moesten worden en daarop verliet hij het vertrek even onopgemerkt als hij gekomen was.
De heer Beurskraker staarde enigszins onthutst naar de twaalf luchtzakken, die zijn kamer vulden, doch toen kreeg een begrijpelijke nieuwsgierigheid de overhand.
,,Het raam sluiten, zei dat witte ventje'', prevelde hij, de daad bij het woord voegend. ,,En dan zo'n ballon doorprikken. Ach, ik kan het licht proberen. Tenslotte wil ik wel eens weten waarom men zo iets belangrijks als het winnen van olie achter stelt bij zoiets kinderachtigs als droomlucht.''
Met deze woorden stiet hij zijn balpen met kracht door het dunne hulsel heen, zodat de lucht ontsnapte. Het werkte onmiddellijk. De wanden van het vertrek vervaagden en voor de verrukte blikken van de oliemagnaat ontrolde zich een landschap met boortorens, die zich van horizon tot horizon uitstrekten. Het was een schitterend gezicht en het enige wat hem stoorde was een geroep uit de telefoonhoorn die op de tafel lag. Met een afwezig gebaar nam hij het apparaat op.
,,Ja, wat is er, Hoosjes?'' prevelde hij.
,,Ik moet nog weten waar we die torens gaan bouwen!'' riep een stem aan de andere kant van de lijn.
,,Torens bouwen?'' herhaalde de ondernemer wazig.
,,Ja, die clandestiene boortorens!'' schetterde de heer Hoosjes. ,,U weet wel.''
,,Laat maar, ouwe reus'', zei Beurskraker. ,,We hebben torens genoeg.''
En hij legde de hoorn op de haak terwijl hij met een gelukkige glimlach naar het fraaie panorama staarde.

3817 Het was te zien, dat de handel in luchtballonnen goed ging. Rommeldam zag er uit als een slapend stadje; het pittige geknetter en geknal van het verkeer had plaatsgemaakt voor een dromerige stilte. En in plaats van lichtblauwe benzinewalm kronkelde er nu nog slechts een grijze damp de lucht in. Dat was de droomlucht, die uit schoorstenen en kieren uit de goedgesloten kamers ontsnapte. Want droomlucht blijft niet hangen; het vervliegt na enkele uren en moet dan weer worden aangevuld uit nieuwe ballons. Dat is goed voor de zaken.

Tom Poes liep die morgen wat verloren door de stad; hij was de enige voorbijganger en dat gaf hem een eenzaam gevoel. Zelfs de verkeersagent op het pleintje was verdwenen omdat de luchtzakken ook bij de politie ingang hadden gevonden.

Maar Tom Poes bleef daar niet bij stilstaan; hij had een afspraak met Super en Hieper en die wilde hij niet missen. Stevig stapte hij door de weg die buiten de stad leidde. Daar lag het slot Bommelstein somber tussen de verlaten boortorens.

„Het is maar goed dat daar niet meer gewerkt wordt", mompelde Tom Poes. „Dit is de laatste dag — en heer Bommel moet nu betere zaken hebben gedaan dan Beurskraker. Maar nu is het tijd om te zorgen, dat heer Ollie niet doorgaat met zakendoen."

Op dat moment trad er vanachter een boom een gestalte te voorschijn. Het was de zakenman B. Super, die opgeruimd riep: „Ha, ben je daar? Wij zijn op tijd, zoals je ziet. Jongens van de klok; haha! Kom, nu gaan we een einde maken aan het monopolie van die bolle. Tenslotte heeft iedereen recht op een beetje lucht: wat jij Tom, jongen? Wijs ons de weg."

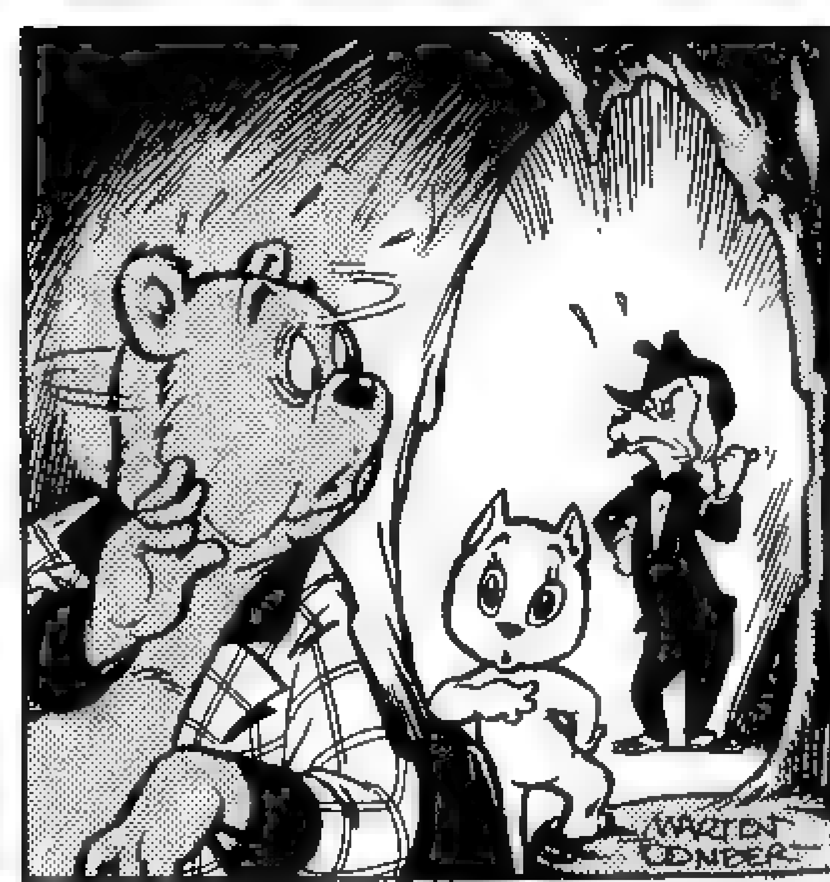

3818 Heer Bommel was ijverig in de grot aan het werk. Hij sleepte lege zakken aan, vulde die met lucht uit de luchtkoker, bond ze dicht met een touwtje en vervoerde ze dan naar de rand van het woud waar de vrachtwagens wachtten. Maar ach, opschieten deed hij niet. Hij was na een week hard werken geheel afgemat en bewoog zich nog slechts slepend voort. En van het wagenpark dat hij gehuurd had, waren nog slechts enkele auto's over. De bestuurders lagen liever binnenskamers naar hun wensdromen te kijken dan dat ze windzakken vervoerden, dat is begrijpelijk.
„De tijd vervliegt", zei IJl, de maanloper, die op de achtergrond in zijn bol zat te staren. „Dit is de zevende dag, o luchtverplaatser. U zult moeten voortmaken, want de spanning is te groot. De zevende dag is de laatste."

Heer Ollie liet de ballon waarmee hij bezig was, zakken en wiste zich het voorhoofd af.
„Ik sta ook overal alléén voor!" zo riep hij wanhopig uit. „Tom Poes zou mij helpen, maar waar is hij? En hij is de enige die mij helpen kan, want een ander zou mij maar bedriegen. Ach, het is vreselijk om een eenzaam zakenheer te zijn!"
„Uw eenzaamheid loopt af", verklaarde de kluizenaar glimlachend. „Mijn bol zegt mij dat er vreemden mijn verblijfplaats naderen — en dat is het einde van vele beslommeringen."
Heer Bommel keerde zich geschrokken om. In de verte hoorde hij het naderend geluid van voetstappen en ook werd hij nu enkele schaduwen op de rotswand gewaar. Het was duidelijk, dat de bol van de ziener niet gelogen had.

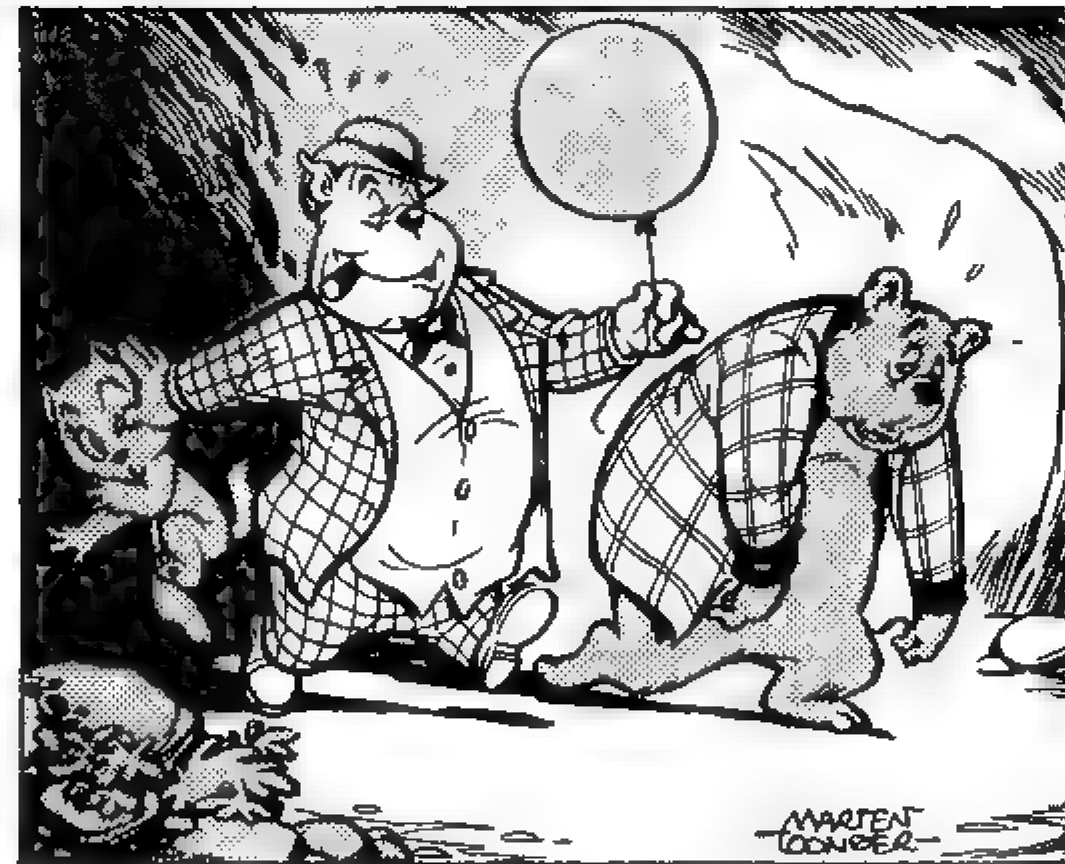

3819 Uit de duisternis van de druipstenen trad de zware gestalte van Bul Super voorwaarts. Hij grijnsde vals tegen de hevig geschrokken heer Bommel en hield voor hem halt.
„We gaan de zaken hier wat groter aanpakken", sprak hij. „Dat gepruts van jou is kruimelwerk. Zonde van de centen. We moeten de tussenhandel uitschakelen — en het alleenrecht van één persoon is maar ongezond!"
„H-hoe kom je hier?" stamelde heer Ollie. „Hoe wist je..."
„Geen gepraat", hernam de ander. „We moeten aan de slag."
„U zult zich moeten reppen", sprak nu de kluizenaar. „Dit is de zevende dag — en de spanning is groot."
„Daar heb je hem ook", hernam de zakenman. „Nou, maar we kunnen het wel zonder je, hoor! Je wordt bedankt en je kunt verdwijnen."
„Dit had ik verwacht", zei IJl, de maanloper. Hij stond op met de kristallen bol in de armen en schikte zijn kleed recht. „Het is de loop der dingen", verklaarde hij. „Alles gaat zoals het gaan moet, maar alleen de wijze kan er lering uit trekken."
„Verdwijn!" riep Super, rood aanlopend. „En jij ook, bolle! Ruk in!"

„M-maar hoe komen jullie hier?" prevelde heer Ollie, die zijn eigen gedachten volgde. „Wie heeft jullie de grot gewezen?"
Hij draaide zich om en toen viel zijn blik op Tom Poes, die zich met Hieper op de achtergrond had gehouden.
„J-jij!" riep hij uit.
„Het is allemaal voor uw bestwil", zei Tom Poes haastig. Maar Hieper liet hem niet aan het woord komen.
„Hoor je niet wat Super zegt?" vroeg hij. „Ruk in!"

3820 Heer Bommel staarde met uitpuilende ogen naar Tom Poes.
„Dus j-jij hebt mij verraden?" riep hij met gebroken stem. „Dat is dus je hulp? Jij hebt deze schurken naar mijn grot gebracht?"
„Maar het is uw grot niet", zei Tom Poes. „Dat is het juist, heer Ollie! Als ik u wil helpen, moet ik..."

Heer Bommel liet hem niet uitspreken. Uitzinnig van woede sprong hij voorwaarts terwijl hij een akelige kreet uitstiet. Doch Hieper trad in de weg met een buitenmaats vuurwapen.
„Geen herrie hier", siste hij langs zijn sigaartje. „Verdwijn, bolle!"
Heer Ollie zakte ineen. Hij wierp een laatste, droevige blik op zijn jonge vriend en wankelde de grot uit.

„Het is heus allemaal voor uw bestwil!" riep Tom Poes, hem nalopend. „Het ging er immers om de weddenschap met Beurskraker te winnen en niet om het zakendoen met droomlucht? Denk nu toch even na, heer Bommel!"
„Schei nu maar uit met dat fijne gepraat, ventje", zei Bul Super, hem opzij duwend. „Dat helpt nu toch niet meer. Zaken zijn zaken."
Hij haastte zich langs Tom Poes heen naar heer Ollie, die gebroken het zonlicht tegemoet wankelde.
„Wacht even, bolle", riep hij met een joviale lach. „Ik ben de kwaadste niet en daarom krijg je een presentje van me. Hier, dit zal je opfleuren als je thuis bent."
Met deze woorden drukte hij heer Bommel een ballonnetje in de handen.

3821 Bul Super stond in de uitgang van de grot en staarde de ingepakte gestalte van heer Bommel na. „Ja, ja, in het zakendoen moet men wel eens hard wezen, maar nu we de zaak gezuiverd hebben, kunnen we er iets moois van maken."

„Iets moois", zei de kluizenaar, passerend, „is niet lelijk."

„Ben jij daar nog?" riep de ander geprikkeld uit. „Maak dat je weg komt."

„Ik ga reeds", hernam de ziener glimlachend. „Nog één opmerking slechts. Lucht is licht en stijgt dus op; maar olie is zwaar en zinkt weg."

„Onzin", gromde de zakenman. „Had je nog iets?"

„Ja", vervolgde IJl, de maanloper. „Nog dit: Het is vreselijk, dat lucht altijd in olie verandert, wanneer men er zaken mee doet!"

Super staarde hem verbaasd na, want de betekenis van deze woorden ontging hem geheel.

„Loop naar de maan", riep hij geprikkeld uit.

„Precies", zei IJl over zijn schouder. En met deze opmerking verdween hij uit het gezicht en uit dit verhaal.

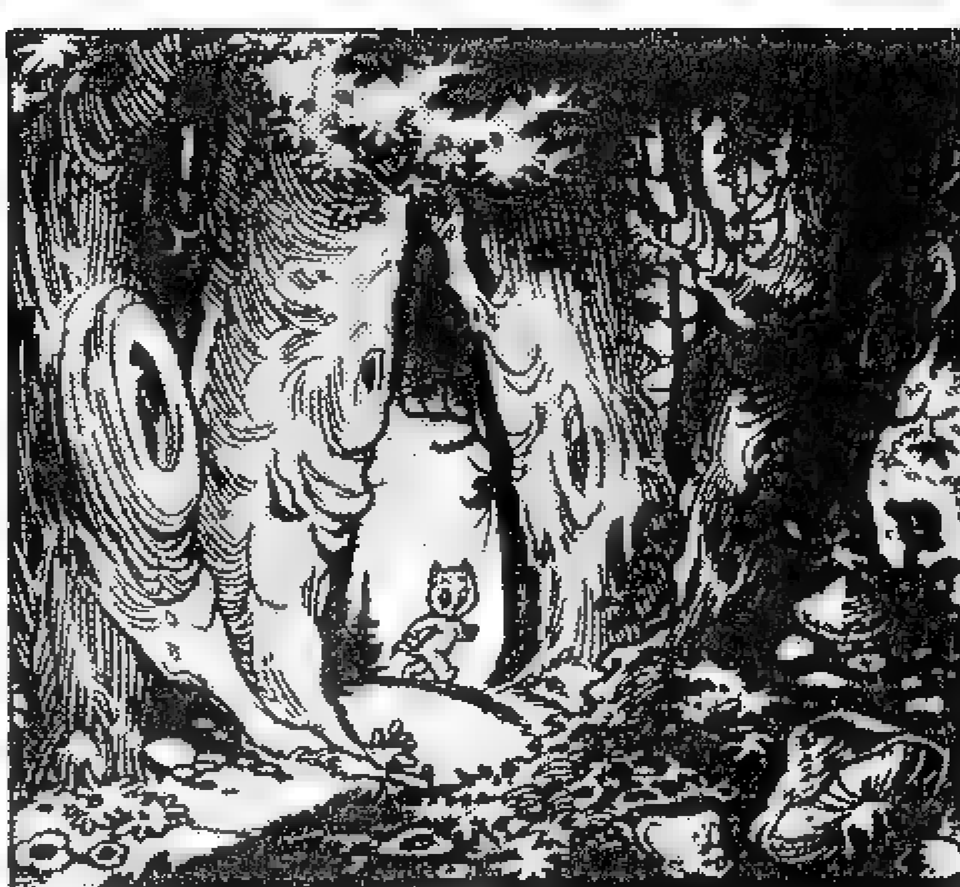
Intussen was Hieper reeds aan het werk gegaan. Hij had een luchtzak over de luchtkoker gebonden en wachtte tot het ding zich zou vullen. Doch er gebeurde iets heel anders. Diep in de grond borrelde het een beetje, een weinig lucht siste in de ballon en toen volgde er een straal zwarte vloeistof.

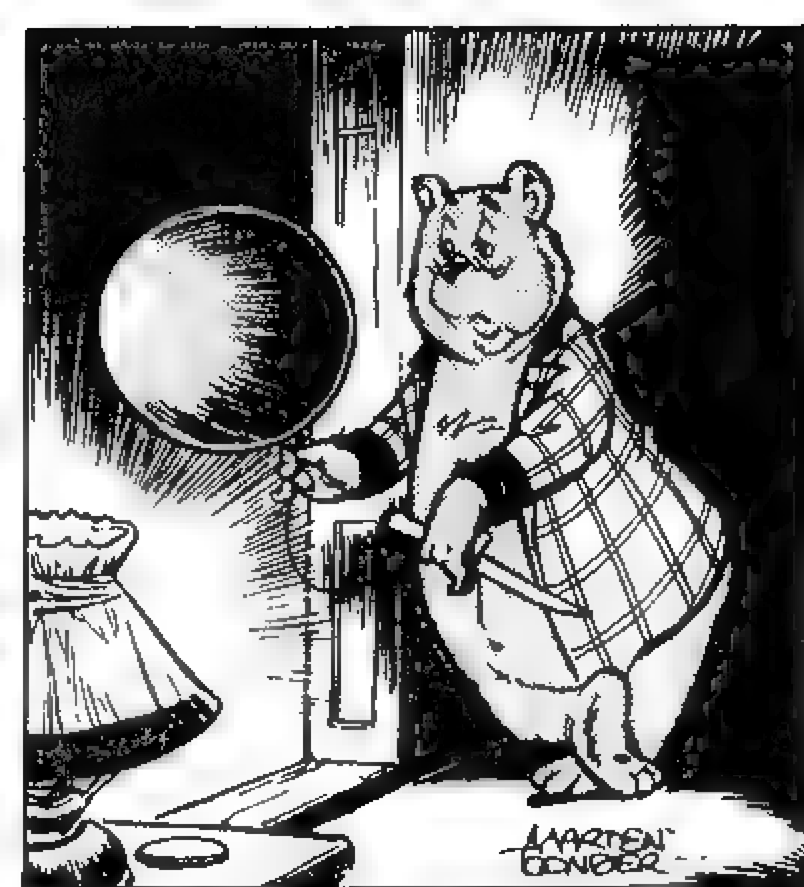
„Donders!" prevelde Hieper geschokt. Hij keerde de ballon om en staarde verslagen naar de dikke straal die eruit liep.

„Alleen maar smurrie komt er uit — en die zakt weg!" riep hij met een stem, die akelig door de gewelven weerkaatste.

Tom Poes, die verdrietig op een steen zat toe te kijken, haalde de schouders op. „De tijd is om", zei hij.

3822 Bul Super snelde op zijn schreeuwende maat toe en wierp een blik in de luchtkoker.
„Donders! Er komt geen lucht uit!" stelde hij vast.
„Nee!" riep Hieper met schrille stem. „Dat zeg ik juist! Alleen maar stinkende drab! We zijn bedrogen!"
„Drab!" gromde Super tandenknersend. „Droomdrab. We zijn genomen! Waar is die Tom Poes?"
Hieper sprong op en sloop spiedend de grot rond.
„Tom Poes!" riep hij met zoete stem. „Tom Poes! Waar ben je? Joehoe!"
Doch alleen de echo antwoordde hem, zodat het joehoe op akelige wijze door de gewelven weerkaatste.
Nu ontstaken de beide zakenlieden in een uitzinnige woede, die vreselijk was om aan te zien. We zullen hun dan ook even alleen laten en Tom Poes naar buiten volgen. Want die had de moeilijkheden voelen aankomen en hij had zich haastig uit de spelonk gespoed. Nu liep hij door het woud, dat al aardig duister begon te worden; want de nacht viel snel.
„Wat een ellende", prevelde hij. „Ik moet heer Bommel spreken, om de zaak zo gauw mogelijk recht te zetten. Ik moet hem duidelijk maken wat ik heb gedaan, want anders kunnen er erge dingen gebeuren. Hij heeft helemaal niet begrepen wat ik bedoel."
Dat was waar. Heer Ollie stond eenzaam in zijn vaag verlicht vertrek en staarde naar de ballon die hij van Super had gekregen.

„Door iedereen verlaten", zo mompelde hij. „Bedrogen door mijn compagnons en verraden door mijn beste vriend. Het is mijn enige troost, dat mijn goede vader dit niet hoeft mee te maken. Ach, het bestaan heeft op deze wijze geen waarde meer; droomlucht is het enige wat ik overhoud."
Hij zuchtte diep en smartelijk, terwijl hij een scherp geslepen briefopener ter hand nam...

3823 „Vergetelheid", prevelde heer Ollie, terwijl hij droevig naar de ballon staarde. „Soms is het leven te zwaar om te dragen voor een fijnvoelend heer van mijn stand."

Zo sprekende hief hij de dolk op en stiet die met kracht in de windzak, zodat de lucht sissend ontsnapte.

Op hetzelfde moment dwarrelde een dichte stroom van bankbiljetten door het stille vertrek. Maar vreemd; het gaf heer Bommel niet meer die bevrediging die het hem eens gegeven had.

„Geld", mompelde hij. „Droomlucht geeft wat men graag wil hebben; dus het is zo, dat ik alleen maar geld wens..."

Hij staarde naar de voortritselende papiertjes, maar hoe langer hij keek, hoe vreugdelozer hij werd.

„Hoe kan dat nu?" zo vroeg hij zich af. „Geld speelt immers geen rol? Hoe komt het dan, dat alles wat ik zie bankpapier is? Daar is iets vreemds aan, als men begrijpt wat ik bedoel. Is het dan zo ver met mij gekomen?"

Vergeefs trachtte hij iets te bedenken, dat het tafereel zou doen veranderen, doch de papiertjes dwarrelden voort.

Met afkeer blies hij er tegen en ten slotte keerde hij zich vol walging af en liep naar de openslaande deuren die in de tuin uitkwamen. Toen hij die geopend had, ontsnapte de droomlucht en de biljetten losten zich op. Doch heer Ollie schonk er geen aandacht aan. Zonder op of om te kijken trad hij de buitenlucht in en zijn gebogen gestalte verdween al spoedig in de duisternis.

3824 Heer Bommel bewoog zich tobbend voort door de stille maannacht. „Alles verloren", prevelde hij tot zichzelf. Weddenschap verloren, zaak verloren, vrienden en relaties verloren. Ik ben een verloren heer. Zelfs mijn fijn gedachtenleven heb ik verloren, want ik kan alleen maar aan geld denken — en dat is toch wel erg grof. Ach, wat is er van mij geworden? Hoe kan ik nu nog ooit Doddeltje onder de ogen komen?"

Hier staakte hij zijn bekommerd betoog, want hij bemerkte, dat hij onbewust de weg had ingeslagen die naar het huisje van zijn buurvrouw leidde.

Daar binnen brandde nog licht — en gedreven door een vreemde drang klom heer Ollie de heuvel op.

„Ze is nog laat op", prevelde hij. „Misschien is de koffie nog warm. En wie weet... een goed gesprek kan soms veel troost geven..."

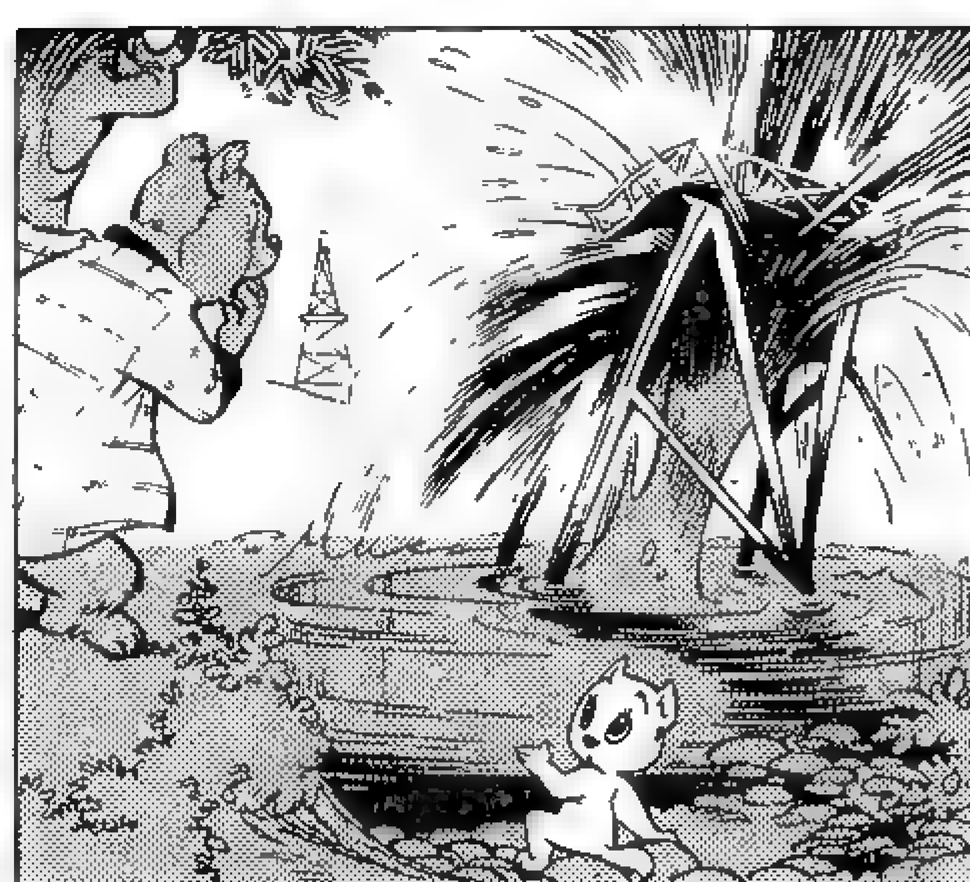
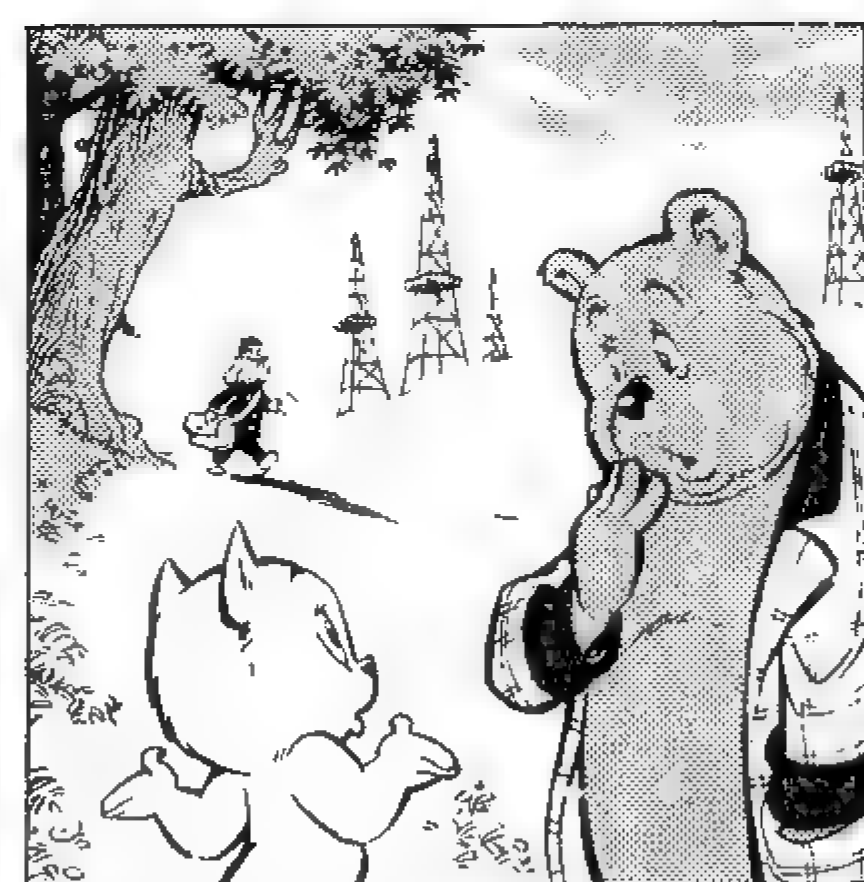
Hij wierp een verlangende blik door het venster en toen hield hij verrast stil.

Want daar binnen zat juffrouw Doddel bij de kachel te breien en tegenover haar zat hij zelf een pijp te roken. De verklaring van dat vreemde verschijnsel was niet ver te zoeken; voor de kachelplaat lag de lege ballon waaruit nog wat lucht ontsnapte.

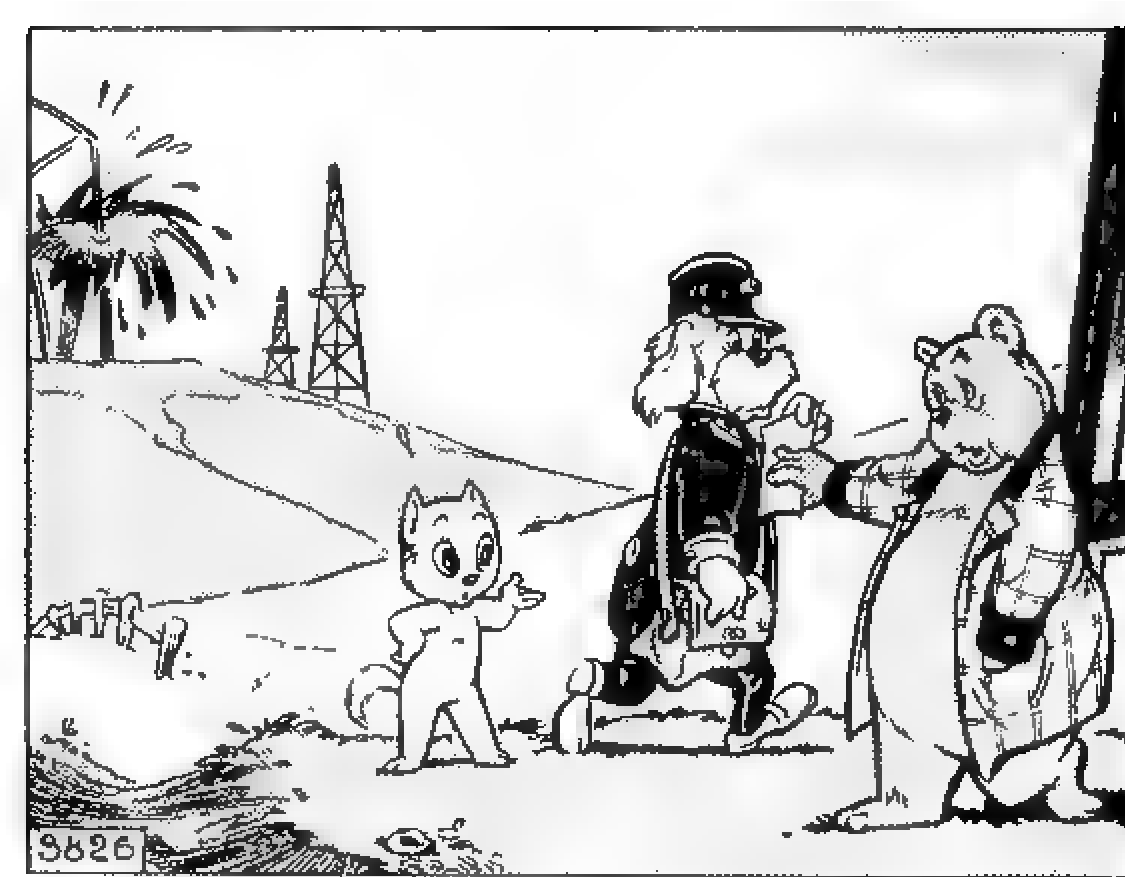
„Droomlucht", fluisterde heer Bommel. „Ook Doddeltje heeft dus droomlucht gekocht. Maar wat kan het betekenen dat ik... dat ze mij... dat ik daar zit?"

Hij wendde zich verward af, terwijl een gevoel in hem opsteeg. „Men krijgt wat men wenst, met die droomlucht", hernam hij. „Zou dat dan soms betekenen dat ze... dat ze mij dan toch...? Ach, het leven heeft toch mooie kanten, als iemand begrijpt wat ik bedoel..."

3825 Heer Bommel wandelde zacht zingend naar huis terug. De zon kwam op en bescheen slot Bommelstein en de boortorens met een vriendelijk schijnsel. Het was een aardig gezicht en zelfs de lelijke staketsels konden zijn humeur niet bederven.
„Beurskraker zal de weddenschap nu wel gewonnen hebben'', prevelde hij. „Mijn huis zal nu wel van hem zijn en dit fraaie landschap zal spoedig bedekt worden met oliebronnen. Maar ach, er zijn belangrijker dingen op de wereld. Een Bommel vindt zijn weg wel...''
Hij rondde een kromming in de weg en toen hield hij verrast de pas in. Want daar voor hem spoot een dikke straal olie uit de grond tussen de overblijfselen van wat eens een toren geweest was.
Tom Poes zat aan de kant naar het verschijnsel te kijken, maar toen hij heer Bommel gewaar werd keerde hij zich om.
„Een spuiter'', zei Tom Poes. „De druk is te groot geworden.''
„W-wat bedoel je?'' stamelde heer Ollie. „W-wat is er gebeurd?''
„Het is droomlucht'', verklaarde Tom Poes. „Lucht wordt olie, zei IJl de maanloper, weet u nog wel? Hij heeft al die lucht samengeperst om een miljoen ballonnen te kunnen vullen. Maar toen dat niet op tijd gebeurde is het allemaal olie geworden en die is onder de grond hierheen gelopen en nu is de druk te groot.
„Oh — o juist'', zei heer Bommel, die deze natuurkundige verklaring met moeite verwerkte. „Maar, waar is Beurskraker? Wat gaat er nu verder gebeuren?''

3826 „Beurskraker zal dit niet leuk vinden", zei Tom Poes. Zo'n wilde spuiter is altijd een strop, want nu kan hij de olie niet opvangen."

„laat hij ook eens een strop hebben", prevelde heer Ollie, die zijn gramschap weer voelde terugkomen. „Ik heb stroppen genoeg gehad: vooral doordat jij de grot aan Super en Hieper verraden hebt."

„Super en Hieper hebben ook een strop", zei Tom Poes. „De lucht is olie geworden en zij hebben dus niets meer."

„Dat is waar", zei heer Olie opklarend. Maar hij betrok onmiddellijk weer.

„Het ging om Beurskraker", hernam hij. „Die kan zich nu in olie baden, als je begrijpt wat ik bedoel. Hij heeft de weddenschap gewonnen en ik word uit Bommelstein gezet."

„Hij heeft het nog niet gewonnen", zei Tom Poes. „Ik heb hem twaalf ballonnen gegeven en daar heeft hij het te druk mee gehad om zaken te kunnen doen."

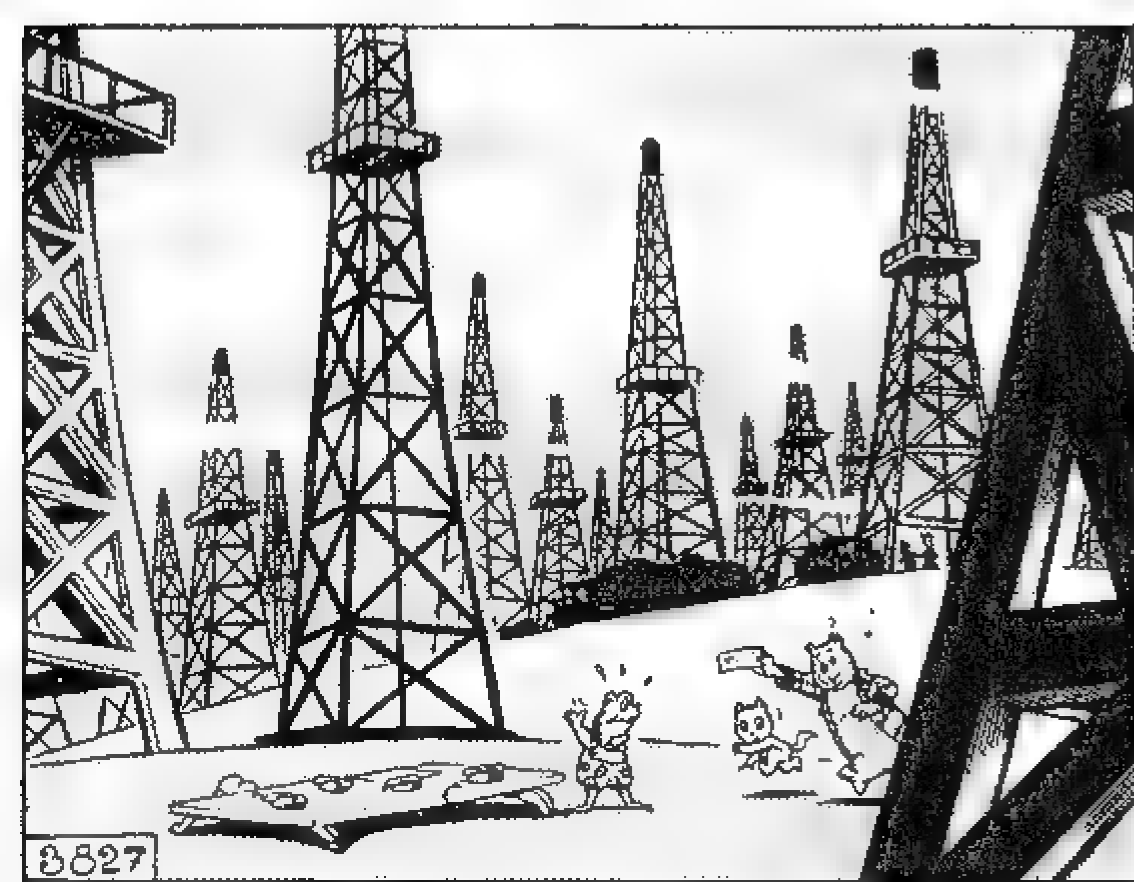
Heer Bommel luisterde maar half. De passerende postbode had hem de ochtendpost in de handen gedrukt en tot zijn verrassing zag hij dat het een giro-overschrijving was, die de N.V. Super had uitgeschreven voordat de moeilijkheden begonnen.

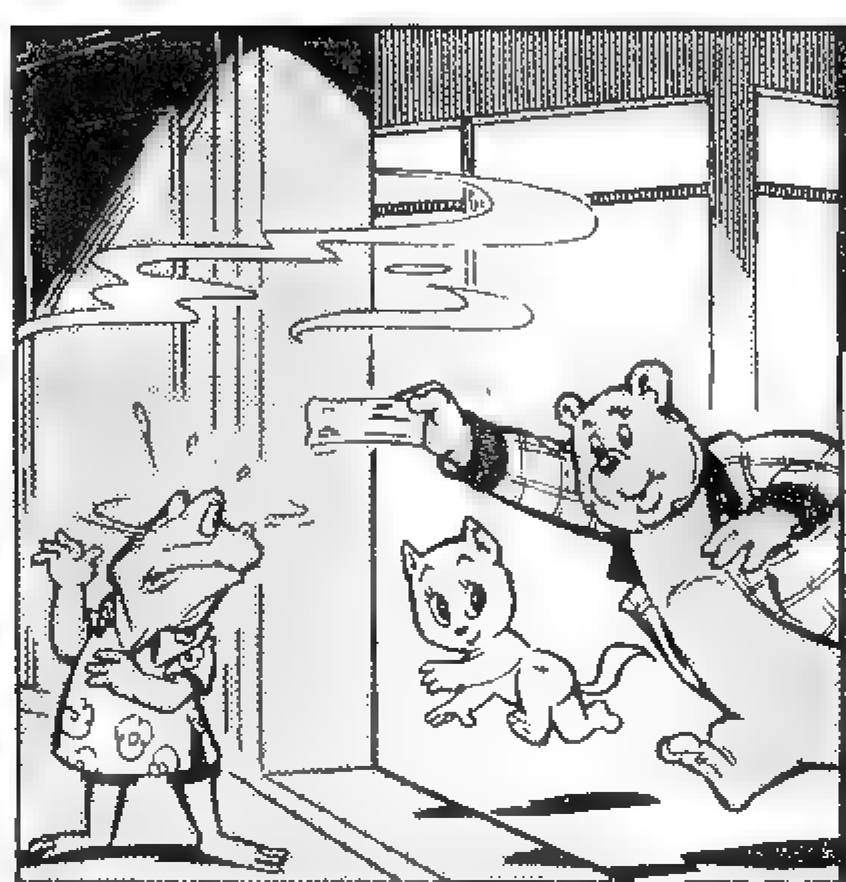
„Voor de levering van 6794 ballonnen", las heer Ollie; „de somma van 679.400 florijnen."

Hij slaakte een uitroep en greep naar zijn hoofd.

„Wat zei je?" riep hij. „Heeft Beurskraker geen zaken gedaan? Nu, ik wel! Superzaken! Maar dan heb ik de weddenschap nog niet verloren!"

„Dat is wat ik zei", zei Tom Poes. Heer Bommel luisterde echter al niet meer. Met het girobiljet in de hand stormde hij stadwaarts.

3827 De heer Beurskraker bevond zich nog steeds in zijn kantoor en wandelde daar rond tussen de boortorens die door de droomlucht waren opgetrokken. Wanneer het beeld vager werd, prikte hij een nieuwe ballon door, want hij hoefde er niet op één meer of minder te kijken. Hij had er immers twaalf van Tom Poes gekregen?

Alleen was het hinderlijk, dat er op een gegeven moment twee figuren door het landschap snelden in wie hij heer Bommel en Tom Poes herkende. Ook werd hij nu een windvlaag gewaar die het gehele tafereel in gevaar bracht. Het was tocht, die van de gang kwam en die het landschap als een nevel uiteen dreef.

„W-wat moet dat?" riep de oliemagnaat, onaangenaam getroffen. „Laat die deur dicht!"

„Ik kom u vragen, hoe de zaken staan!" verklaarde heer Ollie op hoge toon. „De tijd is om en ik wil weten wie van ons de beste zaken heeft gedaan. De weddenschap — u weet wel!"

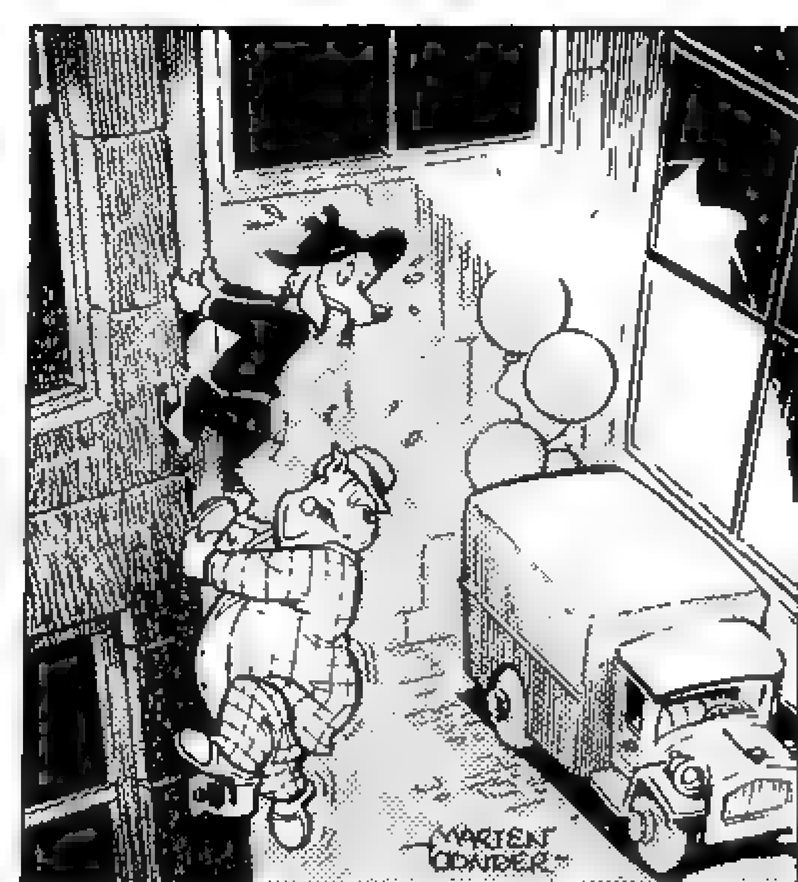
„Die weddenschap", herhaalde de heer Beurskraker op doffe toon. „Ik... eh... de burgemeester had geen tijd en de wethouder niet. Ze hadden het te druk met droomlucht en ik..."

„En u ook", vulde heer Bommel aan. „Nu, ik niet, hoor. Ik heb het hoofd koel gehouden en goede zaken gedaan met die droomlucht. Alstublieft, een giro-overschrijving van ongeveer zevenhonderdduizend florijnen! Daar hebt u niet van terug, hè? Ach ja, een heer blijft met beide benen op de grond staan..."

Hij wierp een blik op Tom Poes en besloot: „...omdat hij soms wel eens door vrienden geholpen wordt. Maar daar is hij dan ook een heer voor."

3828 De droomlucht van burgemeester Dickerdack was verbruikt aan hengelsport en allerlei badplaatsgenoegens. Toen hij nu op zijn dringende telefoontjes geen antwoord kreeg, besloot hij om persoonlijk naar de N.V. Super te gaan om nieuwe ballons te halen. Want zonder die dingen kwam het leven hem grauw en kleurloos voor. Doch voor het grootgebouw Utopia, waar de eens zo bloeiende N.V. kantoor hield, stond reeds een lange rij klanten, die dezelfde gedachte hadden gehad.

„Het spijt me wel", sprak de portier, desgevraagd. „Het directiekantoor is op slot en er wordt niet opengedaan. Komt u een andere keer nog eens terug."

Uit de rij steeg een dof gemompel op en er klonken kreten als: „Ik moet lucht hebben!", „Zonder lucht red ik het niet!" en dergelijke.

Het was duidelijk, dat de behoefte aan dromen hoog gestegen was; maar men stond machteloos.

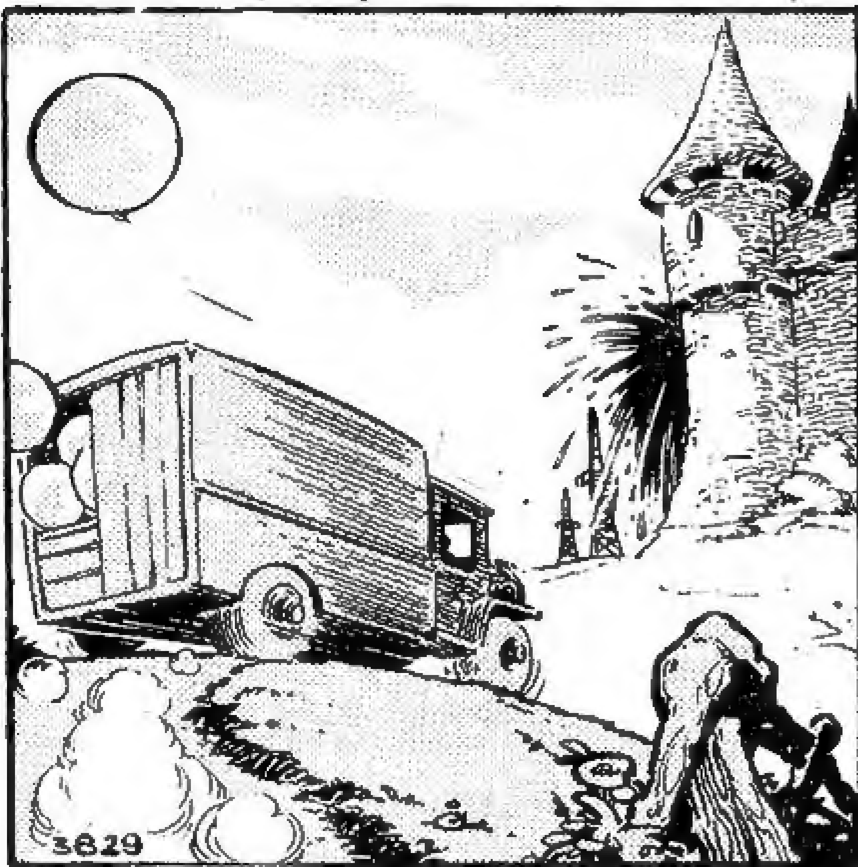
Dat kwam omdat de directie van Super's Droomlucht N.V. bezig was de zaken op te heffen.

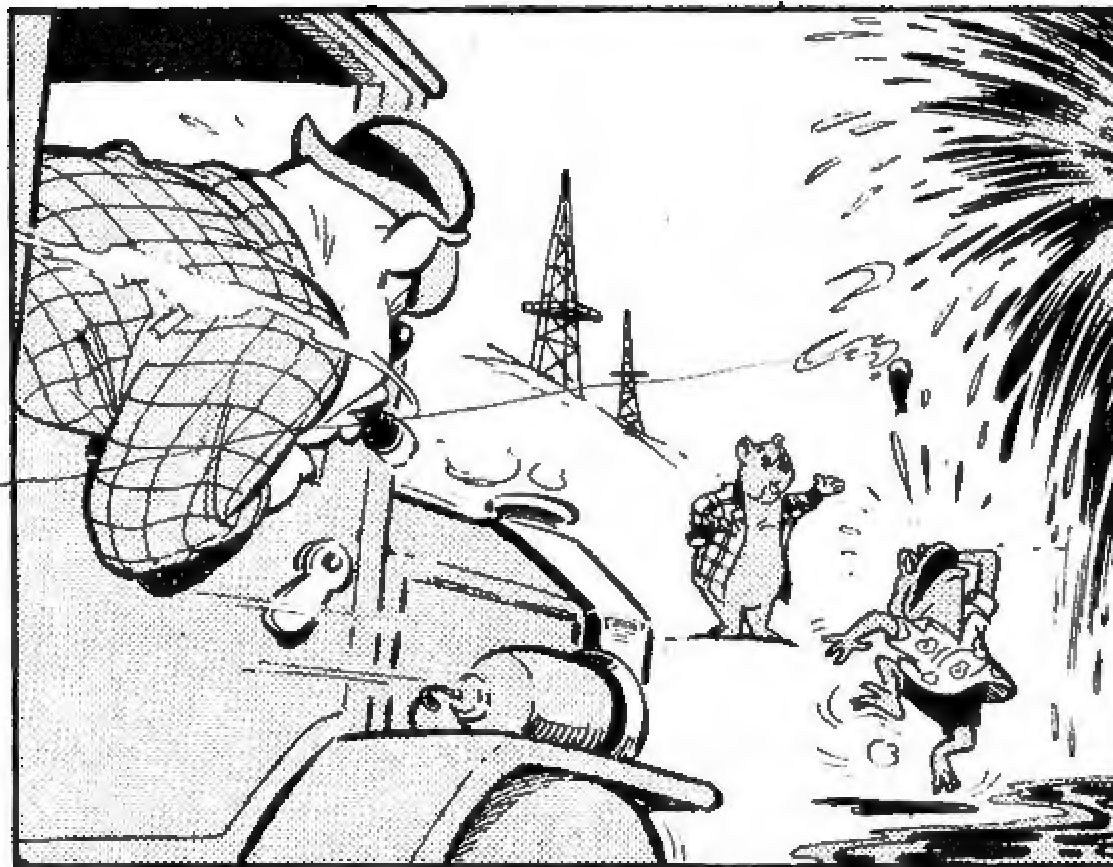
Terwijl er luid en onafgebroken op de deur geklopt werd en de bel onophoudelijk rinkelde, hadden de heren hun middelen bij zich gestoken en een raam opengeschoven.

„Langs de regenpijp naar beneden", gromde Super. „We moeten weg wezen Hiep. Beneden, op de binnenplaats staat nog een wagen die niet gelost is. Die zullen we nemen."

„Wat een ellende!" jammerde de aangesprokene. „Nu gingen de zaken eindelijk eens goed en nu is het weer weg wezen geblazen. En het ergste is, dat ik net die giro-overschrijving voor Bommel in orde heb gemaakt. Het is zonde!"

Super antwoordde niet. Hij had zich uit het raam laten zakken en bewoog zich nu voorzichtig naar beneden waar een vrachtauto stond te wachten.

3829 Over de weg die buiten de stad leidde, reed de laatste vrachtauto van Super's Droomlucht N.V. in snelle vaart voort.

„We hebben nog een paar dozijn ballons", stelde Super vast. „En we hebben wat spaarcenten want we hebben niet slecht geboerd. Het is genoeg om in een vreemd land een nieuwe zaak op te bouwen."

„Maar wat voor zaak?" zeurde Hieper. „Met die paar ballonnetjes beginnen we niets. En Bommel heeft net onze giro-overschrijving gehad. Die bolle woont daar maar in zijn bolle Bommelstein en nu doet hij in olie. Zie je wel, baas; allemaal boortorens."

„Hm", zei Super, „de olie is aan het spuiten, geloof ik. Dat is ook niet zo leuk."

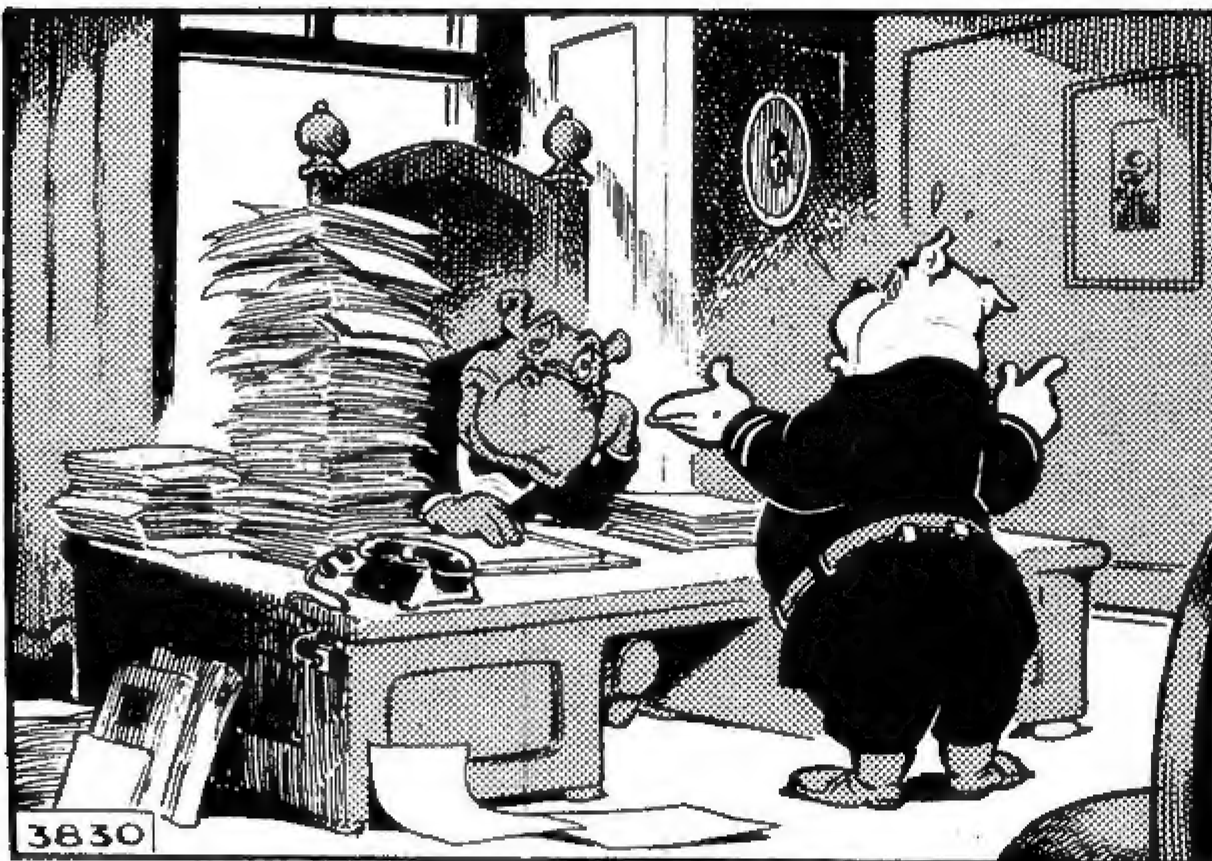
„Zijn eigen schuld", riep de ander. „De lucht is olie geworden en nu is er te veel. Ach, waarom hebben sommige lui te veel van alles en waarom hebben anderen niets?"

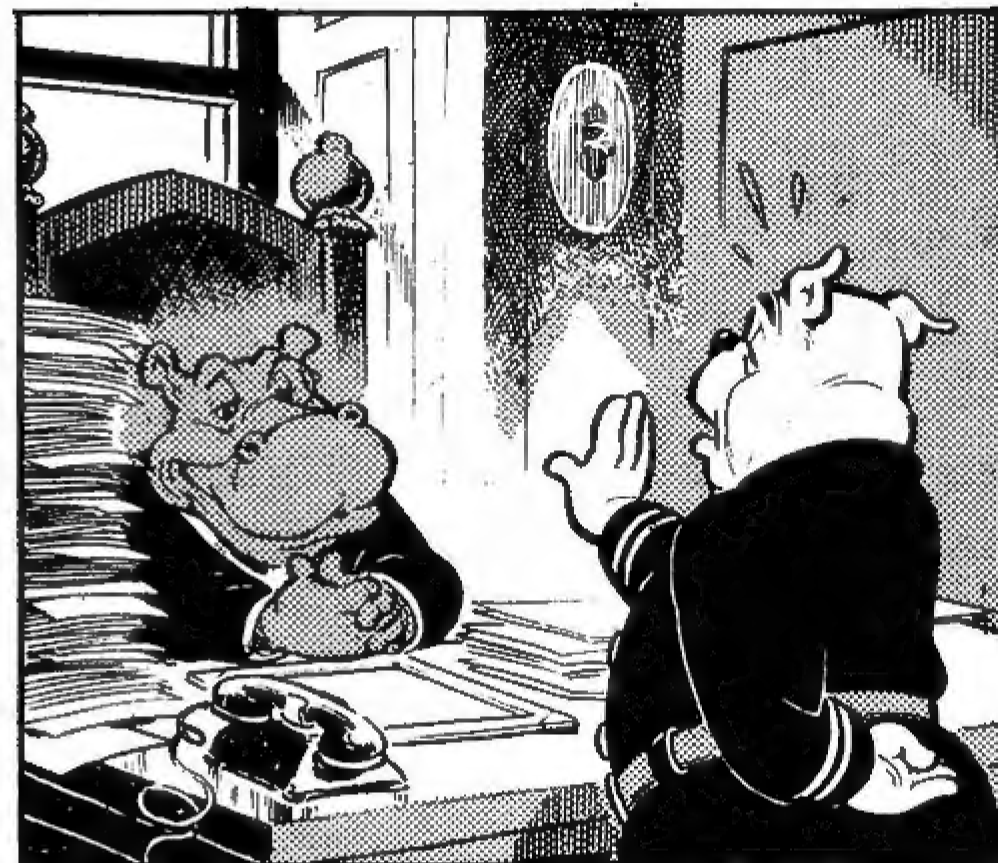
Super gromde iets en remde krachtig. Want bij een ronding van de weg had hij plotseling een goed uitzicht op de spuitende oliebron en op de oliemagnaat Beurskraker, die in grote opwinding voor deze ramp op en neer sprong.

„Dat komt er nu van", hoorden zij heer Bommel zeggen. „Sommige lieden zijn bang, dat ze niet genoeg krijgen. Eén boortoren was niets; het hele landschap moest vol staan. En kijk nu eens aan."

Deze woorden waren te veel voor de ondernemer. In zijn grote drift verloor hij zijn sigaartje. En nu gebeurde er wat de oplettende lezertjes reeds bij het begin van dit verhaal hebben voelen aankomen: de spuitende olie vatte vlam en het gehele oliemeer stond plotseling in vuur.

Super had genoeg gezien. Hij wendde zijn voertuig en reed zeer snel vandaar.

3830 De volgende morgen zat de burgemeester weer achter zijn bureau op het stadhuis. Hij gevoelde zich katterig, want door het plotselinge gebrek aan droomlucht staarde de dagelijkse sleur hem grauw en somber aan.

„Ik overweeg", zo sprak hij tot de commissaris van politie, „om die handel in ballonnen te verbieden, Bas. Dat dromen leidt tot niets. Men moet met beide benen op de grond staan, anders denkt men dat het leven een lolletje is — en dan raakt de gemeente ontwricht".

„Ja, burgemeester", beaamde de politiechef landerig. „Dromen zijn bedrog. Maar het hoeft al niet meer."

„Wat hoeft niet meer?" vroeg de magistraat onthutst.

„Dat verbieden", legde de ander uit. „De N.V. Super's Droomlucht is voortvluchtig. Ze zijn weg en ze hebben alles meegenomen."

„Jammer", prevelde de burgemeester. Hij geeuwde en ging toen rechtop zitten.

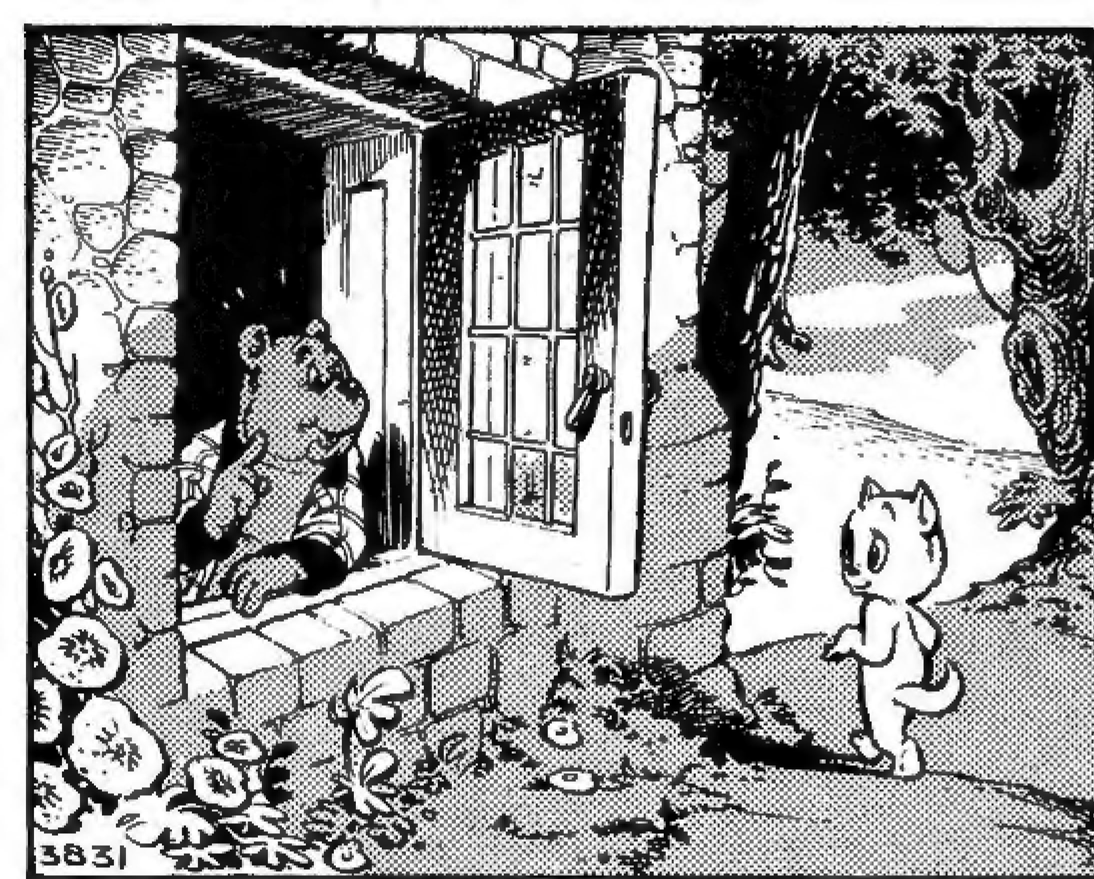
„Gelukkig, bedoel ik", hernam hij. „Dat is dus afgehandeld. Hm. Dan gaan we nu die aanvragen van de heer Beurskraker behandelen; die oliezaken wachten al te lang. Als ik er niet gauw iets aan doe, ontgaat ons de kans om een eerste klas olieplaats te worden."

Hij begon in zijn papieren te zoeken, doch de matte stem van de commissaris hield hem tegen.

„Dat hoeft ook niet meer", zei de politie-overste. „Het olieveld staat in brand en de heer Beurskraker is vertrokken. Hij heeft zijn zaken aan Bommel overgedragen — en die breekt alles af. Al die boortorens, bedoel ik."

„O", prevelde de magistraat onthutst. Hij dacht enige tijd na en toen trok er een lodderige glimlach over zijn gelaat.

„Hieruit kan men leren", sprak hij onderwijzend, „dat alles zich vanzelf oplost wanneer men van tijd tot tijd een weinig rust neemt. Men moet zich niet overwerken, Bas!"

3831 Die avond liep Tom Poes een beetje verloren langs slot Bommelstein. Hij zag, dat de olie was uitgebrand en dat heer Ollie al begonnen was met het verwijderen van de boortorens, nu hij zijn weddenschap gewonnen had.

„Het is dus goed afgelopen", sprak Tom Poes tot zichzelf. „Maar de vriendschap van heer Bommel ben ik kwijt. Want ik geloof niet, dat hij ooit zal begrijpen dat ik alles voor zijn bestwil gedaan heb."

Op dat moment werd er achter hem een venster geopend en heer Bommel stak het gelaat naar buiten.

„Dag Tom Poes", zei hij vriendelijk. „Wat loop je daar? Kom toch binnen, Doddeltje is er ook en Joost heeft de maaltijd juist klaar. Laten we er een gezellige avond van maken!"

Dat liet Tom Poes zich geen twee maal zeggen. Hij spoedde zich de poort in, waar zijn gastheer hem reeds opwachtte.

„Bent u niet boos meer?" vroeg hij wat verbaasd.

„Boos?" herhaalde heer Ollie, gul lachend. „Welnee, jonge vriend; een heer blijft nooit boos. „Alle moeilijkheden lossen zichzelf op", zei mijn goede vader altijd — en daar houd ik mij aan."

Zo sprekende betrad hij de eetzaal, waar juffrouw Doddel reeds zat te wachten achter de gedekte tafel.

„Ik stel voor", hernam hij terwijl hij plaats nam, „een dronk uit te brengen op Tom Poes, die zo goed heeft geholpen bij het oplossen van dingen die zichzelf oplossen, als men begrijpt wat ik bedoel: De olie, de lucht en de zaken; alles is weg. Alleen een heer blijft bestaan en dat is goed geregeld. Want die kan er voor zorgen, dat de boortorens worden verwijderd en dat de natuur zich herstelt."

„Jij kan toch ook alles, Ollie", zei juffrouw Doddel bewonderend.

Einde van dit verhaal

Hmmm,
Het Volgende
Avontuur
Vond
Ik Toch
Beter
Zo Dat Zit Er Weer Op Mijn Waarde Tom Poes,
Pak Je Spullen, We Gaan Weer Naar Huis!